

Quần Lụa

Contents

Quần Lụa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20: Ngoại Truyện Huỳnh Đề	66

Quần Lụa

Giới thiệu

Ở thành Kim Lăng, nhắc đến Nguyên tứ công tử, những công tử tiểu thư khác không ai không biết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lua>

1. Chương 1

Cảnh quốc, thành Kim Lăng.

Mặt trời lên, mang theo những tia nắng ấm áp chiếu khắp vùng kinh thành, giữa những biển hiệu xanh đỏ san sát hai bên đường, chiếc xe ngựa sang trọng đang phi nước đại về phía trước.

Bên trong xe được xông hương, dưới sàn trải da hổ, thiếu niên anh tuấn nửa nằm nửa ngồi trên đệm gấm thượng hạng, khẽ nhắm mắt dưỡng thần. Hắn mặc trường y màu tím, bên ngoài phủ một chiếc áo khoát lông chồn trắng muốt, tại nút thắt còn đính 2 viên đá tím, phát sáng lấp lánh, cực kỳ xa hoa, lộng lẫy.

Nhưng tất cả, cũng không sánh bằng khuôn mặt như điêu khắc của hắn. Da thịt bóng loáng trắng nõn như bạch ngọc, hai hàng lông mày rõ rệt kết hợp với đôi mắt trong trẻo tĩnh mịch, sống mũi cao thẳng, phía dưới là đôi môi thanh tú, ngay cả động tác nhếch cằm cũng quyến rũ hơn người.

Lúc này vị thiếu niên tuấn mỹ đang mơ mơ màng màng, khẽ nhắm nửa con mắt, lơ đãng gõ ngón tay thon dài trắng nõn.

Ngân thư đồng lo lắng nhìn thiếu gia Nguyên Bình Chi nhà mình, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn Kim hộ vệ và thị vệ Thiệu Ngũ bên ngoài, nhưng cái khiến hắn lo lắng nhất lại là đám Ngự Lâm Quân hộ tống xung quanh xe ngựa.

Từ lúc sáng sớm, trong khi thiếu gia còn đang lơ mơ ngủ đã bị đám Ngự lâm quân từ kinh thành đưa ra khỏi phòng, đặt lên xe ngựa đi thẳng một đường. Mà phương hướng hiển nhiên không phải đi Nguyên phủ, cũng không phải đến hoàng cung như bình thường, vậy thì muốn đi đâu? Có gì nguy hiểm không?

Nhìn thiếu gia đang say sưa trong mộng, giống như còn chưa tỉnh rượu từ hôm qua, bộ dạng “dù trời có sập cũng không biết”, Ngân cũng không còn sốt ruột, chỉ cảm thán: thiếu gia nhà hắn không hổ danh là “Đệ nhất công tử thành Kim Lăng”.

“Thiếu gia, người mau tỉnh, chẳng lẽ người không lo lắng gì sao?” Ngân khẽ lay lay cánh tay hắn, nói: “Người hiện tại đang bị bắt cóc!”

Nãy giờ vẫn đi bên cạnh xe ngựa, Kim hộ vệ nghe hắn nói bật cười: “Ngân, người thật là buồn cười. Nhìn khắp thành Kim Lăng, không, chính là nhìn khắp cả nước, ai dám bắt cóc thiếu gia nhà chúng ta?”

Thị vệ Thiệu Năm cũng chen miệng nói: “Có người dám sao!”

Kim ngồi trên lưng ngựa, sờ sờ cạo râu thô cứng, nói: “Dĩ nhiên, cả thiên hạ hoàng thượng là lớn nhất. Nhưng trừ hoàng thượng ra, còn có người dám sao?”

Thiệu Ngũ không lên tiếng.

Đối với “Đệ nhất công tử thành Kim Lăng” tứ công tử của Nguyên gia Nguyên Bình Chi mà nói, Hoàng thượng đứng thứ nhất thì hắn xếp thứ hai. Trong thiên hạ không ai dám chọc hắn, bởi vì hắn có Hoàng thượng làm hậu thuẫn phía sau, ngay cả cha và đại huynh cũng đừng mong đụng tới hắn.

Khi Ngân 15 tuổi, hắn đã theo thiếu gia được một năm. Hắn rất cảm kích sự coi trọng của thiếu gia dành cho mình, vì vậy, luôn cố gắng cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ có chút sơ sót. Dù vậy, hắn vẫn chưa hiểu được rốt cuộc thiếu gia nhà hắn tôn quý đến mức nào?

Cái khác không nói, chỉ riêng thị vệ Thiệu Ngũ bên người Nguyên Bình Chi cũng đã không phải thị vệ bình thường, mà là Hoàng đế lấy ám vệ của mình đặc biệt ban cho hắn.

Chỉ là, Thiệu Ngũ đến bên Nguyên Bình Chi, từ ám vệ biến thành minh vệ, bởi vì Nguyên Bình Chi không thích bộ dạng lén lén lút lút âm thầm bảo vệ.

Mặc dù không ai biết trong số thị vệ của Hoàng đế Huyền Dục rốt cuộc có bao nhiêu ám vệ bí mật bên cạnh, nhưng ai cũng biết danh tiếng của mười vị ám vệ đứng đầu. Thân thủ của họ cực kỳ cao, hành tung lại bí ẩn, xếp theo thứ tự Thiệu Ngũ đứng thứ năm, vì vậy, năng lực thể nào không cần nói cũng rõ.

Ngay cả hoàng tử, công chúa bình thường cũng chưa được ban ám vệ theo cạnh. Mà Nguyên Bình Chi thân phận chỉ là con cháu của quan lại, nhưng lại có ám vệ tùy thân Thiệu Ngũ, chẳng trách bên ngoài luôn cho rằng hắn và Hoàng đế quan hệ bất minh.

Nguyên Bình Chi là đường đệ của Hoàng đế, từ nhỏ đã thân thiết với nhau. Trong số 4 huynh đệ Nguyên gia, Huyền Dục tin tưởng, cưng chiều nhất chính là Nguyên gia tứ công tử, không chỉ vì Nguyên Bình Chi nhỏ tuổi hơn hắn mà còn vì hắn tuấn mỹ xinh đẹp nhất.

Chịu thôi, ai bảo Hoàng đế Cảnh quốc là tên háo sắc không có thuốc chữa!

Đối với những thứ xinh xắn, đáng yêu, đặc biệt vừa mắt, bất luận là nam hay nữ, Hoàng đế đại nhân đều có thái độ cực kỳ kiên nhẫn cùng khoan nhượng. Bởi vậy trong triều, những người trời sinh khiếm khuyết, có tài mà không có sắc cũng đành cam chịu số phận, thật muốn khóc không ra nước mắt!

Trong khi Nguyên Bình Chi lười biếng thờ ơ dựa vào thành xe, nhướng mắt nhìn Ngân lo lắng không yên, xe ngựa cuối cùng cũng tiến vào 1 toà thành hoa lệ, tĩnh mịch.

Xe ngựa dừng ở ngoài cổng, Nguyên Bình Chi đuổi tám lưng mồi nhừ, bình thanh uống ly trà, mới chậm rãi từ trong xe ngựa đi xuống, nghênh đón hắn là 2 vị ma ma.

Theo môn quy, nam nhân bên ngoài không thể tùy tiện bước vào. Gia đình càng không được phép, ngay cả thị vệ Thiệu Ngũ cũng bị ngăn ngoài cửa.

Ngân nhìn theo bóng lưng thiếu gia đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, nói: “Đây là nơi nào? Thiếu gia sẽ không có chuyện gì chứ?”

Hộ vệ Kim đi theo Nguyên Bình Chi sáu năm, giao thiệp xã giao bên ngoài phần lớn do hắn phụ trách, đối với phủ quan lại, quý tộc cũng hiểu biết đôi chút, vì vậy nói: “Đừng lo lắng, đây là phủ của Đại Công Chúa Thái Bình, nhà bên ngoài của Hoàng đế, ai dám bất kính với thiếu gia chứ?”

Thiệu Ngũ vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc nói: “Khó nói, có thể Đại công chúa sẽ làm khó thiếu gia.”

Ngân liếc hắn một cái, nói: “Vậy cũng phải xem hoàng đế có đồng ý hay không.”

Trong suy nghĩ của Ngân, cho dù thiếu gia nhà hắn muốn sao trên trời, hoàng đế đại nhân cũng sẽ cố gắng đi hái, cho nên nhất định sẽ không làm khó hắn.

Chỉ là, lần này Ngân tựa hồ đã đoán sai.

Nguyên Bình Chi đi theo hai vị ma ma xuyên qua hành lang, một đường vào bên trong, tới thẳng đình viện của Đại công chúa.

Tới cửa chính, một vị ma ma kính cẩn đối với Nguyên Bình Chi nói: “Mời Nguyên công tử vào, lão nô xin thay mặt công chúa tạ tội với công tử. Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, công chúa cũng sẽ không đưa ra hạ sách này, vì vậy hi vọng lúc gặp công chúa, công tử có thể bỏ qua tội thất lễ.”

Một vị ma ma khác nói: “Công chúa bệnh nặng đã lâu, hôm nay tự biết không thể qua khỏi, mới xin ý chỉ của Hoàng đế bệ hạ, cố ý mời công tử.”

Nguyên Bình Chi nhướng nhướng mày, mặc dù từ trước đến giờ tính tình hắn tùy tiện, dễ thích ứng, cũng không bận tâm Đại công chúa cố tình mời hắn, nhưng Huyền Dục cũng chơi hắn 1 vố?

Chuyện này có điểm kỳ lạ.

Nguyên Bình Chi không cho rằng mình có gì đáng giá để người khác phải xu nịnh, nhất là với công chúa của một nước.

Mặc dù từng đọc qua thơ văn, binh pháp, nhưng hắn không hề có tham vọng làm quan. Cho đến giờ cũng chỉ là một người nhàn rỗi, nói dễ nghe là rảnh rang không có việc gì làm, khó nghe chính là một tên thiếu gia ăn bám.

Chỉ là, hoàng đế quả thật quá thiên vị, Nguyên Bình Chi không ham làm quan, hoàng đế liền cố ý phong hắn làm Trấn quốc tướng quân – chức vị chỉ có con cháu hoàng thất mới được làm, chỉ xếp dưới thân vương và quận vương, tôn quý không cần nói cũng biết.

Vì chuyện sắc phong, trong triều đình bàn tán xôn xao một hồi. Vương vị ở Cảnh quốc chia làm 2 loại, một loại là phong vương cho những người thuộc dòng dõi hoàng tộc – thân vương, bên còn lại là sắc phong cho các công thần đã cống hiến cho đất nước – quận vương.

Nguyên Bình Chi không làm quan, cũng không có cống hiến gì cho việc xây dựng và bảo vệ đất nước, vốn dĩ đã không thể phong quận vương. Hắn không mang họ Huyền, càng không nằm trong gia phả hoàng tộc, đương nhiên cũng không thể phong thân vương. Nhưng hoàng đế khư khư cố chấp, ban cho Nguyên Bình Chi chức Trấn Quốc tướng quân. Trong mắt các đại thần đương triều đây là hành động vừa bất kính với tổ tông vừa làm ô uế hệ thống pháp luật. Căn bản là bị sắc đẹp làm mờ mắt, sủng thần, nịnh thần chỉ tổ huỷ hoại đất nước!

Các đại thần bàn tán một hồi, Ngự Sử đại nhân lại trình lên một đồng tội lớn nhỏ nhưng Nguyên Bình Chi không ra làm quan, coi như không biết; Huyền Dục làm hoàng đế, lại đem tất cả lời buộc tội ém xuống, coi như chưa từng nghe.

Cứ thế ồn ào cả mấy tháng, cuối cùng các đại thần cũng đành bất đắc dĩ. Tuy nhiên, trái với suy nghĩ của mọi người, hoàng đế mặc dù thỉnh thoảng háo sắc vô độ, nhưng khi xử lý quốc gia đại sự vẫn có thể coi như sáng suốt, anh minh. Mặc dù Nguyên Bình Chi vô công được phong tước, nhưng hắn cũng coi như hoàng thân quốc thích, là đường đệ của hoàng đế, hơn nữa hắn cũng không nhúng tay vào quốc sự, chẳng qua chỉ ham chơi lêu lổng, thôi thì với nước với dân coi như vô hại. Các đại thần chức trách đành phải chấp nhận việc hoàng đế thỉnh thoảng tùy hứng, thật sự không có biện pháp!

Trải qua một hồi chuyện Trấn quốc tướng quân, danh tiếng Nguyên Bình Chi càng thêm vang dội, xứng đáng với danh hiệu “Công tử đệ nhất Kim Lăng”. Có điều, xung quanh hắn bình thường cũng chỉ toàn bọn công tử, thiếu gia nhà giàu, chỉ lo trêu hoa ghẹo nguyệt, uống rượu vui đùa, hiếm có người đang hoàng tìm Nguyên Bình Chi. Còn nhân sĩ trên triều, bọn họ căn bản không để tên thiếu gia ăn hại như hắn vào mắt.

Cho nên, sáng sớm hôm nay, Đại công chúa Thái Bình cố ý nhấn mạnh “Mời” hắn, thật sự vô cùng kỳ quặc.

Mắt phải Nguyên Bình Chi hơi giật giật, hắn nhẹ nhàng thở ra, nghe nói nháy mắt trái là việc tốt, nháy mắt phải là điềm xấu, hi vọng đó chỉ là lời đồn?

Phủ Công chúa cũng tương tự Quận Vương, nhà chính gọi là điện, chính điện có năm khu, mỗi người lại có 1 điện riêng. Tất cả cửa chính, điện, tẩm cung đều là ngói lưu ly xanh biếc.

Bình thường chính điện chỉ dùng để tổ chức những sự kiện lớn, mọi sinh hoạt hằng ngày đều diễn ra ở tẩm cung.

Tẩm cung của Đại công chúa Thái Bình phía đông chính điện, gồm năm gian nhà lớn, trước sân cũng ít trồng hoa và cây cảnh, chỉ có hai bụi trúc. Bây giờ lại đang đầu xuân, khí trời vẫn còn se lạnh, trúc vẫn chưa trở lại sắc xanh.

Nhìn khoảng sân nhỏ, Nguyên Bình Chi đoán vị Đại công chúa này là người thanh tịnh nhưng khí chất cao ngạo, hiếm khi tiểu viện của tiểu thư, công chúa lại vắng vẻ như vậy.

Nguyên Bình Chi theo sự hướng dẫn của ma ma vào tẩm cung, Đại Công Chúa đang nằm ở trên giường, thân hình gầy gò, sắc mặt nhợt nhạt, tiều tụy. Khuôn mặt vốn thanh tú mỹ lệ, thế mà hôm nay loáng thoáng mới thấy được sắc hồng.

Nguyên Bình Chi thấy nàng khẽ ấn hai bên thái dương, mắt cũng không thấy tia sáng, hiển nhiên sinh mạng đã dần tắt, tia oán trách trong lòng hắn thoáng cái cũng biến mất.

“Đại công chúa.” Nguyên Bình Chi kính cẩn hành lễ.

Đại Công Chúa Thái Bình cố gắng mở to hai mắt, nhìn rõ vị thiếu niên tuấn mỹ, mới cố gắng mỉm cười, “Bình Chi, người đã đến rồi.”

“Vâng”

“Ngồi đi! Thân thể ta không tốt, không cần giữ lễ tiết.” Thanh âm của nàng yếu ớt, chỉ nói mấy câu đã thở dốc.

Nguyên Bình Chi ngồi xuống ghế, ngay sát giường, vừa tầm công chúa có thể nhìn rõ hần.

Công chúa nhắm lại hai mắt, khôi phục một chút nguyên khí, mới lần nữa nhìn Nguyên Bình Chi, từ từ nói: “Thân thể ta thật sự không tốt, chỉ nói ngắn gọn. Người cũng biết, ta chỉ có một nữ nhi, năm nay mới mười hai tuổi, còn chưa tứ hôn, bệnh của ta đột nhiên tái phát, sinh ra lại không thể chăm sóc nó. Cái chết với ta chẳng là gì, chỉ lo lắng còn lại mình nó cô đơn Người nói, làm thế nào mới tốt?”

Nói xong lời cuối cùng, nước mắt nóng hổi cũng ngăn không nổi, chảy dài bên má. Ma ma đành tiến lên lau giúp nàng.

Qua một lúc lâu, công chúa ổn định cảm xúc một chút, mới tiếp tục nói: “Nữ nhi của ta, gọi Cố Tích Ân, người cũng biết chứ? Ta đã từng hỏi nàng, muốn nàng lập gia đình, chọn cho nàng một đức lang quân như ý, nàng đã nói tên của người.”

“Ta?” Nguyên Bình Chi kinh ngạc.

Hần kinh ngạc.

Ở thành Kim Lăng nói đến tứ công tử Nguyên gia, xuất thân nhà giàu có, tướng mạo tuấn mỹ, tài hoa hơn người, 10 cô gái đã có hết 9 cô hâm mộ hần. Yêu thích thân thể hoàn mỹ của hần, hơn nữa mỗi lần chơi xong hần đều chi tiền rất phóng khoáng, rất nhiều nữ tử thanh lâu mơ ước một “Phu quân” như hần .

Nhưng, đối với loại thiên kim tiểu thư xuất thân cao quý thì hần hoàn toàn không xứng. Mỗi ngày đều giao du với đám nữ tử thanh lâu, không làm quan, không tào nhả, không nghề nghiệp, căn bản là một thiếu gia ăn hại, cuộc sống sau này biết làm gì? Cho dù gia nghiệp có lớn đến mấy ăn hoài cũng phải hết.

Nói đến nữ nhi, sắc mặt công chúa dịu lại đôi chút, nàng chậm rãi nói ra: ” Đứa bé Tích Ân này bình thường ít nói, nhưng nói câu nào đều thật lòng. Nếu nàng đã nói tên người, nhất định cho rằng người rất tốt. Cho nên, ta mới cả gan xin hoàng thượng, hi vọng ngài có thể thành toàn cho Tích Ân và người. Lúc đầu ta cũng chỉ mộng tưởng, coi như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của nữ nhi. Có được hay không cũng khó nói, Hoàng thượng cũng không thể không dưng gặt đầu đáp ứng Hiện tại thánh chỉ ban hôn chắc hần đã đến Nguyên phủ. Có điều, chuyện này từ đầu tới cuối vẫn chưa hỏi qua ý kiến người, vì vậy hôm nay đặc biệt mời người tới đây, thật xin lỗi!”

Nguyên Bình Chi im lặng.

Hần vạn lần không nghĩ tới, trong một đêm hần liền có vị hôn thê, hơn nữa còn là cô nhóc 12 tuổi, một tiểu nha đầu chưa trưởng thành .

Công chúa thấy thần sắc Nguyên Bình Chi lạnh nhạt, không giống như tức giận, nàng cũng có chút hiếu kỳ, “Người đang tức giận?”

Hôn nhân vốn là chuyện lớn, lại bị người khác tự tiện quyết định. Theo như tính cách trước đây của hần, nhất định phải quậy ngất trời.

Nguyên Bình Chi trừng mắt nhìn, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ gõ gõ trên ghế, cười nhạt nói:

“Có cái gì tức giận? Mặc dù ta chậm chạp không chịu cưới, nhưng vẫn biết nhất định phải có ngày này. Về phần thê tử tương lai là ai, nếu như ta không thể tự chọn, gia đình và hoàng đế cũng sẽ thay mặt chọn dùm. Bọn họ đều thương yêu ta, tin chắc sẽ không chọn một nữ nhân xấu xí hung ác cho ta làm vợ.”

Công chúa nghe hần nói xong nhất thời á khẩu không trả lời được, cuối cùng chợt nở nụ cười, suy yếu thở dốc nói: “Đệ nhất công tử Kim Lăng, thì ra là người thông minh, khó trách Dục nhi thiên vị thương yêu người như vậy.”

Đại công chúa là muội muội của tiên đế, nhìn hoàng đế Huyền Dục lớn lên, cũng biết rõ tính tình Huyền Dục. Hần đặc biệt ghét kẻ lòng tham không đáy, xòe tay xin hần cái này cái kia. Mà những thứ họ muốn đều là tâm cũng hần, như vậy càng không cần phải cho.

Tính tình Nguyên Bình Chi bình thản không tranh giành, cho dù chỉ đối với Huyền Dục mới như vậy, cho nên mới cực kỳ được cưng chiều.

Nguyên Bình Chi từ chối cho ý kiến, chỉ cười nhạt.

Hắn từ nhỏ sống trong phú quý, lựa là gấm vóc, ăn ngon mặc đẹp, đều là con cháu quý tộc. Không có dã tâm tranh giành thiên hạ, cũng không bận tâm quốc gia đại sự, hắn cái gì cũng không thiếu, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn 1 cuộc sống bình thản, nhưng lại thiếu một chút sức sống cùng nỗ lực.

Có lẽ tựa như tên của hắn, Bình Chi, cuộc sống của hắn chính là bình thường không có sóng gió, mọi việc đều thuận lợi.

Tất nhiên, lúc phụ thân hắn đặt tên có ý chọn chữ ‘Bình’ trong “bình thiên hạ”, hắn hiểu nhưng lại cố tình làm như không biết.

Lý tưởng vĩ đại như vậy, hắn để cho đại ca, nhị ca cùng tam ca đi làm là tốt rồi.

Hắn là con út, hưởng hết ngàn vạn sung ái, ngồi mát ăn bát vàng, chỉ muốn bình an vui sướng sống qua ngày. Nếu không cả nhà cố sức làm việc như vậy, vì cái gì chứ?

Công chúa lại nói: “Ta từng nghe chút lời đồn đại, nói người lưu luyến thanh lâu, ăn chơi đàng điếm. Mặc dù đối với nam nhân, chỉ là thú tiêu khiển, nhưng thân là một người mẹ, ta không hy vọng con gái mình gả ột người như vậy.”

Nguyên Bình Chi mấp máy môi, đối với vị công chúa bá đạo ỉnh là nhạc mẫu của hắn, lần đầu tiên hắn cảm thấy có chút ngượng ngập. Đừng nói là công chúa, ngay cả nhà bình dân, cũng sẽ không vui lòng khi nữ nhi của mình gả ột nam nhân như vậy.

“Chỉ là tính tình Tích Ân cố chấp, ai bảo nàng cố tình coi trọng người?” Công chúa thở dài, nói: “Nhưng bây giờ tự mình gặp người, ta biết người nhất định là một người tốt. Trước đây phóng túng, là vì chưa lập gia thất? Vì vậy, ta hi vọng sau khi người và Tích Ân thành thân, có thể hồi tâm chuyển ý, đối với Tích Ân tốt một chút.”

Công chúa dừng lại một lát, mới buồn bã nói: “Đến lúc đó, ta đã ra đi, trên đời này nàng cũng chỉ còn mỗi người là người thân.”

Nguyên Bình Chi nắm chặt hai tay, trong ấn tượng của hắn Cố Tích Ân chỉ là một tiểu nha đầu hoàng tộc, hai người trong cung đã từng gặp mặt hai lần, cũng chẳng nhớ có từng nói chuyện hay không, thật không biết nha đầu kia rốt cuộc nhìn trúng hắn cái gì, lại dám đem cả đời giao cho hắn?

Ý của công chúa, hắn ít nhiều cũng hiểu.

Cố Tích Ân cũng không phải không còn thân nhân, nàng còn phụ thân, Phò mã Cố Cảnh Hoành; và hai đệ đệ khác mẹ, tất cả đều là người hiền lành.

Nhưng từ khi Đại công chúa sinh Cố Tích Ân, nàng cùng phò mã Cố Cảnh Hoành xem như 2 người xa lạ, Cố Tích Ân theo công chúa, hiếm khi gặp mặt phụ thân và 2 đệ đệ, vì vậy đối với nàng, bọn họ cũng không tính là người thân.

Nghe nói, công chúa và phò mã lúc đầu cũng rất tình cảm, nhất là trong những gia đình hoàng thất. Nhưng sau này trở mặt thành thù, mọi chuyện trở nên phức tạp.

Nguyên Bình Chi nghe đồn, là do Đại Công Chúa không thể vì Cố Gia sinh con trai. Cha mẹ chồng sợ đến đời con trai mình không có người hương hỏa, liền tự mình an bài cho nhi tử 2 tì nữ thiếp thân, việc này khiến cho quan hệ giữa Đại công chúa và phò mã có 1 vết nứt lớn. Sau khi công chúa sinh nữ nhi, hai tì nữ thiếp thân lại liên tục sinh được nhi tử. Cố Gia cha mẹ chồng trọng nam khinh nữ, Cố Cảnh Hoành cũng khó tránh khỏi thiên vị, thường xuyên đến chỗ 2 tì nữ nhiều hơn, công chúa không thể nhịn được nữa, cuối cùng cùng Cố Cảnh Hoành rạn nứt.

Năm đó nếu không phải vì lo sợ thế diện hoàng thất, Thái hậu lại ra mặt xử lý, công chúa đã muốn hưu phu.

Mà trên thực tế, khi Cố Tích Ân ra đời, công chúa liền mang theo nữ nhi một mình sống ở phủ công chúa, cũng không cho Cố Cảnh Hoành có cơ hội bước vào cửa. Cố Cảnh Hoành quay về Cố Gia, sống cùng hai tiểu thiếp và con trai.

Theo lý thuyết, phò mã không được phép cưới vợ bé, người Cố gia cố tình nhục mạ tôn nghiêm công chúa, khiến nàng tức giận là điều đương nhiên. Nhưng nàng lại phạm phải 1 trong 3 điều bất hiếu, không thể sinh

con nói dối, về sau dư luận thiên về phía Cố gia, cho rằng công chúa đã làm to chuyện.

Thực tế trong mắt nam nhân, bất kể là quan lại tham ô hay danh sĩ thanh lưu, phần lớn đều cho rằng thê tử không thể tha thứ việc trượng phu năm thê bảy thiếp thì không phải là người vợ tốt.

Quan điểm này thậm chí cuối cùng trở thành luật pháp, lập ra “Thất xuất chi điều” (7 điều làm vợ) , điều thứ tư chính là “Ghen” —— bọn họ cho rằng thê tử một khi đổ kỵ sẽ làm loạn, khiến gia đình bất hòa, ảnh hưởng đến việc kéo dài huyết mạch sau này.

Tại nơi đạo làm vợ bị giáo điều trói buộc, cho dù có là công chúa, muốn 1 vợ 1 chồng cũng sẽ bị người đời chỉ trích.

Đại Công Chúa không cam lòng khuất phục, cuối cùng mẹ chồng nàng dâu trở mặt, vợ chồng chia cách, không thể làm gì hơn là mang theo nữ nhi sống cô độc ở phủ.

Nói cho cùng, cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương đem nữ nhi duy nhất giao phó cho người khác.

Làm người bị phò thác, trong lòng Nguyên Bình Chi chợt hiện lên ý thức trách nhiệm —— Huyền Dục nói hẳn được đặt tên là Bình Chi, kì thực quá mềm lòng, sớm muộn cũng chịu thiệt thòi. Nếu như gặp phải một người giả hoạt, sẽ bị họ đùa giỡn ở trong lòng bàn tay, cho nên Huyền Dục không thể bỏ mặc hẳn.

Nguyên Bình Chi ở đáy lòng xem thường, từ cha mẹ cho tới huynh trưởng, bấy giờ thêm Huyền Dục, giống như đều coi hẳn là kẻ nhiều tiền mà ngu ngốc, e sợ hẳn bị người khác chiếm tiện nghi.

Nguyên Bình Chi suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không dễ dàng đáp ứng công chúa, chỉ là uyển chuyển nói: “Nói cho cùng, ta cùng Cố tiểu thư cũng coi như họ hàng xa, cho dù không làm vợ chồng, ta cũng sẽ chăm sóc nàng.”

Sắc mặt Công chúa trầm xuống, rõ ràng đối với câu trả lời qua loa của hẳn không hài lòng.

Nguyên Bình Chi nhìn thấy đáy mắt công chúa hiện lên bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, khẽ cắn răng bổ sung: “Dù sao trước mắt Cố tiểu thư còn nhỏ, thành hôn cũng phải mấy năm nữa. Đến lúc đó, nếu như chúng ta thật sự là vợ chồng, ta nhất định sẽ không phụ nàng”

Nhấn nhẹn đến mức này, công chúa cũng tự biết mình đã làm khó người ta, nàng gật đầu một cái, nói: “Mặc dù xuất phát từ tấm lòng mẫu thân, vì nữ nhi của mình tính toán, cũng đã làm khó người. Người lựa chọn cuối cùng là Tích Ân, không phải ta, cho nên sau này bất kể thế nào, ta cũng sẽ không oán hận người. Người có thể đáp ứng chăm sóc Tích Ân, ta đã rất cảm kích.”

Bởi vì Đại Công Chúa đặc biệt sống 1 mình, trong giới quý tộc Kim Lăng cũng không được hoan nghênh, người có thể trợ giúp nàng đếm trên đầu ngón tay.

Đại nạn của mình đã đến, nghĩ đến nữ nhi sau ngày phải sống cô đơn, nữ nhân kiên cường một đời, cuối cùng nàng cũng không nhịn được lặng lẽ rơi lệ.

2. Chương 2

Nguyên Bình Chi cho là hôn sự của mình và Cố Tích Ân còn có thời gian thương lượng, nhưng hẳn vạn không nghĩ tới, hẳn mới được thả ra khỏi phủ công chúa, về đến Nguyên phủ chính là treo lụa hồng, giăng đèn kết hoa, chữ hỷ đỏ thắm, toàn màu đỏ rực suốt nửa làm mù mắt hẳn.

Hắn hỏi thư đồng Ngân: “Trong phủ có vui chuyện?”

Ngân mơ hồ lắc đầu, nói: “Tiểu nhân không biết.”

Tùy tùng Kim chạy đông chạy tây, hỏi thăm tin tức mọi nơi, sau đó thở hổn hển chạy đến trước mặt Nguyên Bình Chi, mặt tươi cười nói: “Chúc mừng thiếu gia, chúc mừng thiếu gia, thì ra là tân hôn của ngài.”

Nguyên Bình Chi đưa tay đánh ót hần một cái, “Nói chuyện hoang đường? Chuyện vui của bản thiếu gia ta sao ta lại không biết?”

Thị vệ Thiệu Ngũ nhéo cằm, nghiêm túc phân tích nói: “Theo thuộc hạ quan sát, chắc là Đại công chúa bức hôn rồi, thừa dịp nàng còn có tiếng nói ở đây, vội vàng gả con gái tới, gạo sống nấu thành cơm chín, thiếu gia cũng không còn đường có thể lui.”

Nguyên Bình Chi gật đầu, nói: “Cũng là Tiểu Ngũ nói có lý, thuộc hạ của biểu ca, quả nhiên không thể ăn không ngồi rồi.”

Ngân và Kim cùng kháng nghị: “Chẳng lẽ chúng ta ăn không ngồi rồi hay sao?”

Nguyên Bình Chi phỉ nhổ nói: “Bớt sàm ngôn đi, mau cùng bản thiếu gia đi xem náo nhiệt!”

Kim không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm: “Chỉ sợ náo nhiệt này không phải chuyện tốt.”

Thiệu Ngũ lắc đầu một cái, nhìn con người thiếu gia, không có nửa điểm uy phong, khó trách ai cũng thích khi dễ hần, tiểu thê tử cũng bị người bức ép đưa tới cửa, còn không cho là chuyện quan trọng.

Nguyên phủ, quán Tử Đằng.

Đêm dần sâu, Nguyên phủ ồn ào một ngày cũng từ từ an tĩnh lại, chỉ có đại sảnh của ngoại viện là không thiếu tới tớ nhanh tay nhanh chân dọn dẹp canh thừa cơm cặn.

Hôm nay là ngày đại hỷ của Nguyên gia Tứ thiếu gia, mặc dù hôn lễ diễn ra đột ngột, nhưng nhân sĩ khắp kinh thành đã kịp nắm bắt tin tức. Ngày cử hành hôn lễ, quan lại quyền quý cùng phú thương, họ hàng đều mang quà mừng vội vàng chạy tới, chỉ sợ bỏ lỡ cơ hội tốt nịnh bợ Nguyên gia. Nhưng khi tới trước cửa Nguyên phủ, mọi cử chỉ, phong thái đều đúng mực khiến người vây xem náo nhiệt không khỏi thở dài, thầm nói: đúng là nhân vật lớn, tặng lễ vật cũng khí phái như thế.

Tuy nói nhân sĩ tới dự tiệc có chút bất ngờ nhưng người bị đả kích lớn nhất lại là bản thân Nguyên tứ công tử. Cho đến khi trời đã về khuya, Nguyên Bình Chi ngồi trong phòng tân hôn, vẫn còn cảm thấy hoảng hốt như trong mộng —hôm nay đối với hần mà nói là ngày bận rộn nhất trong suốt hai mươi năm qua

Sáng sớm bị “mời” đến phủ trưởng công chúa, Nguyên Bình Chi vẫn còn giữ được bộ dạng nhàn nhã. Mặc dù hần biết đã “bị dính hôn”, nhưng hần cũng không quá bận tâm, bởi vì vị hôn thê của hần – Cố Tích Ân mới mười hai tuổi, dĩ nhiên không thể lập tức thành thân. Chưa kể nếu Trưởng công chúa qua đời, Cố Tích Ân phải giữ đạo hiếu, tối thiểu còn có thể trì hoãn ba năm. Trong ba năm này nếu như hần cảm thấy tiểu nha đầu không hợp ý mình, luôn có 101 phương pháp từ hôn, chỉ cần cuối cùng hần giúp đỡ tiểu nha đầu tìm một vị hôn phu tốt là được. Hần cũng chưa từng mở miệng cam kết vị hôn kia phu nhất định phải là mình.

Nhưng chuyện sao lại đột nhiên chuyển biến đột ngột, không thể không chế?

Ngay khi Nguyên Bình Chi từ phủ Trưởng công chúa trở về hậu phủ, liền bị hỉ nương kéo đi rửa mặt thay quần áo. Lúc khoát bộ lễ phục tân lang đỏ chói lên người, hần mới ý thức được mình đã rơi vào một cái bẫy lớn. Mà cái bẫy này do cha mẹ và hoàng đế, còn có Trưởng công chúa liên thủ thiết kế. Mục đích chính là đánh hần không kịp trở tay, khi hần chưa kịp phản ứng thì đã cùng tân nương bãi đường, dứt khoát gạo sống nấu thành cơm chín, khiến hần muốn phản kháng cũng không thời gian mà chuẩn bị.

Không có biện pháp, ai bảo quá khứ của hần quá tệ hại. Từ khi hần mười ba tuổi, Nguyên phủ đã bắt đầu nghị hôn, nhưng chính hần đã tự tay phá không dưới mười đám, khiến cha mẹ hần không chịu nổi tính tình “Tùy hứng làm bậy” của con trai. Hơn nữa hần đã trải qua nghi thức lễ trưởng thành, nhưng vẫn lưu luyến chơi đùa ở Tần lâu. Cha mẹ hần chính là muốn tu dưỡng tính tình cho hần, trước “Thành gia”, sau suy tính vấn đề “Lập nghiệp”.

Lại nói, Nguyên Bắc Cố và Trịnh thị thật ra rất sủng ái đứa con này. Nguyên Bình Chi không muốn thành hôn, lại giống như chán ghét con gái, cho hần chọn lựa nhiều năm như vậy, kiên nhẫn của họ cũng đến giới hạn, không thể cứ để mặc hần, hần không thể chọn vậy thì họ sẽ thay hần tìm một cô nương tốt.

Nguyên Bình Chi vuốt vuốt mi tâm, hôm nay hần tựa như con quay bị người ta sai khiến chạy đông chạy tây, không còn là bản thân mình. Trên đường nghĩ chuồn đi, cũng bị bọn thị vệ Nguyên phủ ngăn cản. Cả

ngày, rước dâu, bái đường, tiếp rượu, tiễn khách, đi sớm về muộn, tứ công tử vẫn sống an nhàn sung sướng một muốn chết, hiện tại hân ngồi liệt trên ghế lớn ở phòng tân hôn, nhắm mắt lại nghĩ động cũng không muốn động, chỉ cảm thấy cả đầu ngón tay đều tê liệt.

Thân thể vẫn còn mệt mỏi, dù thuở nhỏ hân chuyên cần luyện võ nghệ, thể lực cũng không tệ lắm, quan trọng là trong đầu hỗn loạn, tinh thần mệt mỏi khiến cho cả người khó chịu.

Cứ như vậy thành thân?

Tiểu nha đầu hoàng thất mười hai tuổi mới chỉ gặp mặt hai ba lần?

Điều này làm cho tứ công tử ở Tàn lâu được xưng “Đệ nhất phong lưu” làm sao mà chịu nổi? Sau này gặp, đám bằng hữu công tử còn không cười thối mũi hân?

“Phu quân?” Vẫn an tĩnh ngồi ngay ngắn trên giường hỉ, tiểu thê tử nhút nhát lên tiếng, thanh âm non nớt. Cho dù giả bộ đoan trang, nhưng không giấu được vài phần trẻ con.

Nguyên gia tứ công tử bị người khác đùa giỡn phải xoay vòng vòng, trong lòng tức giận, vừa rồi còn đem nha hoàn và hỉ nương đuổi hết ra cửa. Trong phòng chỉ còn lại hân và tiểu tân nương, hai người còn chưa uống ly rượu giao bôi, phần lễ nghi cũng coi như chưa hoàn thành, tiểu tân nương có chút nóng nảy bất an.

Đêm khuya yên tĩnh, nếu như cứ kéo dài như vậy, hôn sự có tính đã hoàn thành? Hơn nữa. Tiểu nương tử trên giường có chút kích động, nàng đoan chính ngồi hơn nửa ngày, đi đứng chết lặng không nói, khẩn cấp chính là nghĩ cách giải quyết một vấn đề sinh lý.

Trên đầu tiểu nương tử còn trùm khăn hỉ, nàng có chút uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, mặc dù mẫu thân nói tông phụ, làm tiểu thê tử nhu thuận, mọi chuyện không cần mình chủ trương, nhưng là. Bây giờ nàng rất khó chịu, tại sao phu quân không để ý tới nàng? Có phải ghét nàng hay không?

Vừa nghĩ như thế, Cố Tích Ân thì càng chặt vật, đầu nhỏ cúi xuống càng thấp, hai mắt phấp phồng, nước mắt sắp lăn xuống. Đột nhiên trước mắt sáng lên, nàng có chút không thích ứng vội vàng nhắm nghiền hai mắt, một lúc lâu mới chậm rãi mở ra.

Nam nhân ở trước mắt cao ngất, thật tuấn mỹ!

Bộ lễ phục đỏ rực khoác trên người Nguyên Bình Chi càng khiến hân ngọc thụ lâm phong, phong thái nhẹ nhàng. Hơn nữa dáng người hân cao, hơi gầy, vai rộng eo thon, đai lưng làm lộ ra eo nhỏ và đôi chân dài, càng nhìn càng đẹp.

Chỉ là, sắc mặt của hân rất lạnh lùng. Ô. Hân quả nhiên không thích nàng!

Tiểu nương tử mở to đôi mắt ngập nước, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng lộ ra khiếp sợ, nhưng cái miệng anh đào nhỏ nhắn mím chặt, sợ hãi lại dừng cảm cùng Nguyên Bình Chi nhìn nhau.

Trong lòng Nguyên Bình Chi tràn đầy kinh ngạc cùng tán thưởng. Nói thật, hân đã sớm không nhớ rõ bộ dáng Cố Tích Ân, còn tưởng rằng chỉ là một tiểu công chúa không có gì đáng xem. Nhưng lúc này hiện ra trước mắt hân là một ngọc mây ngai, mặt mày như vẽ, gương mặt tuyệt mỹ. Mặc dù khuôn mặt nhỏ còn có chút phúng phính trẻ nít, nhưng có thể tưởng tượng sau này chắc chắn là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Tiểu nha đầu da thịt trắng nõn trong suốt, giống như có thể ấn ra nước, bóng loáng không tỳ vết, khiến Nguyên Bình Chi thậm chí muốn cắn khế. Con người đen nhánh chăm chú có chút khiếp đảm nhìn hân, cái miệng nhỏ nhắn khê chu, xinh đẹp đáng yêu cực kỳ.

Nguyên Bình Chi cố gắng nghiêm mặt, khổ cực duy trì thể diện công tử, ngàn vạn lần không thể lộ ra bản tính háo sắc trước mặt nha đầu này.

Đáy lòng hân thậm chí gào khóc, cha mẹ yêu thương rốt cuộc là đang chỉnh hân sao? Biết hân thích mỹ nữ, liền đặc biệt chọn lựa một giai nhân như vậy. Hân đúng là thích tuyệt sắc nhưng cũng không cần chọn một người quá nhỏ tuổi? Hân không phải là tên háo sắc vô độ bỉ ổi, trước mắt một tiểu nha đầu ngực còn phẳng lì, cho dù đẹp, hân làm sao ăn được đây?

Hân không phải cầm thú a!

Trong lòng Nguyên Bình Chi sôi sùng sục , các loại ý niệm lần lượt xẹt qua đầu.

Cố Tích Ân cong cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói: “Phu quân? Thiếp muốn thay quần áo.”

“A! ách !” Nguyên Bình Chi cuối cùng cũng từ trong suy nghĩ đen tối khôi phục lại, nhỏ giọng ho khan hai cái, xoay người hướng ngoài cửa hô: “Hoà Băng, Hoà Ngọc, vào hầu hạ”

Bọn nha hoàn vẫn chờ ngoài cửa hiên phòng cùng thở phào nhẹ nhõm, xem ra tứ công tử không có tức đến váng đầu, trút giận lên tiểu nương tử.

Cửa bị đẩy ra, hai đại nha hoàn của Nguyên Bình Chi – Hoà Băng, Hoà Ngọc cùng đi vào, thi lễ với hai người.

Nguyên Bình Chi quay đầu lại hỏi Cố Tích Ân: “Nha đầu hồi môn của nàng tên gì? Có cần kêu bọn họ tới hầu hạ?”

Hắn lo lắng Cố Tích Ân mới đến, ngưỡng ngưỡng không muốn cho Hoà Băng và Hoà Ngọc hầu hạ.

Cố Tích Ân nhìn Hoà Băng và Hoà Ngọc cao hơn mình một cái đầu, thấy hai người các nàng đều đang độ xuân, xinh đẹp như hoa, trong lòng có chút lo sợ bất an, non nớt đáp: “Thiếp có tổng cộng tám nha hoàn hồi môn, bốn Đại nha hoàn, bốn tiểu nha đầu, còn có một bà vú, hai ma ma, Đại nha hoàn hôm nay là Thu Thủy và Thu Nguyệt.”

“Vậy để cho Thu thủy, Thu Nguyệt vào hầu hạ đi.” Nguyên Bình Chi lập tức phân phó, còn nói: “Hoà Băng, Hoà Ngọc, các người chuẩn bị nước nóng, cùng Thu Thủy, Thu Nguyệt phục vụ thiếu phu nhân tắm rửa.”

“Vâng”

Sau một hồi rối rít hỗn loạn, Nguyên Bình Chi tắm rửa xong, mặc một bộ thường phục màu tím, tóc phân tán trên vai, chỉ dùng một sợi dây buộc lỏng. Từ tân lang tuần mỹ thành một công tử lười nhác, uể oải ngồi trước bàn hi, ngón tay thon dài trắng nõn vịn vào thành ghế, ra chiều suy nghĩ nhìn ngọn nến long phụng.

Không lâu sau, Cố Tích Ân cũng tắm rửa xong, nàng đi vào phòng ngủ, thấy phu quân lười biếng ngồi trên ghế cười mỉm chỉ nhìn nàng, không khỏi dừng một chút.

Vóc dáng nàng nhỏ nhắn, đứng không tới cằm Nguyên Bình Chi, lại vừa tắm xong, không còn lớp phấn trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, càng thêm tính trẻ con.

Nguyên Bình Chi ở đáy lòng vừa cảm thán vừa cười, cũng không nhẫn tâm làm khó hơn nữa, ngoắc nàng nói: “Đói bụng một ngày? Mau tới ăn một chút gì.”

Cố Tích Ân đoan trang gật đầu, đi tới trước bàn. Khi nàng đang muốn ngồi thì phát hiện bàn à ghế cũng cao, chân của nàng có chút ngắn, thử hai cái cũng không ngồi được. Nàng len lén nhón chân vẫn giữ nguyên hình tượng đoan trang, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã kìm nén đến ửng hồng. Đang lúc nàng âm thầm gấp gáp thì một đôi bàn tay từ phía trước ôm lấy nàng, nhắc nàng lên ghế ngồi.

Cố Tích Ân ngồi xuống, hai cái chân nhỏ đạp vào không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ hơn, lại cố gắng nghiêm túc nói với Nguyên Bình Chi: “Cám ơn phu quân.”

Nguyên Bình Chi vốn thấy bộ dạng nàng đùa rất tốt, nhưng bây giờ không hiểu sao cảm thấy tiểu nha đầu rất đáng yêu, nhin không được đưa tay捏 hai má nàng, quả nhiên bóng loáng linh lợi, sờ thật thích.

“Phu. Phu quân!” Tiểu nha đầu quăn bách, mặt đỏ giống như ráng chiều.

Nguyên Bình Chi tăng hắng một cái, nói: “Đói rồi, uống chút cháo điểm tâm đi.”

Cố Tích Ân nhìn chằm chằm nhân hạt sen táo đỏ trước mặt, nhỏ giọng nói: “Trước phải uống rượu giao bôi .”

Nguyên Bình Chi “A” một tiếng, thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt tràn đầy nghiêm túc cùng khát vọng. Mặc dù hắn cảm thấy hôn lễ này giống như một trò đùa, nhưng đối với tiểu nha đầu này lại là một chuyện rất quan trọng?

Nguyên Bình Chi quay đầu nhìn hiên nương, nói: “Các người tới phục vụ đi, nên làm như thế nào liền làm thế đó.”

Hỉ nương đứng bên cạnh mừng rỡ, vội vàng tiến lên phục vụ, chia ra châm rượu cho tân lang tân nương. Khi hai người ché tay uống rượu thì hát mừng vợ chồng ân ái bách niên giai lão, con cháu đầy đàn, cuối cùng xin tân nương tử uống cháo “Sớm sinh quý tử”, nghi lễ động phòng cuối cùng cũng hoàn tất.

Hỉ nương và nha hoàn đều lui đi ra ngoài, Cố Tích Ân bởi vì thuận lợi hoàn thành hôn lễ, trái tim vẫn thấp thỏm cuối cùng cũng buông xuống, khuôn mặt căng thẳng nhỏ nhắn lộ ra vẻ mỉm cười, vẻ mặt rất cuộc buông lỏng.

3. Chương 3

Nguyên Bình Chi lúc này cũng yên lòng, liền nhẹ nhàng khoan khoái thử một ít rau xanh và cháo gạo nếp. Hắn bận rộn một ngày, cũng chưa ăn thứ gì, hơn nữa tâm tình vốn rối loạn, không có khẩu vị, lúc này lại không biết vì sao, nhìn tiểu nha đầu khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, nhất thời liền có khẩu vị. Giai nhân tuy nhỏ, tuyệt sắc cũng đã hiện vài phần, xem ra là một mỹ nhân.

Nguyên Bình Chi một bên khinh bỉ thói xấu của mình, một bên ngấu nghiến ăn, Cố Tích Ân lại nhẹ nhàng từ tốn, hiển nhiên được nuôi dạy thật tốt.

Nguyên Bình Chi nói: “Đói bụng cứ ăn thoải mái, không cần đắn đo.”

Cố Tích Ân nhìn hắn một chút, khó có thể tưởng tượng một Tứ công tử nhà nhân, lễ độ trong mắt người ngoài, thật ra cũng không câu nệ tiểu tiết.

Cố Tích Ân nói: “Thiếp quen rồi.”

Nguyên Bình Chi cười cười, nói: “Mẫu thân nàng nhất định muốn đem nàng trở thành tiểu thư khuê tú, ngày thường chắc chịu không ít cực khổ?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Nguyên Bình Chi liền cảm thấy có gì đó không đúng, thân thể Trưởng Công Chúa không tốt, chỉ sợ Cố Tích Ân nhớ tới sẽ thương tâm. Hắn vừa ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy Cố Tích Ân ngừng đưa, vành mắt có chút ửng hồng, nhưng nàng cố gắng đè nén tâm tình của mình, không muốn phá hư không khí đêm động phòng hoa chúc.

Qua một lúc lâu, nàng mới nghiêm túc hồi đáp: “Chàng nói sai rồi, mẹ chưa bao giờ cố ý gò bó thiếp, nàng chỉ dạy thiếp một ít đạo lý, chính là thoải mái lớn lên, sống vui vẻ.”

Nguyên Bình Chi ngẩn ra, hắn không nghĩ công chúa có thể dạy nữ nhi mình như thế. Nếu biết những gì vị Trưởng công chúa này đã trải qua, đa số mọi người sẽ cho rằng nàng mang lòng oán giận, là một oán phụ hận cuộc đời này mới đúng?

Nguyên Bình Chi cầm tay nhỏ bé của Cố Tích Ân, mỉm cười ôn hòa đối với nàng nói: “Nàng có một mẫu thân rất tốt, cũng được nàng ấy nuôi dạy kỹ lưỡng, luôn làm người khác rất thích.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Tích Ân hiện ra một nụ cười sáng rỡ, giống như một đóa hoa e lệ bày ra tư thái hoa mỹ nhất, khiến trái tim Nguyên Bình Chi lo sợ, tiểu nha đầu này thật có bản lĩnh làm điên đảo chúng sinh.

Cố Tích Ân lần đầu tiên cười đến ngọt ngào như vậy, nói: “Phu quân cũng cho là như thế sao? Thiếp cũng nghĩ mẫu thân là người mẹ tốt nhất thiên hạ.”

Nguyên Bình Chi gật đầu một cái, đáy lòng cũng thở dài. Đúng vậy, Trưởng Công Chúa Thăng Bình có lẽ là một mẫu thân tốt nhất, nhưng lại không phải nữ nhân hạnh phúc nhất

Nguyên Bình Chi từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình quyền quý, những năm này ở Tần lâu cũng biết thêm không ít, bao nhiêu hồng nhan bị nam nhân huỷ hoại, thoáng qua trở nên thê lương, làm người ta chua xót không đành lòng.

Đối với nam nhân mà nói, có lẽ chỉ là sai lầm vô tâm, thậm chí trong suy nghĩ bọn hắn chưa chắc có cảm giác hối hận, nhưng nữ nhân theo bọn họ chỉ vì cái vô tâm như vậy mà điều tàn khốc héo.

Giống như mẹ đẻ của tam ca, cũng như Trưởng Công Chúa Thái Bình.

Nguyên Bình Chi cũng mất khẩu vị, để đưa xuống, tự mình rót hai ly trà ấm, đưa cho Cố Tích Ân một chén, nói: “Súc miệng đi, đừng ngồi nữa, chuẩn bị nghỉ ngơi thôi, khuya rồi.”

Cố Tích Ân gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, mắt đen to lúng liếng chuyển động mọi nơi, chính là không dám nhìn Nguyên Bình Chi một cái.

Nguyên Bình Chi buồn cười, nàng không cho là tối nay bọn họ thật sự “Động phòng” chứ?

Đúng lúc ấy, đại nha hoàn Hoà Băng trực đêm ở phòng ngoài nhẹ giọng bẩm báo: “Thiếu gia, Tôn ma ma tới, nói là phụng chỉ đại nhân truyền đạt mấy lời.”

Nguyên Bình Chi nhíu mày một cái, đứng lên, Cố Tích Ân cũng vội vàng đi theo, Nguyên Bình Chi khoát khoát tay, nói: “Nàng nghỉ ngơi trước, ta đi ra ngoài xem một chút. Là ma ma bên cạnh mẫu thân, không có chuyện gì.”

Cố Tích Ân khéo léo gật đầu, chỉ là trong ánh mắt có mấy phần bất an.

Làm tân nương, không có mấy người không sợ hãi mẹ chồng.

Nguyên Bình Chi ra khỏi nội thất, bên ngoài đã thấy được Tôn ma ma đầu đầy tóc muối tiêu. Tôn ma ma là nha hoàn hồi môn của mẫu thân, đã lớn tuổi, không biết hơn nửa đêm, có chuyện gì lại làm phiền lão nhân gia nàng đến đây?

Mẫu thân tự mình an bài hôn sự này, sẽ không lại đổi ý, làm khó tiểu nha đầu bên trong nhà chứ?

“Thiếu gia.” Thấy Nguyên Bình Chi đi ra, Tôn ma ma vội vàng đứng lên, buông ly trà trong tay, cúi người thi lễ.

“Ma ma.” Nguyên Bình Chi hướng nàng gật đầu một cái, Tôn ma ma là người nhìn hắn lớn lên, vì vậy hắn cũng kính trọng nàng một phần. “Ma ma đêm hôm khuya khoắt, làm phiền người tới đây rồi?”

Tôn ma ma cũng giống Trịnh thị, cứng nhất tiểu chủ tử này, nàng nhìn Nguyên Bình Chi, từ ái cười, nếp nhăn trên mặt hắn sâu cũng có vẻ hòa ái rất nhiều.

Nàng đến gần Nguyên Bình Chi, nhỏ giọng nói: “Phu nhân có mấy câu quan trọng muốn nói với ngài.”

“Ah?” Nguyên Bình Chi nhíu mày, ngay cả chuyện đám cưới cũng gạt hắn, hôm nay lại có lời quan trọng dặn dò?

Tựa hồ hiểu rõ bất mãn trong lòng Nguyên Bình Chi, Tôn ma ma cũng bắt đầu cười cười, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Phu nhân nói, Tứ phu nhân mặc dù gả vào nhà chúng ta, nhưng tuổi quá nhỏ, không nên viên phòng, cho nên.”

Nguyên Bình Chi nhất thời hiểu ý tứ mẫu thân, hắn cười như không cười liếc Tôn ma ma một cái, hỏi: “Đã như vậy, cần gì phải vì ta chọn một vị tân nương đây? Cưới nàng dâu lại không thể động phòng, mẫu thân muốn ta thành thân cũng không dễ chịu đúng không?”

Tôn ma ma vội vàng lắc đầu, nói: “Ai, tiểu thiếu gia của ta, đừng nói lời này. Trên đời này còn có ai so với phu nhân yêu thương ngài sao? Cho nên việc chọn lựa Cố tiểu thư, phu nhân đã tính toán kỹ, cũng vì muốn tốt cho ngài.”

Nguyên Bình Chi “Hừ” một tiếng, vẫy vẫy tay áo nói: “Ta hiểu rõ, người trở về đi.”

Nói xong, hắn xoay người về nội thất, Tôn ma ma vội vàng kéo hắn lại, nói: “Thiếu gia, ý phu nhân là, ngài tối nay nên nghỉ ở phía tây phòng hoặc là thư phòng cũng tốt.”

Trịnh thị cho nhi tử ngủ ở tây phòng, hiển nhiên là muốn tách nhi tử và con dâu, không để cho bọn họ cùng phòng.

Trong mắt của Trịnh thị, Cố Tích Ân thật quá nhỏ, nếu như mặc cho nhi tử và nàng ngủ phòng cùng, ai có thể đảm bảo hắn kiểm chế được hay không. Nếu như có cái ngộ nhờ, vậy giống như chà đạp trẻ con. Nàng dâu mặc dù cưới vào cửa, nhưng cũng muốn đợi nàng đủ mười lăm tuổi, qua tuổi cập kê rồi mới viên phòng.

Nhưng nghe Tôn ma ma nói, Nguyên Bình Chi lại đột nhiên biến sắc, giận dữ nói: “Ta không bệnh không đau, đem động phòng hoa chúc tại sao muốn cùng tân nương ở riêng? Cưới hay không do các người, ngủ hay không còn phải tùy các người, vậy chú rể như ta có ích lợi gì? Ta nghĩ việc cưới xin cũng không tốt lành gì, tốt nhất đem Cố tiểu thư về phủ công chúa!”

Tính tình kiên cường, bốc đồng rồi cuộc đại bộc phát.

Hắn thật sự chịu đủ rồi!

Nam nhân sao có thể uất ức như thế, mặc cho đám phụ nữ nhào nặn?

Hắn không cần!

Nếu Cố Tích Ân gả cho hắn, sẽ do hắn an bài!

Cùng nàng động phòng hay không, là chuyện của hắn!

Hừ!

Cho dù hắn muốn bẻ hoa tàn thì thế nào? Ai kêu nàng vội vàng muốn lập gia đình?

Thật sự coi hắn lòng dạ bồ tát? Hắn tốt bụng tiếp nhận một nha đầu đáng thương, lại phải phòng trống thủ thiết ba năm. Tiểu thê tử trong trắng như nước lại không thể động, còn đâu đạo lý? Người tốt phải chịu uất ức?

Tôn ma ma từ nhỏ đã quen tính tình đùa bỡn của hắn, biết hắn chỉ là con cọp giấy, đáng vẽ dù đáng sợ nhưng không có lực sát thương, cho nên căn bản không quan tâm, tiếp tục cười he he nói: “Phụ nhân sao lại cam lòng để cho thiếu gia phòng không gối chiếu đây?”

Dứt lời, ánh mắt của Tôn ma ma liếc về phía Hoà Băng, Hoà Ngọc đứng một bên, cùng với Thu thủy, Thu Nguyệt hai Đại Nha hoàn hồi môn của Cố Tích Ân nói: “Không phải có sẵn người sao? Trưởng công chúa cũng không phải người không biết đạo lý, biết khuê nữ nàng gả tới đây, là uất ức thiếu gia, cho nên đã nói rõ Thu Thủy và Thu Nguyệt là có ý an bài cho thiếu gia thị tẩm.”

Nguyên Bình Chi im lặng.

Đây là chuyện gì?

Mặc dù trong những gia đình quyền thế, đại nha hoàn hồi môn của tân nương đa số cam chịu vì cô gia thông phòng, nhưng nhiều người vẫn không chấp nhận việc chủ động an bài thị tẩm thay cô gia. Làm vậy khuê nữ của mình ở chỗ nào a? Dù khó khăn cũng hi vọng nữ nhi mình gả ột phu quân chung tình.

Nhưng Trưởng Công Chúa Thái Bình thật sự bất đắc dĩ. Bệnh của nàng tới đột ngột lại hung hiểm, có thể không chữa được. Thái y cũng đã tâu với Hoàng đế nàng không còn nhiều thời gian, cho dù Hoa Đà tái thế, chỉ sợ cũng bất lực. Việc này khiến nàng không thể vì nữ nhi mà tính toán cẩn thận, nàng lại không cam lòng giao nữ nhi cho trượng phu trông nom. Nhìn Cố gia trọng nam khinh nữ, Cố Tích Ân đến Cố Gia, không biết phải chịu uất ức như thế nào, sau này không chừng còn tùy tiện bị gả đi.

Cố Gia cũng là thế gia, của cải đầy nhà, nếu không cha mẹ chồng Cố Gia sẽ không có lá gan bắt kính với công chúa một nước. Mặc dù chỉ là len lén dùng chút thủ đoạn, nhưng nếu so đo, cũng đủ cho hoàng đế trị bọn họ tội coi rẻ hoàng quyền. Hoàng đế Huyền Dục bất đắc dĩ nhin xuống, bởi vì chiến công trước kia của Cố Gia, mặt khác cũng e dè nghị luận của mọi người. Dù sao tất cả mọi người đều cảm thấy sinh con là việc thiên kinh địa nghĩa, công chúa cũng không thể làm cho người ta đoạn tử tuyệt tôn đi?

Cố Gia vốn ngang ngược kiêu ngạo, tuyệt đối không để nữ nhi công chúa vào trong mắt. Đây là nguyên nhân lớn nhất khiến cho Trưởng công chúa thà đem nữ nhi gả ra ngoài, phò thác cho người khác cũng không muốn nhờ cậy Cố gia.

Nhưng bất kể nằng gả con gái cho ai, nữ hài tử mới vừa tròn mười hai tuổi cũng không cách nào lập tức viên phòng. Cho dù có là cầm thú chuyên đùa giỡn các bé gái, Trưởng công chúa cũng tuyệt đối không cho phép người khác đối xử với nữ nhi chưa thành thực của mình như vậy.

Đối với nữ hài tử mệnh thuỷ, không chỉ xương cốt tốt, mà các cơ quan cũng chưa phát triển hoàn toàn, nếu gắng gượng sinh hoạt vợ chồng, chỉ gây tổn thương đối với thân thể nàng, hơn nữa còn phát sinh nhiều bệnh phụ khoa.

Sau khi Trưởng công chúa biết bệnh tình, nhanh chóng suy tính đối sách, hỏi thăm ý kiến của nữ nhi, không ngờ nàng còn nhỏ tuổi đã để ý đến Nguyên Bình Chi, cho dù chưa chân chính biết đến tư vị chữ “Tình”, nhưng chắc chắn cũng có ấn tượng tốt.

Vì vậy, công chúa nhờ cậy hoàng đế, hoàng đế lại đánh tiếng với Trịnh thị. Sau khi gặp Cố Tích Ân, Trịnh thị rốt cuộc cũng chấp thuận hôn sự này.

Trịnh thị cũng vì Cố Tích Ân xinh đẹp mà cảm thán, bà biết đứa con mình thích nhất sắc đẹp, một khi chân chính gặp mặt, chắc chắn sẽ không ghét Cố Tích Ân. Cho nên bà chấp nhận cô con dâu nhỏ này cũng bởi vì Nguyên Bình Chi sẽ không ghét, một khi nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của nàng, nhất định hẳn sẽ mềm lòng, cam chịu số phận, nhận thức hôn sự này.

Nếu như tự tiện cưới cho Nguyên Bình Chi một cô nương cùng tuổi, tính tình thiếu gia của hắn chắc chắn sẽ phát tác, tự tiện đuổi con gái nhà người ta ra khỏi cửa, thời điểm nghị hôn trước kia, những chuyện tương tự hẳn làm cũng không ít.

Cái gọi là không ai hiểu con bằng mẹ, Trịnh thị bị Nguyên Bình Chi quấy nhiễu nhiều năm như vậy, mới dẫn đo đào hố cho hắn sập bẫy.

Về phần tại sao Nguyên Bình Chi không muốn thành thân, Trịnh thị mơ hồ đoán được một chút duyên cớ, đại khái chắc là quan hệ cùng tiểu thư nhà nào đó có ẩn tình. Nhưng làm người không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, nên thành gia lập thất, có một gia đình thuộc về mình.

Trịnh thị định dùng thời gian ba năm, dạy dỗ Cố Tích Ân cho tốt, cũng thuận tiện kiểm chế tâm đứa con nhà mình.

Cho nên, việc hôn sự này của Nguyên Bình Chi cũng không phải là vội vàng nhận, mà là kết quả suy nghĩ của rất nhiều người đứng phía sau.

Lúc Trưởng công chúa và Trịnh thị đàm luận hôn sự cũng đã ước định, trước khi Cố Tích Ân đến tuổi cập kê, an bài cho Nguyên Bình Chi hai nha hoàn thông phòng, chỉ cho họ thị tẩm, tuyệt đối không cho phép họ họ sinh hài tử trước Cố Tích Ân.

Hai nha hoàn thông phòng này là lựa chọn trong Hoà Băng, Hoà Ngọc, Thu Thuỷ, Thu Nguyệt theo ý của Bình Chi.

Các trưởng bối đều đã an bài tốt, nhưng chỉ là họ quên mất thiếu gia bọn họ chưa chắc nguyện ý chấp nhận các nàng.

Nhìn gương mặt âm trầm của Nguyên Bình Chi, hướng về phía Tôn ma ma quát lớn: “Ta khi nào nói sẽ chấp nhận nha hoàn thông phòng rồi hả? Còn ngại trong phủ không đủ náo nhiệt sao? Người trở về đi! Nói ầu thân ta biết, đêm nay ta sẽ ôm vợ ngủ!”

4. Chương 4

Nguyên Bình Chi trở lại phòng trong, phát hiện mình bị làm tức đến đau cả đầu.

Hắn bình thường không dễ dàng tức giận như vậy.

Mặc dù người khác cũng gọi Nguyên Bình Chi là “Đệ nhất công tử thành Kim Lăng”, nhưng những người thực sự quen thuộc Nguyên Bình Chi biết tính khí hắn rất tốt, là vị thiếu gia ít khi trêu chọc người khác, hơn nữa còn đặc biệt quan tâm đến người thân trong gia đình, lúc nào cũng lo lắng, ngay cả việc con trai của vợ lẽ của đại ca có bị con trai của chính thất khi dễ hay không cũng để ý.

Dĩ nhiên, người nhà cũng lo lắng cho hắn vì tính cách này, hắn có thể không biết, hoặc là biết mà cố tình như không biết, giả ngu cũng coi là bản lĩnh của hắn.

Con cái của hào môn thế gia, không có mấy người có thể tự chủ hôn nhân, giống như Nguyên Bình Chi bởi vì không muốn thành hôn mà chậm trễ mấy năm giữ vững độc thân, đúng là hiếm thấy. Quả là cha mẹ hắn đặc biệt sủng ái phóng túng hắn mới có tình huống đặc biệt này.

Nội tâm Nguyên Bình Chi tương đối cảm tạ cha mẹ khoan dung độ lượng thông cảm, mà hắn sau khi mang mũ áo quan cũng âm thầm quyết định nên thành thân, không thể để cho cha mẹ lớn tuổi thêm phiền não quan tâm. Mặc dù hắn không tin trên đời này có cô gái thập toàn thập mỹ (hoàn hảo) hoàn toàn phù hợp với mình, nhưng là lựa chọn cũng không kém quá nhiều.

Những năm này hắn cũng đã phong lưu đủ, tình yêu nam nữ cũng không còn xa lạ, nói trắng ra là, những chuyện trai gái, cởi quần cởi áo, cùng nữ nhân này hay cô nương nọ, cũng không khác biệt.

Cho nên, cha mẹ cùng Trưởng công chúa thiết kế bẫy hắn, để cho hắn trong tình trạng không biết cưới một Tiểu nương tử, hắn cũng không quá mức tức giận. Như thế cũng tốt, cha mẹ vui vẻ, tân nương cũng không quá kém, cứ phù hợp như vậy.

Nhưng là, tại sao bởi vì nàng nhỏ tuổi, liền đường hoàng an bài cho hắn thị tẩm thông phòng đây? Hắn thật sự không thể rời bỏ nữ nhân sao?

Hơn nữa, làm ra quyết định này vẫn là mẹ đẻ và nhạc mẫu của hắn!

Nguyên Bình Chi biết cá tính mẫu thân mình, mặc dù bên ngoài mọi người nói nàng khoan từ đại độ, nhưng hắn biết mẫu thân có chút chán ghét mấy cái thị thiếp và nha hoàn thông phòng của phụ thân, ngoài mặt bà cùng những cô gái kia sống chung hòa bình, kì thực là cố hết sức không gặp mặt họ, có thể không thấy liền không thấy, mắt không thấy tâm không phiền. Nếu như bà không cẩn thận nhìn thấy tiểu thiếp ở trước mặt phụ thân làm nũng, tâm tình bà suốt thời gian dài sẽ không tốt. Tức giận này bà không muốn nuốt, nhưng lại không thể không nuốt, bởi vì các đại quan, quý nhân luôn cưng chiều vợ bé, xã hội phong kiến chính là như thế.

Mà nhạc mẫu của Nguyên Bình Chi - Trưởng Công Chúa càng không cần phải nói, cá tính của nàng chỉ sợ không phải quạt cường bình thường, bởi vì trượng phu của nàng Cố Cảnh Hoàn cùng nha hoàn thông phòng sinh con, nàng liền quyết liệt cùng trượng phu, quan hệ hôn nhân chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Như vậy mẹ đẻ và nhạc mẫu, tại sao nguyện ý thay hắn an bài thông phòng? Họ không phải chán ghét dạng này nhất sao? Họ cũng không đau lòng cho Cố Tích Ân? Còn chưa trở thành cô dâu, đã phải tiếp nạp thêm hỷ của trượng phu? (ý nói là lấy thêm thiếp)

Có lẽ, nữ nhân một khi trở thành bà bà cùng mẫu thân, địa vị thay đổi, cũng không quan tâm thiếp đúng không? Dù sao có là thiếp, đó cũng là thiếp của con mình, khó chịu là con dâu, mình cũng không liên quan.

Nguyên Bình Chi thật không cách nào hiểu nữ nhân, họ hận trượng phu của mình cưới vợ bé cưng chiều thiếp, nhưng có thể rất đại lượng thay nể tử an bài những nữ nhân khác.

Nguyên Bình Chi nghĩ, nếu như mình có nữ nhi, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ chuyện như vậy.

Nếu như tương lai hắn có nữ nhi, tuyệt đối sẽ không muốn con rể đa tình cưới thêm thiếp, mẹ chồng của nàng mà như Trịnh thị, hắn tuyệt đối sẽ đến trước cửa nhà người ta kháng nghị —— buồn cười, nữ nhi của ta các người cũng dám khi dễ? !

“Phu quân?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cố Tích Ân nhìn chằm chằm Nguyên Bình Chi, sắc mặt của hắn thật dọa người.

Nguyên Bình Chi có chút mệt mỏi ngồi trên ghế, nhìn mấy tiểu nha đầu chỉ đứng đến vai hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại lúc này hoàn toàn không còn chút máu, mình vừa rồi cùng Tôn ma ma nói chuyện

nàng đều nghe? Thương tâm quá sao?

Nguyên Bình Chi kéo bàn tay nhỏ bé của Cố Tích Ân, phát giác bàn tay của nàng lạnh như băng, lấm tấm mồ hôi lạnh, điều này làm cho hắn càng đau lòng. Tiểu cô nương như vậy, chắc còn không hiểu hôn nhân là gì, không biết mẹ chồng và mẫu thân vì nàng an bài, nàng chỉ có thể lo sợ, nghi hoặc bất an lại tràn đầy van xin nhìn hắn, tựa hồ cầu khẩn hắn che chở.

Nguyên Bình Chi ở đáy lòng thở dài, cảm giác mình không phải cưới vợ, mà là con gái, thật làm cho hắn quan tâm a!

Hắn hỏi nàng: “Những lời vừa rồi, nàng cũng nghe?”

Cố Tích Ân do dự một chút, mới ngoan ngoan gật đầu, nói: “Thiếp không phải cố ý nghe lén.”

“Ta biết rõ, chỉ cách một cánh cửa màn hình, không cách âm gì. Đối với những lời đó, nàng nghĩ sao?”

Cố Tích Ân cúi đầu nhỏ, cũng không giữ được dáng vẻ đoan trang lúc đầu, lần đầu tiên như một bé gái, mờ mịt lại không có biện pháp, nói: “Trước khi gả tới đây, mẫu thân đã nói với thiếp rồi, thiếp quá nhỏ, không có biện pháp phục vụ phu quân, cho nên.”

“Vậy nàng cũng nguyện ý?” Mặt Nguyên Bình Chi không thay đổi hỏi tới.

“Thiếp.” Cố Tích Ân quần bách rơi lệ, nàng dùng sức lắc đầu nhỏ, nói: “Thiếp không muốn, nhưng là.”

“Không muốn là tốt rồi, không có nhưng nhị gì hết!” Nguyên Bình Chi lập tức cắt đứt nàng..., hắn bế nàng ngồi trên đầu gối, để cho nàng đối mặt với mình. Điều này làm cho tiểu cô nương vô cùng xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lần nữa dâng lên sắc hồng.

Hắn nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Không người nào nguyện ý cùng người khác chia sẻ bạn đời của mình, dù là nam hay nữ. Cho nên, nàng không vui lòng là đúng, ta thích nghe nàng nói như vậy.”

Cố Tích Ân nhút nhát nhìn Nguyên Bình Chi, nhìn đôi mắt hắn tĩnh mịch tràn đầy nghiêm túc, không có nửa điểm lừa gạt nàng, nàng mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, lỗ mũi co rút hai cái, nước mắt rơi xuống.

Nàng nghẹn ngào nhào vào trong ngực Nguyên Bình Chi, tiểu cô nương trước kia chỉ gặp mặt một lần trong hoàng cung, liền có hảo cảm với Nguyên Bình Chi, nhưng khi vội vàng gả cho hắn, nàng mới phát hiện lập gia đình rất phiền toái, lập gia đình cũng không phải là chuyện vui sướng, mẫu thân nói với nàng rất nhiều chuyện làm dâu, bao gồm chuyện phải dễ dàng tha thứ trượng phu cùng nữ nhân khác.

Trưởng Công Chúa không hy vọng con gái cũng giống mình, càng không hi vọng nàng lâm vào tình trạng hôn nhân đổ vỡ, xã hội này chính là nam tôn nữ ti như thế, vào thời điểm nào đó, nữ nhân không thể không học cách thỏa hiệp và thối lui. Nếu như nàng không yêu cầu cao như vậy, có lẽ cả đời này cũng sẽ không cô đơn như thế .

Tiểu cô nương Cố Tích Ân này chưa hiểu được ghen và dục vọng độc chiếm, nhưng theo bản năng có thể cảm giác được chuyện nữ nhân khác bồi phu quân thị tẩm, nàng không thích, cũng rất khó chịu. Nàng cho là tối nay phải ngủ một mình, làm bạn với phu quân sẽ là những thứ trở mã hoàn toàn kia, Đại Nha hoàn vốc người đầy đặn, nàng càng thấp thỏm khi nghe lén Tôn ma ma nói chuyện với Nguyên Bình Chi, trong lòng u mê lại tê tê chua xót đau đớn .

Chỉ là, nàng không nghĩ tới Nguyên Bình Chi sẽ cự tuyệt!

Bên ngoài không phải đều đồn đãi phu quân là “Đệ nhất công tử thành Kim Lăng” bình sinh thích nhất mỹ nữ sao?

Có lẽ, chỉ có cảm giác của nàng đúng, Nguyên Bình Chi thật ra là người tốt!

Bốn năm trước, nàng mới tám tuổi, ở dạ yến cuối năm trong cung, chỉ có vị đại ca ca xinh đẹp này chiếu cố nàng, cho nàng một túi thơm rất đẹp làm quà năm mới, trong túi thơm còn có một miếng Tử Ngọc bình an, đại ca ca nói sẽ phù hộ nàng bình an như ý.

Cho tới bây giờ, miếng Tử Ngọc bình an kia vẫn luôn bên cạnh nàng, khi nàng cô đơn khổ sở sẽ lấy ra ngắm.

Nàng trước kia không có hy vọng xa vời có thể gả cho hắn, hôm nay quỷ thần khiến xui đã được như nguyện, nàng thật ra rất may mắn!

Có lẽ, ngọc bình an thật sự phù hộ nàng !

“Về sau nàng sẽ vì phu quân thị tẩm, có sợ hay không?” Nguyên Bình Chi chợt cười xấu xa trêu chọc tiểu nha đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Cố Tích Ân càng phát đỏ, nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, nói: “Không sợ.”

“Thật?” Nguyên Bình Chi không tin.

Cố Tích Ân gắng sức mà gật đầu, nói: “Thê tử đều muốn thỏa mãn nhu cầu của trượng phu, không phải sao? Thiếp sẽ làm một thê tử tốt đấy!”

Nguyên Bình Chi mỉm cười, hỏi: “Nàng biết thế nào thỏa mãn nhu cầu trượng phu?”

Cố Tích Ân chu mỏ một cái, tựa hồ không hài lòng. Nguyên Bình Chi xem nàng như con nít cái gì cũng không hiểu, nàng giùng giàng từ trên đầu gối hắn nhảy xuống, xoay người đi kiểm tra toàn bộ của hồi môn của mình, từ trong hộp lấy ra một kiện vật phẩm, đem đến trước mặt Nguyên Bình Chi, có chút khoe khoang nói: “Xem một chút! Thiếp cái gì cũng hiểu đấy!”

Trong tay nàng cầm một bức tượng nam nữ trần truồng đang ôm nhau giao hợp, hay chính là Hoan Hỉ tượng, được điêu khắc từ gỗ tử đàn, nhân vật khắc rất sống động, ngay cả chỗ tư mật cũng rõ ràng rành mạch vô cùng, nam căn của nam nhân khảm vào nơi tư mật của nữ nhân mật, khéo léo kết hợp với nhau, khi ngón tay nhấn pho tượng chỗ hai người giao hợp còn có thể đưa đẩy hoạt động, quả thật giống như chân nhân (người thật). Nguyên Bình Chi kinh ngạc.

Hắn dùng tay vuốt ve cái trán, nhạc mẫu công chúa của hắn thật đúng là độc ác, e sợ mình sau khi qua đời không người nào dạy đạo nữ nhi, liền nói trước?

Hắn nhìn ra được, này Hoan Hỉ tượng dùng vật liệu đắt giá, chạm trổ tinh xảo, rõ ràng là đồng cung vật phẩm (đồ vật dạy cách làm chuyện đó) từ trong hoàng cung lưu truyền tới, rất có thể chính là hồi môn của Trường Công Chúa năm đó xuất giá, lúc này lại bị nàng chuyển giao cho con gái.

Nhưng là, nhạc mẫu đại nhân tôn quý của hắn không hiểu dục tốc bất đạt sao? Sẽ không sợ nữ nhi tuần khiết của nàng bị ô nhiễm sao? Không thể chờ đợi lúc chín mười sao?

Ai, xem ra sau này hắn thật sự phải quan tâm!

Hắn đem Hoan Hỉ tượng ném trên bàn, khom lưng ôm lấy tiểu tân nương của hắn, nói: “Loại vật này ít nhìn, không có chỗ ích lợi, về sau chờ nàng trưởng thành, phu quân tự mình dạy nàng.”

Cố Tích Ân má phẩn hồng hồng, đôi mắt long lanh, trái tim giống như có con nai nhỏ nhảy loạn, nàng nhỏ giọng lên tiếng: “Ừ, thiếp cũng không thích nhìn.”

Nguyên Bình Chi đặt nàng trên giường lớn bằng gỗ tử đàn trạm khắc tinh xảo, tỉ mỉ tháo giày thêu của nàng, Cố Tích Ân buồn bực từ đầu đến thân, nhanh chóng cởi bỏ áo váy, chỉ còn lại cái yếm nhỏ nhỏ đỏ thắm cùng quần lót, sau đó nàng giống như con thỏ nhỏ bị kinh hãi chui vào trong chăn, đem chăn kéo đến trên mũi, chỉ chừa lại một đôi mắt đen lúng liếng sợ hãi nhìn phu quân đại nhân trước mặt.

Mặc dù phu quân không cùng Đại Nha hoàn lâu lỏng khiến cho nàng rất vui vẻ, nhưng là nàng cũng rất sợ sẽ phải tới “Động phòng” nha, nàng nhỏ như vậy, nghe nói còn không được, sẽ đau chết!

Nguyên Bình Chi nhìn nàng một cái, mỉm cười, từ từ cởi thường phục của mình, chỉ còn lại áo quần lót mềm mại, nằm xuống bên mép ngoài giường lớn, hai mắt nhắm lại, đánh cái ngáp thật to, nói: “Ngủ đi, hôm nay ta cũng bị dày vò chết rồi.”

Cố Tích Ân nghiêng người sang, trừng to mắt nhìn phu quân đại nhân lập tức ngủ say, không thể tin được hắn thật cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Hắn không phải nói với Tôn ma ma muốn ôm vợ của hắn ngủ sao?

Còn là, hần chỉ đơn thuần “Ngủ”, không còn ý tứ gì khác?

Cố Tích Ân lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không hiểu sao cảm thấy có hơi thất vọng.

Ai, lập gia đình thật sự rất phiền toái, chính nàng cũng trở nên đa sầu đa cảm rồi, này thật không tốt.

Cố Tích Ân cho là mình sẽ chịu áp lực khổng lồ, không thể ngủ được, nhưng trên thực tế nàng nhìn chăm chăm mỹ nam phu quân ngủ chưa tới một khắc, liền dần dần nhắm mắt lại, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Hơi thở bình thản trên người phu quân làm cho nàng thấy an tâm, tựa hồ so với nương còn thoải mái hơn, thật là kỳ diệu.

5. Chương 5

Khi nàng lâm vào ngủ say, thân thể tự giác tìm kiếm nguồn nhiệt, tự động rúc vào lồng ngực người bên cạnh thì Nguyên Bình Chi mở hai mắt, cặp mắt kia thanh tỉnh như thể, khi nào có nửa điểm buồn ngủ?

Trong ngực là cô bé mảnh mai, thân thể mềm mại hơn bất cứ mỹ nữ nào hần từng ôm trước kia, nhưng trong lòng hần lại ngũ vị hỗn loạn, thương tiếc cùng bất đắc dĩ áp chế dục vọng, tim của hần chỉ còn lại một mảnh mềm mại.

Mặc dù tiểu nha đầu này chưa thật giống với ước nguyện của hần, nhưng nếu nàng đã trở thành vợ hần, hần sẽ gánh vác trách nhiệm, chăm sóc nàng thật tốt.

Nhưng nhớ tới hần chọn chọn lựa lựa nhiều năm như vậy, nhưng lại chọn trúng một nha đầu hoàng tộc còn chưa dứt sữa, nguyệt lão cũng quá trêu người đi?

Mang theo lòng tràn đầy bất đắc dĩ, ngửi mùi vị trầm hương trên cơ thể tiểu nha đầu trong ngực, Nguyên tứ công tử cuối cùng cũng ngủ say, cả đêm giấc nồng, không mộng mị

Sáng sớm hôm sau.

Đầu mùa xuân khí trời tương đối lạnh, mặt trời mọc khá muộn, Nguyên Bình Chi tỉnh lại thì ánh sáng ngoài phòng có chút mờ hồ, nhưng thói quen dậy sớm rèn luyện thân thể, đến giờ liền tự động tỉnh.

Khác với trước đây, lần này trong ngực hần tiểu thân thể đang hô hấp khê khê, quần như bạch tuyết trên người hần, khuôn mặt phấn trắng nõn nà nhỏ nhắn hồng hồng, bộ dạng rất ngon miệng.

Nguyên Bình Chi không nhịn được hấp dẫn, cắn hai cái trên má phẩn hồng, trơn mềm ngon miệng, cho hần cảm giác đói bụng, đôi môi tham lam không nhịn được liền cọ đến trên môi mềm mại ngọt ngào, tiểu cô nương tựa hồ cảm giác bức mình, thân thể nhỏ bé giãy dụa mấy cái, để cho hạ thân hần mới sáng sớm đã tràn đầy máu sừng lên, cứng ngắc thậm chí có chút đau.

Hần không được tự nhiên rụt eo một cái, nhẹ nhàng đem tiểu nha đầu đang ôm hạ thân thể của mình, bỏ vào giữa giường. Tiểu nha đầu mười hai tuổi đang trở mã yêu nhất là ngủ, lật người ôm chần tiếp tục ngủ.

Nguyên Bình Chi bất đắc dĩ cười cười, trên người tiểu nha đầu trộm hương khiến hần có mấy phần cảm giác tội ác, nhưng rõ ràng là thê tử hần cười hỏi đàng hoàng a!

Chính nhân quân tử quả nhiên không dễ làm, rất dễ dàng tạo thành nội thương.

Khi Nguyên Bình Chi đánh mấy lần quyền trở lại, Cố Tích Ân đã đứng dậy, nàng đổi một thân áo váy thêu “Hoa Khai Tịnh Đế cùng uyên ương nghịch nước” đỏ thắm, tóc cũng búi lên, cầm một cây trâm phượng Hồng Bảo Thạch, trên trán là một vòng trang sức vàng kim, điều này làm thân thể nhỏ nhỏ của nàng thêm trang trọng, bề ngoài ngây thơ và ăn diện thành thực, xung đột kỳ diệu lại làm người ta cảm giác nàng đáng yêu hơn.

Phát giác phu quân dậy sớm hơn mình, Cố Tích Ân chợt dạ cũng rất khổ sở, thấy Nguyên Bình Chi đi tới, liền vội vàng đi lên trước tự mình phục vụ hần rửa mặt rửa tay, thay quần áo, nhón chân lên thắt vạt áo,

đồng thời nhỏ giọng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thiếp quá tham ngủ, mẫu thân đã sớm dậy qua, phải dậy sớm hơn phu quân mới được, về sau thiếp nhất định sẽ chú ý.”

Nguyên Bình Chi sờ sờ búi tóc của nàng, đây là tượng trưng cho phụ nữ đã có gia đình, về sau, tiểu cô nương này không thể thắt đuôi sam rồi.

Hắn dịu dàng nói: “Không sao, chỉ cần không quên hành lễ vấn an với cha mẹ là tốt rồi.”

Cố Tích Ân lắc đầu một cái, nói: “Đều là thiếp không tốt, làm vợ sao có thể tùy hứng đây? Về sau thiếp nhất định sẽ dậy sớm!”

Nguyên Bình Chi cười cười, cũng không tranh chấp cùng nàng, tiểu nha đầu vẫn còn khấn trương, một chút không hoàn mỹ liền hết sức lo sợ.

Nguyên Bình Chi dẫn cô dâu mới đi bái kiến vợ chồng Nguyên Bắc Cố và Trịnh thị, cảm thấy ánh mắt tôi tớ gặp dọc đường đi đều quái quái, bọn họ mặc dù kính cẩn hướng mình thi lễ, nhưng trong ánh mắt ẩn núp điểm kỳ quái khiếp sợ và khinh bỉ.

Đúng! Chính là khinh bỉ!

Nguyên Bình Chi cảm thấy rất kỳ quái, người làm Nguyên phủ khi nào dám không có quy củ như vậy? Lại dám khinh bỉ đường đường thiếu gia hắn? !

Hơn nữa, hắn làm cái gì để cho bọn họ khinh bỉ?

Khi hắn để ý, mới phát hiện những người làm nhìn về phía tiểu tân nương của hắn với ánh mắt đồng tình và thương tiếc, tựa hồ thương hại nàng còn nhỏ tuổi liền bị một tên thiếu gia háo sắc vô độ giày xéo làm hại, Nguyên Bình Chi mới bừng tỉnh hiểu ra.

Bởi vì tuyên ngôn phóng khoáng của hắn với Tôn ma ma đêm qua, khiến mọi người cho rằng đêm qua hắn thật cùng Cố Tích Ân “Động phòng” rồi hả ?

Hừ!

Vậy thì sao nào?

Đừng nói hắn không làm, coi như hắn thật làm, cũng là do những người đó vội vàng đem tiểu cô nương này gả cho hắn, là nương tử hắn cưới hỏi đằng hoàng, không thể đụng vào sao?

Nghĩ như vậy, Nguyên Bình Chi càng tức, đem tay tiểu nha đầu nắm chặt hơn.

“Phu quân?” Cố Tích Ân không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, phu quân cầm tay nàng thật đau, hơn nữa hắn bước quá nhanh, nàng phải chạy chậm mới có thể đuổi theo.

Nguyên Bình Chi cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra nàng theo không kịp bước tiến của mình, liền thả chậm bước, đối với nàng tươi cười một tiếng: “Không sao, phu quân phát hiện côi đời này thứ không bao giờ thiếu, chính là lòng tiểu nhân.”

“Ừ?” Cố Tích Ân nhướn mày lên suy nghĩ một chút, nói: “Là có người suy đoán phu quân làm chuyện gì xấu sao? Không sợ, chính trực không sợ gian tà, qua một thời gian thiết giả liền thể hiện.”

Nguyên Bình Chi cười ha hả, nói: “Nói thật hay! Nàng hiểu ta, nương tử.”

Cố Tích Ân cười ngọt ngào, không có gì so với được phu quân hiểu làm cho nàng vui vẻ, nàng lo lắng chính mình tuổi quá nhỏ khiến phu quân nhìn không thuận mắt.

Cố Tích Ân mặc dù là con cháu hoàng thất, nhưng nghi lễ nàng bái kiến cha mẹ chồng và người nhà vẫn tương đối long trọng, đây là mặt mũi của Đại Công Chúa, dĩ nhiên cũng là ặt mũi của Tứ thiếu gia.

Vợ chồng Nguyên Bắc Cố, Trịnh thị ngồi hai bên song song ở chính đường, chia ra ngồi hai bên là con của bọn họ, chính thất và thiếp thất, còn có cháu trai, cháu gái.

Dạo này Nguyên phủ có nhiều biến cố, tiểu thư duy nhất Nguyên Nghi Chi đã xuất giá, mà sáu thiếu gia còn lại, Nhị thiếu gia “Tứ trận” ở tiền tuyến, chỉ để lại một tiểu thiếp và Nguyên Gia Hữu mô côi từ trong bụng mẹ; Tam thiếu gia bị trục xuất khỏi nhà, mặc dù đã thành thân sinh con, cũng không ở Nguyên phủ.

Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia cũng đã lớn, một người mười bảy tuổi, một người mười sáu tuổi, đã đính hôn, nhưng vì ngại Tứ thiếu gia chậm chạp không chịu thành thân, liền lụy hai người đệ đệ này cũng chưa thành hôn. Bởi vì chuyện này, mẹ đẻ ngũ thiếu gia - Tôn di nương và mẹ đẻ lục thiếu gia - Mạnh di nương, có nhiều câu oán thán về Nguyên Bình Chi, chẳng qua khi chủ mẫu Trịnh thị trị gia nghiêm cẩn, hơn nữa còn có quy củ Thái bà bà trấn áp, họ không có lá gan ăm ỉ ngoài mặt.

Hiện tại người duy nhất khiến Nguyên phủ Nguyên mẫu cảm thấy vui mừng chính là một nhà trưởng tử Nguyên Tu Chi, mặc dù không hài lòng về xuất thân và quá khứ của cô dâu cả Vân Thanh La, nhưng lâu dài chung đụng mới phát hiện nàng rất hiền tuệ, để ý, rất có phong cách quý phái của dâu cả, đường nhi dục nữ (nuôi dưỡng con cái) cũng làm Trịnh thị cực kỳ yên tâm và hài lòng.

Con thứ hai xưng hỉ tiểu thiếp Tô Mạt Vi, thành thân không bao lâu liền ở góa, còn có 1 đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ, khổ cực sống qua ngày, Trịnh thị đối nàng thương tiếc, yêu thích.

Con thứ ba cùng Nguyên phủ hiểu lầm nặng nề, tạm thời không đề cập tới cũng được.

Về phần cô dâu thứ tư mới cưới vào cửa, còn là một tiểu nha đầu vị thành niên, Trịnh thị vốn định nuôi dưỡng thêm mấy năm, không nghĩ đêm qua con trai lại cùng nàng “Động phòng”, để cho bà vừa nóng vừa giận, nếu như nhi tử thật cùng tiểu nha đầu viên phòng, bà đúng là không biết đối mặt với Đại Công Chúa như thế nào.

Lại nói, Trịnh thị đảm nhận đương gia chủ mẫu cũng rất vất vả, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải quan tâm. Ở trong mắt người khác, bà còn đặc biệt có phúc khí đây này! Trọng phu mặt ngoài thông cảm tôn trọng nàng, nhi tử anh tuấn ưu tú, chỉ chính người trong nhà mới biết chuyện nhà mình, chua cay bất đắc dĩ chỉ có mình chống.

Thật may là, sáng sớm Trịnh thị đã an bài Tôn ma ma quay lại phòng con trai hỏi thăm, Đại nha hoàn trực đêm nói, đêm qua không nghe bên trong phòng có động tĩnh gì, đại khái chỉ là ngủ cùng giường.

Bà nói mà, Tứ thiếu gia nhà bà làm sao không hiểu chuyện như vậy? Đêm qua nói cứng cũng chỉ một chút mà thôi, Tứ thiếu gia tuyệt đối là người tốt bụng nhất Nguyên phủ, mặc dù ngoài mặt hần bướng bỉnh không vâng lời nhất, không ngoan ngoãn thuận theo nhất.

Cổ Tích Ân mặc dù tuổi còn nhỏ, hành lễ kính trà cha mẹ chồng lại đâu ra đấy, không biết ở nhà mẹ đẻ diễn luyện bao nhiêu lần rồi. Đưa ấy cháu trai nhỏ, cháu gái nhỏ hà bao và giấy vô cùng tinh xảo, mặc dù đường may và người may không có chút nào liên hệ, nhưng không tệ, hiển nhiên là tiểu cô nương nghiêm túc học qua.

Nguyên Bình Chi thấy mặt mày cha mẹ từ thiện, biết bọn họ rất hài lòng với Cổ Tích Ân, lần này hẳn cũng rất hài lòng, chỉ là đêm qua mẫu thân khẳng định ngủ không ngon, hốc mắt cũng bị thâm.

Nếu nói mẫu thân lo lắng cho hần cả đêm làm loạn nên không ngủ ngon, còn hợp tình hợp lý, nhưng mắt Mạnh di nương thế nào cũng mang tia máu, bộ dáng tiêu tụy không chịu nổi?

Nguyên Bình Chi thấy ánh mắt Mạnh di nương vẫn nhìn phụ thân, trong mắt buồn bã triền miên, ý định thay đổi thật nhanh, không khỏi đáy lòng cười nhạt vài tiếng.

Lại nói ở Nguyên phủ, Mạnh di nương đúng là thiếp trẻ tuổi nhất, thời điểm mới vào cửa rất được cưng chiều, nghe nói năm đầu tiên còn là cưng chiều độc sủng, nàng ta lúc đó còn khiến đương gia chủ mẫu Trịnh thị có chút khó chịu. Chỉ là hiện tại con trai của nàng là lục thiếu gia cũng đã lớn, tuổi nàng cũng không nhỏ rồi, trọng phu ân ái đại khái cũng đậm bạc đi?

Lấy sắc chuyện người người, đặc ý khó lâu dài.

Hơn nữa, ánh mắt Nguyên Bình Chi hơi đổi, nhìn phụ thân ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng, hần tóc đen cùng mỹ quan phiêu dật như cũ, trong mắt người ngoài, vẫn là đàn ông trung niên có sức hấp dẫn? Khó trách còn có thể hấp dẫn tiểu cô nương xinh đẹp.

Người khác không biết, nhưng thường lưu luyến chốn hồng trần, Nguyên Bình Chi lại biết, phụ thân ở bên ngoài còn bao nuôi vợ bé, nghe nói là hoa khôi từ nước ngoài, thân mang mùi thơm lạ lùng, hồng nhan xinh đẹp.

Thật ra những năm nay, Nguyên Bắc Cổ không thường xuyên bao nuôi ít hồng nhan ở bên ngoài, chỉ là cách mấy năm lại thay đổi, chán ghét liền thay mới. Dù sao kỹ nữ trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp vĩnh viễn không thiếu, chỉ là hắn biết đúng mực, chưa bao giờ đem loại nữ nhân này nạp vào cửa, chỉ bao nuôi bên ngoài, thỉnh thoảng đi hưởng thụ một chút.

Nguyên Bình Chi không biết mẫu thân có biết những chuyện này hay không, Trịnh thị thông tuệ nhạy cảm, chắc là biết, nhưng bà thông minh giữ vững trầm mặc, chỉ cần Nguyên Bắc Cổ không đem những nữ nhân này vào nhà, không để họ làm nhục cái nhà này, bà cũng không so đo cùng hắn, cũng không thể nào so đo.

Đây là nhà có gia thế, mặt ngoài luôn giữ thể diện, kì thực bên trong rất hỗn tạp.

Hiện tại Mạnh di nương đại khái cũng biết? Cho nên mới tiêu tụy sa sút như thế.

Có một vị phụ thân ra vẻ đạo mạo như vậy, kì thực phong lưu hoa tâm, sao có thể trông cậy con trai là hắn trở thành chính nhân quân tử đây?

Nguyên Bình Chi vốn đối với hôn nhân tuyệt vọng, cho nên mới chậm chạp không cưới.

Giờ phút này tâm tư của hắn âm trầm, chân mày càng nhíu chặt, chính khi hắn lâm vào tâm tình thất vọng dưới vực sâu, thì một bàn tay mềm mại nhỏ bé nhẹ nhàng cầm tay hắn.

“Phu quân?”

Hắn cúi đầu, đón nhận hắn là một đôi mắt sáng, trắng đen rõ ràng trong suốt, như vậy tinh khiết, như vậy tin tưởng, còn có vô vàn lo lắng.

Đôi mắt này giống như một luồng nắng xuân chiếu xạ vào góc âm u nhất trong lòng hắn, đem tâm tình âm trầm trở thành hư không.

Hắn khẽ mỉm cười, trở về cầm tay nhỏ bé kia.

Có lẽ, thế giới này cũng không làm người ta tuyệt vọng.

6. Chương 6

Gần tới ngày tân hôn thứ hai, liền truyền đến tin dữ Đại Công Chúa qua đời.

Vị công chúa quật cường chỉ cần chống đỡ thân thể, tự mình an bài việc nữ nhi xuất giá, khi biết nữ nhi được gia đình nhà chồng công nhận, mới trút hơi thở cuối cùng.

Bởi vì tình trạng hôn nhân đặc thù của Đại Công Chúa, hơn nữa ấn tượng của hoàng đế Huyền Dục đối với vị cô này cũng không tệ lắm, liền đáp ứng yêu cầu cuối cùng của Công Chúa trước khi qua đời: tang lễ do Lễ bộ chủ trì, không cho người Cổ gia nhúng tay.

Đại Công Chúa không chịu vào phần mộ của Cổ gia, mà yêu cầu làm “Quy môn nữ” trở về chôn cất ở Hoàng Lăng. Theo truyền thống hoàng thất, cho phép hoàng tử hoặc là hoàng nữ độc thân vào chôn cất, có thể vì không muốn để họ đơn độc một huyệt.

Khi Cổ Tích Ân được báo tang tin thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, thần thờ hồi lâu.

Khi Nguyên Bình Chi ôm lấy nàng thì nàng mới giống như đột nhiên tỉnh ngộ, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

Nàng không cách nào khống chế, chuyện tang phục cũng do Nguyên Bình Chi một tay lo liệu, chờ hai vợ chồng vội vã chạy về phủ công chúa, Cổ Tích Ân nhìn thấy di dung mẫu thân, nhất thời cả người lạnh như băng, đầu choáng váng, quỳ xuống còn chưa dập đầu, liền ngã xuống đất, ngất xỉu.

Trong lúc hôn mê, nàng như cũ lệ rơi không ngừng.

Cõi đời này, một người duy nhất toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, còn không để nàng hồi báo, cứ như vậy đi, vĩnh viễn rời khỏi nàng, không quay về nữa.

Cố Tích Ân ở trạng thái hôn mê buồn bã khóc, buồn bã khóc không muốn thanh tỉnh, nàng hy vọng đây chỉ một cơn ác mộng của mình.

Nguyên Bình Chi vẫn làm bạn bên cạnh tiểu thê tử, hẳn thật sự lo lắng cho nàng, Cố Tích Ân thuở nhỏ do Đại Công Chúa tự mình nuôi dưỡng, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm so với mẹ con bình thường càng thêm sâu hơn mấy phần, mẫu thân đột nhiên qua đời, nhất định là đau xót thấu xương, hẳn hi vọng mình có thể bồi bên người tiểu thê tử, tối thiểu có thể để nàng dựa vai khóc thút thít.

Thế nhưng trên đời luôn có những người không biết điều làm người ta chán ghét.

Nhìn, người không mời mà đến - Cố gia.

Theo đạo lý, Đại Công Chúa là thê tử của Cố Cảnh Hoành, là con dâu Cố gia, cũng là mẹ của con gái hắn, tang lễ của nàng đáng lẽ nên do phụ tử Cố gia chủ trì, nhưng Đại công chúa không muốn.

Cố Cảnh Hoành mang theo Cố Tích Hiền và Cố Tích Lương đến, để bọn họ làm “Hiếu tử”, vì mẹ cả mà khóc nức nở, túc trực bên linh cữu cùng chôn cất.

Nhưng Lễ bộ phụ trách tang lễ Đại Công Chúa được hoàng đế Huyền Dục phân phó, không cho phụ tử Cố gia nhúng tay, bọn họ có thể tới viếng, nhưng nhúng tay tổ chức lễ nghi liền miễn.

Vì vậy phụ tử Cố gia và Lễ bộ quan viên xảy ra tranh chấp, cuối cùng không có biện pháp, bọn họ tìm con gái duy nhất và con rể của công chúa.

Cố Tích Ân vẫn còn hôn mê, Nguyên Bình Chi biết tin người Cố gia đến, sắc mặt rất khó coi.

Hắn chậm rãi đỡ Cố Tích Ân đến phòng trong nghỉ ngơi, để Đại nha hoàn Thu Thủy, Thu Nguyệt cẩn thận chăm sóc, sau đó mới xoay người đưa người không liên quan ra khỏi phòng tang lễ.

Nguyên Bình Chi lạnh lùng quét mắt nhìn ba phụ tử Cố Gia, thân hình Cố Cảnh Hoành cao gầy, lúc còn trẻ cũng từng anh tuấn phong lưu, nếu không sẽ không lấy được ưu ái của một vị công chúa, đáng tiếc lúc này hắn lại có chút gù lưng, trên trán có nếp nhăn thật sâu, giữa hai lông mày là bộ dạng uất ức khó tiêu, tựa hồ những năm này hắn ở Cố cũng không hài lòng như ý.

Thật ra suy nghĩ một chút cũng biết, bởi vì nguyên nhân Đại Công Chúa, Cố Gia chọc giận hoàng đế, mặc dù không trị bọn họ tội coi rẻ hoàng tộc, nhưng Cố Cảnh Hoành bị lệnh cường chế nhàn rỗi ở nhà, toàn gia không được phong thêm quan tước, trên người chỉ còn kế thừa tước vị từ đời trước.

Nhưng tước vị Cố gia cũng không được thừa kế, mà giảm xuống 1 bậc, hơn nữa ba đời thì dừng, Cố Cảnh Hoành là đời cuối cùng, con hắn đã không còn tước vị thừa kế, cho nên tiền đồ hai con trai của tiểu thiếp càng thêm ảm đạm, trong quan trường không người nào nguyện ý cất nhắc bọn họ.

Đại khái Cố Cảnh Hoành cũng không nghĩ tới, lúc còn trẻ hắn và Đại Công Chúa ân ái như vậy, từng được khen là hình tượng vợ chồng hoàng thất nhất trước giờ, từng được bao nhiêu thiên kim hào môn thế gia yêu thích và ngưỡng mộ, tại sao sau lại trở thành như vậy?

Cố Cảnh Hoành luôn không tin Đại Công Chúa sẽ thật sự tuyệt tình như vậy, luôn cho là từ từ đợi nàng hết tức giận, hẳn thậm chí đã từng có ý niệm “Lưu tử di mẫu” (giữ lấy con cái, bỏ thê thiếp), đem hai con trai của vợ lẽ điền vào hộ tịch của Đại Công Chúa, để con trai trưởng nuôi dưỡng, sau đó đưa hai tiểu thiếp ra khỏi cửa.

Nhưng công chúa không đồng ý, nàng xem thường phỉ nhổ hắn: chớ tự lấn át hiếp người!

Phản bội nàng len lén sinh con trai, còn muốn nàng tới nuôi dưỡng, chiếm cứ danh phận con trai trưởng công chúa, hưởng thụ đãi ngộ hoàng thân quốc thích, trên đời còn có “Chuyện tốt” hơn sao?

Người Cố gia không khỏi quá tính toán đi!

Nàng đường đường là công chúa cho tới bây giờ không phải là phụ nữ tam tòng tứ đức, mặc cho nam nhân khi dễ còn phải im hơi lặng tiếng.

Nàng nói, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nàng đến chết cũng không chịu gặp mặt hân một lần.

Nàng chết cũng muốn trở về chôn cất ở nhà mẹ đẻ, trở lại Hoàng Lăng, không chịu tiến vào tổ phần Cố gia, không chịu cùng hân tương lai hợp táng.

Nàng thật là một nữ nhân độc ác.

Người ta nói chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Cố Cảnh Hoàn lúc này mới cảm thấy tuyệt vọng và thương tâm, hân lúc này mới ý thức được không thể đợi nàng hết tức giận, nàng và hân không bao giờ có thể hòa hảo nữa rồi.

Hân mang theo hai con trai tới giúp một tay, là thật tâm, hân không muốn nhìn chính thất của mình không có hiếu tử tống táng (thường do con trai đảm nhận), cô đơn lẻ loi một người lên đường.

Hân nói lên tâm nguyện của mình với Lễ bộ quan viên và Nguyên Bình Chi.

Nguyên Bình Chi nhìn vẻ rụt rè sợ hãi của con đứa con trai, cười lạnh nói: “Thật muốn làm hiếu tử, khi còn sống tại sao không làm? Người đã chết cũng muốn tận hiếu rồi hả? Vì cái gì? Làm cái gì? Chớ chọc người chê cười!”

Mọi người cũng biết trong tang lễ quan trọng nhất chính là hiếu tử, hiếu tử cầm trong tay gậy tang (gậy mà người con trưởng chống đi trong lúc đưa tang), dẫn đường cho hồn người chết, lúc khiêng quan tài phải chịu trách nhiệm “té bồn”, bồn này là chậu sành dùng để đốt vàng mã trong lễ truy điệu, khi chôn cất thì đập bể, để người chết dưới âm phủ dùng làm nồi cơm. Không có hiếu tử té bồn, hồn người chết chết không có cơm ăn, không có nồi chén thờ cúng, sẽ trở thành cô hồn dã quỷ.

Đối với tầm quan trọng của “Hiếu tử”, phàm là người gánh vác vai trò “Hiếu tử”, luật pháp quy định bọn họ cũng là người thừa kế di sản, quyền lợi của người chết.

Điểm này, đối với số ít người sống mà nói, mới là quan trọng nhất, tỷ như đối với phụ tử ba người Cố gia, có lẽ chính là như thế.

Cố Gia những năm này thu vào ít, chi tiêu vẫn duy trì xa hoa lãng phí như trước kia, dĩ nhiên là miệng ăn núi lở, ngày càng sa sút. Thân là em gái tiên đế, cô của đương kim hoàng đế, tài sản của Đại Công Chúa tất nhiên cực kỳ phong phú.

“Người nói cái gì?” Da mặt Cố Tích Hiền sung huyết đỏ bừng, nói: “Ta và đệ đệ hiếu tâm, người có cần phải nghĩ xấu xa như vậy?”

“Người đang làm, trời đang nhìn, trong lòng có quỷ hay không mình rõ ràng nhất!” Nguyên Bình Chi cười lạnh, nói: “Các người không cần phải lo lắng sau lưng nhạc mẫu không người nào tống táng, nàng có hiếu nữ Tích Ân, cũng có hiếu tử Nguyên Bình Chi.”

“Phu quân!” Vừa vận tỉnh lại Cố Tích Ân nghe được những lời này của Nguyên Bình Chi, nhất thời kinh hãi, quên mất phụ thân và huynh đệ khác mẹ, tiến lên kéo tay Nguyên Bình Chi, giữa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn hân, nói: “Phu quân, không thể! Không thể!”

Hôm nay, lễ nghi quy củ đều vô cùng nghiêm túc, căn bản không có con rể vì nhạc mẫu té bồn, chỉ có con rể tới nhà ở rể mới có trách nhiệm này, nhưng con rể tới nhà là cực kỳ mất mặt, mọi người đều nói là hậu bối quên tổ tông, bộ mặt xem thường.

Huống chi, Nguyên Bình Chi không phải ở rể, gia đình hân còn có phụ mẫu thân sinh khỏe mạnh, nếu như hân vì nhạc mẫu làm hiếu tử, phụ mẫu thân sinh đặt ở chỗ nào?

Cho nên, Cố Tích Ân tuyệt đối không thể đáp ứng!

Mặc dù nàng còn nhỏ, lại hiểu đạo lý này, nước mắt rùng rùng đối với Nguyên Bình Chi nói: “Phu quân, không cần, thiếp rất cảm ơn, nhưng là không thể để cho chàng làm như vậy, nếu không thiếp không còn mặt mũi nào trở về Nguyên phủ, không mặt mũi nào đi gặp cha mẹ chồng. Thiếp đi cầu xin hoàng đế biểu ca, để hân đặc biệt đồng ý, cho thiếp tự mình tống táng mẫu thân!”

“Hồ đồ!” Cố Cảnh Hoàn nhất thời không đồng ý rồi, nói: “Hồ đồ! Mẫu thân con không để ý thể thống, con cũng bị giáo dục trái với đạo lý như vậy sao, từ xưa tới nay, nơi đó có con gái xuất giá té bần tống táng sao?”

Con gái là cái gì?

Mọi người đều nói nữ nhi là hàng lỗ vốn, gả cho người chính là người của người khác, không thể ở trước mặt phụ mẫu tận hiếu, không có tư cách vì cha mẹ té bần tống táng, cho nên người đời đều trọng nam khinh nữ.

“Người ——” Cố Tích Ân đột nhiên nảy sinh ác độc, cặp mắt đỏ bừng căm tức nhìn Cố Cảnh Hoàn, tức giận vô cùng, nhưng thuở nhỏ được nuôi dạy không thể giống như con gái nhà quê không có lễ tiết thống khoái tức miệng mắng to. Nàng cắn răng, cố gắng ổn định, vì bi ai và tức giận mà thân thể nhỏ bé run rẩy, giọng băng hàn nói: “Phụ thân, không biết theo người nói thể thống là cái gì? Thiên Địa phân âm dương, nhân gian phân nam nữ, chẳng lẽ hiếu tâm cũng muốn phân âm dương nam nữ? Con chỉ biết con là mẫu thân sinh, mẫu thân nuôi, con vì bà tận hiếu là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện dĩ nhiên), vì bà làm bất cứ chuyện gì con đều nguyện ý, nếu như đây chính là trái với thể thống, chính là trái với đạo lý, vậy con tình nguyện không cần thể thống, tình nguyện trái với đạo lý! Nói đến thể thôi, mẫu thân lưu lại di chúc, không muốn nhìn thấy bấy kỳ đàn ông nào của Cố gia. Phụ thân, mời các người trở về đi thôi!”

”Người, người, người! Ngón tay Cố Cảnh Hoàn run rẩy chỉ vào Cố Tích Ân, bị tức đến mặt nổi máu đỏ, hận không cho nữ nhi không vâng lời này mấy bạt tai.

Cố Tích Ân không để ý tới hấn, xoay người trở về phòng thờ, đồng thời phân phó Đại quản gia của phủ công chúa đi cầu hoàng đế hạ đặc chỉ, cho phép nàng vì mẫu thân tống táng.

Nguyên Bình Chi nhìn bóng lưng nhỏ gầy quật cường của thê tử, mím môi thật chặt.

Tiểu nha đầu này tại sao có thể để cho hấn đau lòng như thế, để cho hấn muốn ôm lấy nàng, ôn nhu thương tiếc?

Theo di chúc của Đại công chúa, tang lễ được giản lược, chỉ trong bảy ngày, bảy ngày sau, quan tài Đại Công Chúa được chôn cất ở Hoàng Lăng Cảnh quốc, nữ nhi duy nhất vì nàng té bần, không có “Hiếu tử” hiếu đạo.

Sau tang lễ, Cố Tích Ân cùng Đại Công Chúa nhất thời nổi danh, tất cả mọi người đều đồn đãi công chúa cao ngạo cố chấp sinh dưỡng một nữ nhi càng thêm trái đạo lý, đơn giản chỉ cần để con gái giành lấy trách nhiệm của con trai, âm dương sai chỗ, hoang đường cực điểm.

Nguyên Bình Chi đối với đủ loại lời đồn đãi chẳng thêm ngó tới, đối với người khác cho hấn ánh mắt đồng tình càng thêm cười trừ, hỏi ngược lại: “Phá gia chi tử cưới nữ nhi trái với đạo lý, đúng lúc là trời sinh một đôi?”

7. Chương 7

Nửa tháng sau.

Nguyên phủ, Tử Đằng quán, bên ngoài thư phòng.

Đã là giữa xuân, khí trời càng ấm áp, mặt trời chiếu sáng một vùng, cỏ non xanh tươi trở lại, lá non nảy mầm, chim con vui sướng hát vang.

Trong quán Tử Đằng, hoa cỏ chủ yếu dĩ nhiên chính là cây tử đằng, đặc biệt dùng hoa và thân cây tử đằng xây dựng. Dưới mái hiên, bên cạnh đường mòn, là tường hoa, khắp nơi đều là dây leo cây tử đằng. Hiện tại những cây tử đằng này đã nở hoa, không bao lâu nữa, có thể thấy biển hoa Tử Đằng, đó chính là cảnh xuân sáng lạn mê người nhất ở Nguyên phủ.

Nguyên Bình Chi thuở nhỏ thích màu tím, khi còn bé thích dùng hoa tử đằng nhuộm thành các loại vật phẩm, tỷ như túi tiền, túi thơm, phiến túi, trên quần áo hắt đương nhiên cũng không thiếu được hoa văn cây tử đằng.

Màu tím mặc dù đắt tiền, thần bí, lại vô cùng chọn người, không phải ai cũng có thể mặc đẹp, đại đa số người mặc chỉ có vẻ trầm cứng, như ông cụ non. Nhưng Nguyên Bình Chi lại khác, bất kể hắt mặc loại màu tím nào, đều chỉ tôn thêm vẻ hoa lệ ưu nhã, cao ngất tuấn mỹ, tựa hồ hắt trời sanh liền thích hợp với màu tím, quý khí hơn người.

Hoàng đế Huyền Dục từng than thở với Nguyên gia tứ công tử: “Cả triều Chu Tử đất, duy thấy Nguyên tứ lang.” (cả triều mặc được màu tím, chỉ có Nguyên gia tứ công tử)

Nhưng lúc này, Nguyên gia tứ công tử phú quý không có chút hình tượng ngồi liệt trong thư phòng, híp mắt, không có tinh thần nhìn giàn hoa tử đằng ngoài cửa sổ.

Thư đồng Ngân đem ly trà lạnh ngắt trong tay hắt, đổi ly trà nóng, ánh mắt đi qua đi lại trên người Nguyên Bình Chi vài vòng, thử dò xét hỏi: “Thiếu gia đang phiền não cái gì?”

Nguyên Bình Chi nhìn hắt một cái, hỏi: “Con mắt nào của người thấy ta phiền não?”

Ngân cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt, quay đầu hỏi ý thị vệ Thiệu Ngũ đang co rúc trong góc thư phòng rồi rãnh đến hốt hoảng, hỏi: “Thiệu đại ca, người nói thiếu gia có phải có phiền não hay không?”

Thiệu Ngũ là ám vệ của hoàng đế Huyền Dục cho Nguyên Bình Chi, nhưng Nguyên Bình Chi cho là mình vô quan vô chức, không có quan hệ lợi ích với người khác, căn bản không có kẻ địch trên chộc hắt, chỗ nào cần lấy ám vệ? Thị vệ Nguyên phủ nhà mình cũng đã đủ rồi, Huyền Dục cố tình nhiều chuyện.

Có một phụ thân phong lưu hoa tâm lại giáo hoạt gian trá như hồ ly, một mẫu thân rộng lượng, mạnh mẽ nhưng dễ thỏa hiệp, một huynh trưởng gần như thập toàn thập mỹ (toàn diện xuất sắc), một nhị ca anh dũng thiện chiến, một Tam ca đầy bụng thông minh, hơn nữa còn hoàng đế biểu ca đặc biệt yêu thương, cưng chiều hắt, Nguyên Bình Chi cảm giác việc duy nhất mình có thể làm chính là ngồi ăn rồi chờ chết, hàng ngày tán gẫu.

Danh lợi không phải suy nghĩ của ta, phú quý cũng không phải dục vọng của ta, sắc đẹp cũng không làm gì, cuộc sống sao mà nhàm chán vậy?

Về mặt Thiệu Ngũ trước sau vẫn nghiêm túc trả lời Ngân: “Thiếu gia thành gia, tự nhiên có nhiều chuyện phiền não. Người còn nhỏ, không hiểu.”

Ngân bĩu môi, nói: “Ai nói ta không hiểu? Thiếu gia không phải rất lâu không đụng nữ nhân sao? Nhưng thiếu gia nói muốn vì nhạc mẫu giữ đạo hiếu, muốn thanh tâm quả dục.”

Tùy tùng Kim vui ở dưới bệ cửa sổ phớt nháng phỉ nhổ Ngân, nói: “Nói người không hiểu chính là không hiểu, thiếu gia không thể sống thiếu nữ nhân sao? Thiếu gia là lo lắng thiếu phu nhân, người ngu ngốc.”

Thiệu Ngũ quay đầu, cũng nói: “Quả thật như thế. Hôm qua thiếu phu nhân không cho thiếu gia giữ đạo hiếu, để cho hắt vì sự nghiệp của mình, nhưng thiếu gia chúng ta tựa hồ không có việc gì nhưng vẫn bận rộn, cho nên.”

Nguyên Bình Chi nổi giận gầm lên một tiếng: “Tất cả câm miệng!”

Vì vậy ba người hầu Tứ công tử rồi rút giả trang câm miệng.

Chỉ là Kim và Thiệu Ngũ trao đổi ánh mắt biết rõ —— ngũ diệu Tứ thiếu phu nhân vô tâm, đã thương lòng tự ái nam nhân của Tứ thiếu gia rồi.

Chuyện lúc đầu là vậy.

Sau tang lễ, Cố Tích Ân thân là con gái đã xuất giá, theo quy củ nên dùng một năm vì mẹ để báo hiếu, thu lại tất cả giá y xa hoa, hằng ngày chỉ có thể mặc vải thô làm tang phục.

Nhưng Cố Tích Ân dù sao cũng là tân nương, lại ở cùng cha mẹ chồng, trên cha mẹ chồng còn có vị thái bà bà trường thọ, thường ngày mặc đồ trắng để tang không cát lợi. Mẹ chồng Trịnh thị liền phân phó may vá

trong nhà cố ý chuẩn bị cho nàng các loại thanh, lam, màu tro trắng trong thuần khiết làm thường phục, trên đầu cũng không mang trang sức, tất cả đổi thành trầm bạc.

Theo lý thuyết, Trịnh thị làm như vậy, vừa chu toàn hiếu tâm của Cố Tích Ân, lại chăm sóc nàng cung kính hiếu thuận đối với trưởng bối Nguyên phủ, không có làm sai. Nhưng Nguyên Bình Chi lo lắng Cố Tích Ân nhỏ tuổi, sợ nàng dễ tâm vào chuyện vụn vặt, nhất định kiên trì để tang một năm, vậy sẽ giận đối Nguyên phủ rồi.

Hơn nữa, Cố Tích Ân quật cường vì mẫu thân té bôn tổng táng, Nguyên Bình Chi lo lắng cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Cho nên, khi mẫu thân sai người tặng quần áo đến, Nguyên Bình Chi cố ý đến phòng phía đông an ủi Cố Tích Ân —— vì giữ đạo hiếu, hai người đã ở riêng, Nguyên Bình Chi đến phòng phía tây.

Cố Tích Ân nghe lời của hắn, kinh ngạc nhìn hắn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lộ ra một chút yếu đuối, nói: “Phụ quân quá lo lắng, thiếp làm sao sẽ chấp bà bà đây? Chữ hiếu chân chính lưu trữ trong nội tâm, không cần thiết để ý những hình thức kia?”

Nguyên Bình Chi kinh ngạc vì tiểu thê tử đã trưởng thành sớm, cũng đau lòng vì nàng.

Hắn gật đầu nói: “Nàng nói rất đúng, trăm thiện hiếu đứng đầu, có lòng mới là quan trọng nhất.”

Cố Tích Ân nói: “Mẫu thân mặc dù đi, nhưng bà sẽ luôn luôn sống trong lòng thiếp, làm bạn với thiếp cả đời. Một năm hiếu, hai năm hiếu, ba năm hiếu cái gì, làm cho người khác nhìn, không có ý nghĩa.”

Nguyên Bình Chi sờ sờ đầu nhỏ của nàng, thở dài.

Đúng vậy, những thứ kia làm cho người khác nhìn cái gọi là “Đại Hiếu Tử”, có bao nhiêu người trong lúc vì cha mẹ giữ đạo hiếu, vẫn uống rượu mua vui, chơi đi nạp kỹ? Mà người như vậy, có thể đứng đầu bảng hiếu tử, quả thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Nguyên Bình Chi muốn Cố Tích Ân đừng suy nghĩ những chuyện thương tâm, liền chuyển đề tài, ánh mắt hắn liếc lên bàn dưới bệ cửa sổ, hỏi: “Chép Kinh Phật?”

Cố Tích Ân lắc đầu một cái, cầm một quyển đưa cho Nguyên Bình Chi, nói: “Là sổ sách, thiếp sửa lại sổ tiền tài của mẫu thân.”

Nguyên Bình Chi tròn to hai mắt, hỏi: “Nàng có thể xử lý được rồi hả?”

Cái thời đại này, cô gái biết chữ đọc sách vô cùng ít, coi như biết mấy chữ, cũng là học chút Nữ Tắc, nữ giới, nữ huấn trời buộc tư tưởng gì đó, tinh thông là cực ít.

Người đời đều nói “Nam chủ bên ngoài, nữ chủ bên trong”, có vẻ như nam nhân và nữ nhân mỗi bên nắm giữ một nửa quyền lợi, trên thực tế?

Nam nhân ở bên ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, gồm cả uống rượu chơi đi giải trí, tiêu khiển tự tại vui vẻ; mà cô gái bị vây ở bên trong, trên danh nghĩa làm chủ, nhưng ngay cả “Bên trong” cũng không quản được, trong tay các nàng chỉ vẹn vẹn nắm một chút đồ cưới và ít tiền nuôi gia đình mà trượng phu nguyện ý giao cho họ, tham gia tính toán là số lượng nhỏ.

Nếu nói họ là Chủ nội, cũng chỉ là thay thế nam nhân hiếu thuận trưởng bối, sanh con dưỡng cái, giặt quần áo nấu cơm, chuyện nhà làm không dứt. Vây trong nồi chén thau chậu, khổn trong chăm con. Cô gái xinh đẹp cũng sẽ biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng, trong mắt nam nhân là hoa vàng, không hề ân ái.

Mà nam nhân mặc dù có thể khiến các nữ nhân cam tâm dâng hiến, ngây ngốc làm trâu làm ngựa, trừ các loại tam tòng tứ đức, chính là hạn chế họ đi học biết chữ, đặc biệt là để ý kiến thức, chỉ có các nàng ngu dốt, mới dễ dàng khống chế.

Bởi vì bọn họ biết, nữ nhân một khi tâm trí mở ra, so với nam nhân không hề kém, thậm chí có rất nhiều nữ nhân so với nam nhân còn thông minh hơn.

Cố Tích Ân thấy Nguyên Bình Chi nhìn sổ sách phức tạp rất kinh ngạc, không khỏi tâm hoảng hốt, phan phan nhẩy loạn, nàng chợt nhớ tới mẫu thân đã từng dạy, không cần hiển lộ thông minh ở trước mặt trượng phu, muốn mình trở nên “Đần một chút” , “Yếu một chút” , như vậy trượng phu mới thương yêu nàng.

Nàng hốt hoảng đoạt lấy sổ sách, cúi cái đầu nhỏ, lằm bằm nói: “Thật ra thì cũng không có gì, mẫu thân để lại nhiều sự phụ kế toán, bọn họ đều trung thành, thiếp chỉ xem lung tung một chút.”

Nguyên Bình Chi nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm, không hiểu mới vừa rồi nàng còn tràn đầy tự tin, đảo mắt liền thay đổi thành tiểu tức phụ đáng thương.

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi: “Nàng đặc biệt học qua sổ học, còn học qua tính sổ quản lý tài sản?”

Cố Tích Ân mặc dù rất muốn giấu, nhưng nàng còn nhỏ, học qua kiến thức liền không nhịn được khoe khoang trước mặt người yêu, Nguyên Bình Chi vừa hỏi, nàng lập tức lại đắc ý hí hửng nói: “Mẫu thân thiếp đặc biệt xin sự phụ dạy thiếp, ” toán kinh thập sách ” thiếp đã học trước được ba bản rồi !”

“Toán kinh thập sách” là sách giáo khoa toán học của Quốc Tử Giám Cảnh quốc, tập hợp hơn ngàn năm tinh hoa, rất nhiều học sinh Quốc Tử Giám cũng không hiểu những đề toán này, bọn họ am hiểu chính là ngâm nga những thứ cổ văn kinh điển.

Cho nên, Nguyên Bình Chi sợ hãi than, hắn cũng không biết tiểu thê tử của mình có thể còn là một Tiểu Thiên Tài.

Hắn hỏi: “Nàng thật học xong ba bản rồi hả ?”

Phải biết, đề mục bên trong “Cửu Chương Toán Thuật”, Nguyên Bình Chi cũng từng rất vất vả.

Cố Tích Ân ngửa đầu nhỏ, kiêu ngạo bẻ đầu ngón tay nói: “Thật nha, ”Chu bễ toán kinh “, ” Cửu Chương Toán Thuật “, ” Hải đảo toán kinh ” nha, thật ra thì bên trong ba bản sách có chút vấn đề thiếp không rõ , nhưng bắt chước theo cách sự phụ, cũng có thể giải đề, cho nên sự phụ nói thiếp đã học xong.”

Nguyên Bình Chi gật đầu.

Hắn tiếp tục hỏi: “Mẫu thân nàng cho nàng học toán, chủ yếu là vì dễ dàng cho nàng ngày sau tính sổ quản lý tài sản?”

Cố Tích Ân gật đầu nhỏ, nói: “Chi tiêu phủ công chúa do hoàng gia phụ trách, mẫu thân còn sống thì không sao, mẫu thân đi, phủ công chúa bị thu hồi, điền sản thuộc về hoàng gia cũng bị tịch thu, thiếp ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không thể về, chỉ có chút tài sản mẫu thân để lại. Mẫu thân nói, trong tay có tiền, trong lòng mới không hoảng hốt.”

Nói đến “Nhà mẹ đẻ cũng không thể về”, mắt tiểu nha đầu đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

Nguyên Bình Chi thấy thân thể nhỏ bé khẽ run, trong lòng mơ hồ đau, liền đưa tay ôm nàng, để nàng mặt đối mặt với mình, nhìn thẳng ánh mắt nàng nói: “Đừng lo lắng, về sau phu quân nuôi nàng, nhà của ta chính là nhà của nàng.”

Đôi mắt to đen lúng liếng của Cố Tích Ân còn chứa đựng nước mắt, lúc này lại kinh ngạc mà nhìn Nguyên Bình Chi, sau đó khuôn mặt đầy nước mắt tươi cười, nói: “Ừ!”

Nhưng sau đó nàng lại không ý tứ chui lên bả vai hắn, nói: “Phu quân, thiếp không sao, chàng không phải cần ban ngày ở lại làm bạn bên cạnh thiếp, người ta sẽ nói chàng không có tiền đồ , chàng nhanh đi.”

Chàng nhanh đi.

Vội cái gì nha?

Nguyên gia tử công tử bị tiểu tân nương đuổi ra, mở miệng.

Nhanh đi tìm lũ hồ bằng cầu hữu chơi chơi gà? (lũ bạn xấu)

Nhanh đi kỹ viện tìm mỹ nữ?

Trước kia cảm thấy thích cuộc sống giàu sang nhàn rồi, thế nào đột nhiên thay đổi không có ý nghĩa rồi?

Hơn nữa cần thận suy nghĩ, để cho hần cảm giác áy náy khoảng thời gian sống uống phí.

Nguyên Bình Chi xụi lơ trên ghế thư phòng, thở dài, nói: “Thì ra các trưởng bối nói đúng, nam nhân chỉ có thành gia, mới có thể thật thành thực a. Cuộc sống bản thiếu gia trước kia thật uống phí!”

Thiệu Ngũ ứng tiếng nói: “Nam nhân thành gia, chuyện phiền não cũng nhiều, không thể tiêu dao tự tại, cho nên thuộc hạ không thành gia.”

Nguyên Bình Chi hừ một tiếng, nói: “Người biết cái gì? Coi như phiền não, đó cũng là phiền não ngọt ngào!”

Ngân nhìn về phía Kim, nhỏ giọng hỏi: “Người xem biểu tình thiếu gia, phiền não rất ngọt ngào sao?”

Kim cũng nhỏ giọng trả lời: “Ta thấy ngài ấy là tự tìm phiền não.”

8. Chương 8

Khí trời càng ngày càng ẩm áp, thậm chí có chút nóng.

Cây tử đằng trong quán cây đã nở hoa, cành hoa từ trên kệ buông xuống dưới, hoa rậm rạp, nhiều vô cùng, giống như thác nước màu tím nhạt, mùi hoa nồng đậm xen lẫn vị trong veo, thấm vào ruột gan, làm người ta say mê.

Trong sân hoa mở náo nhiệt, Cố Tích Ân quần áo mộc mạc có chút lạnh: màu đỏ ngày đại hỉ ồn ào náo nhiệt toàn bộ không thấy, thay vào đó là xanh trời, xanh non, màu tro, thậm chí màu trắng có chút chói mắt.

Cố Tích Ân ngồi trên giường, tay nhỏ bé nâng má, ánh mắt nhìn hoa nở rộ ngoài cửa sổ, tâm tình có chút buồn bực.

Đại Nha hoàn hồi môn của nàng Thu Thủy và Thu Nguyệt ngồi trên ghế, vì nàng làm một chút đồ lót, đương nhiên tất cả đều là các loại màu sắc.

Hai người này đã từng bị Đại Công Chúa cố ý an bài cho Nguyên Bình Chi, tướng mạo đều là trong trâm có một, hơn nữa vóc người đầy đặn, có lỗi có lờm, theo lời của lão nhân nói, vừa nhìn chính là sinh đường tốt—— đây cũng là công chúa phòng ngừa chu đáo, nàng lo lắng nữ nhi mình về sau bất lợi trong việc sinh đường, nếu như con rể nhất định cưới vợ bé, không bằng liền an bài nha hoàn hồi môn.

Thu Thủy, Thu Nguyệt có thể được công chúa chọn trúng, trừ vóc người, tướng mạo xuất chúng ra, tính tình, nhân phẩm tự nhiên cũng cực tốt, họ đối với tiểu thư cũng cực kỳ trung thành—— tối thiểu trước mắt là vậy.

Thu Thủy nói chuyện tình yêu một chút, nàng nhìn lướt qua tiểu thư có chút ngẩn người, dịu dàng nói: “Nếu như cảm thấy buồn bực, tản bộ trong sân cũng không có vấn đề.”

Cho dù muốn giữ đạo hiếu, cũng không thể lấy nước mắt rửa mặt cả ngày lẫn đêm, khóc lóc nức nở như vậy, người chết không thể trở về, người sống cũng bị hành hạ.

Cố Tích Ân thở dài nho nhỏ, quay đầu lại dò xét cẩn thận Thu Thủy, Thu Nguyệt một phen, cảm giác hai Đại Nha hoàn của mình cho dù ở Nguyên phủ không được xem là hoa thơm cỏ lạ, nhưng tối thiểu cũng rất nổi bật, tại sao phu quân nhất quyết không cần các nàng?

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, buồn bực nói: “Các người nói đi, phu quân gần đây ngày ngày cùng một người ở chung một chỗ?”

Thu Thủy và Thu Nguyệt nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau.

Thu Nguyệt nói: “Đại khái là người làm lắm miệng, nô tỳ nghe nói sau đám cưới, cô gia không hề chơi đùa cả ngày nữa, bắt đầu nghiêm túc làm việc.”

Thu thủy có chút căm giận, nói: “Ta thấy là có người không có ý tốt, loại đồn đại đó sao có thể truyền tới tai tiểu thư? Nói không chừng là có người cố ý khích bác quan hệ tiểu thư và cô gia .”

Thu Nguyệt trợn mắt nhìn Thu Thủy một cái, nói: “Chớ nói nhảm!”

Thu Thủy bắt mồm nói: “Ta nói bậy hồi nào ? Không phải có người đổ mắt vì cô gia đối đãi dịu dàng với tiểu thư, liền muốn thù dệt chuyện nháo sự. Họ cảm thấy tiểu thư tuổi còn nhỏ, không thêm khiêu khích, nghe được lời nói bóng nói gió nhất định sẽ tìm cô gia, đến lúc đó cô gia chán ghét tiểu thư, còn không phải là họ “Ngư Ông Đắc Lợi”?”

Cố Tích Ân nghi ngờ nghe đầu nhỏ, có chút không rõ lắm ẩn ý trong lời nói của Thu Thủy, dứt khoát trực tiếp hỏi Thu Nguyệt: “Thu Thủy đang nói cái gì? Người nào không có ý tốt? Ta cảm thấy người của Nguyên phủ đối đãi ta cũng rất tốt a.”

Không đợi Thu Nguyệt trả lời, Thu Thủy đã lăm mồm mau lưởi giành đáp: “Không phải là Hoà Băng và Hoà Ngọc sao? Mấy lời đồn đại về cô gia chính là từ họ truyền tới! Nếu như không phải là họ muốn kiếm chuyện, có nô tỳ nhà nào dám tùy tiện nghị luận chủ tử? Nếu như bị chủ tử biết, còn không loạn côn đánh chết?”

Cái gì tranh giành tình nhân, nàng vẫn không cách nào hoàn toàn hiểu, hai tay Cố Tích Ân nâng quai hàm, nghiêm túc suy nghĩ lời nói của Thu Thủy, gật đầu một cái, nói: “Có lẽ vậy, ai.”

Phiền não của Cố Tích Ân chính là phu quân của nàng - Nguyên Bình Chi đại nhân.

Kể từ hôm Cố Tích Ân từ chối ý tốt ban ngày đến làm bạn với nàng của Nguyên Bình Chi, để cho hắn kiếm việc làm, ban ngày Nguyên Bình Chi cũng không ở nhà, thật sự tìm chuyện làm.

Nhưng hắn một không làm quan, hai không buôn bán, ba không làm kẻ tri thức, bốn không cần vì gia kế bốn ba (không cần vất vả kiếm tiền vì gia đình), có chuyện gì có thể làm đây?

Cố Tích Ân nghe nói, hắn đầu tiên sắp xếp lại tài sản của mình, nghe nói tài sản rất phong phú, đủ nuôi sống gia đình, cộng thêm để cho con cháu xa hoa mấy đời —— trong này công lao lớn nhất là của hoàng đế Huyền Dục, hắn đem một phần mười của cải hoàng gia chia cho biểu đệ mình.

Tài sản của hoàng đế, số lượng bao nhiêu a? Giàu có nhất thiên hạ còn không phải hoàng gia?

Cho nên, dù hoàng đế chỉ là cho Nguyên Bình Chi một phần mười, cũng đủ cho Nguyên Bình Chi tiêu ngao thiên hạ, nằm trên đồng tiền lẫn lộn chơi bời.

Hơn nữa, Nguyên Bình Chi được phong làm người thừa kế Trần Quốc tướng quân, bổng lộc một năm cũng gần 1000, đây cũng là một khoản thu vào tương đối ổn định.

Mặc dù còn chưa ở riêng, nhưng lão thái quân(ông nội) thương hắn nhất, luôn mượn cớ thưởng này nọ, tài sản phong phú như vậy, để cho hai đệ đệ hắn đổ kị muốn đổ mắt —— hoàng đế thiên vị bọn họ không dám nói gì, nhưng tại sao đều là cháu trai, lão thái quân cũng thiên vị như vậy? Phân chia một trời một vực?

Tại thành Kim Lăng, trong đám vương tôn quý công tử, Nguyên Bình Chi cũng là nhân vật được hâm mộ nhất, tất cả mọi người đều nói hắn đầu thai quá tốt. Điểm quan trọng nhất, cuộc sống của hắn cũng quá hời hợt đi, nhất định cùng hoàng đế có quan hệ mập mờ, nếu không hoàng đế sao lại ban thưởng hào phóng như vậy?

Huyền Dục không phải là một hoàng đế hào phóng, mặc dù chăm lo việc nước, nhưng cũng rất nhỏ mọn, những đại thần được trọng dụng ai không phải vì hắn cục cung tận tụy, đến chết mới thôi? Hắn rất biết nghiền ép tâm huyết của các đại thần.

Coi ba vị huynh trưởng của Nguyên Bình Chi, ai không bị Huyền Dục đùa vòng quanh, vì Huyền Dục đế quốc mà dốc hết tâm huyết?

Duy chỉ có Nguyên Bình Chi, Huyền Dục thần kỳ hào phóng, trong cung và dân gian cũng khó trách nổi lên đồn đãi, không có lửa làm sao có khói.

Hoàng đế Huyền Dục nam nữ cũng không tha, thức ăn mặc không kị bất cứ gì, đây là Cố Tích Ân nghe mẫu thân nàng Đại Công Chúa đánh giá, cũng cảnh cáo Cố Tích Ân không cần đến gần vị hoàng đế biểu

ca, nếu không sẽ bị làm lớn bụng —— mẫu thân giáo dục nữ nhi toàn nói chuyện đe dọa, Đại công chúa chính là như thế.

Cổ Tích Ân cũng biết trên phố luôn suy đoán quan hệ giữa hoàng đế và Nguyên Bình Chi, nhưng nàng tin tưởng, phu quân của mình hoa mỹ cao quý như vậy, tấm lòng rộng mở, sao lại là một nam nhân bị đùa giỡn chứ?

Nhưng là, Cổ Tích Ân gần đây nghe nói đạo này phu quân có đi lại với một vị mỹ thiếu niên, sớm chiều chung đụng, người ngoài tự nhiên suy đoán đủ loại, không biết vị mỹ thiếu niên kia có phải là tin vui mới của Nguyên Tứ thiếu gia ? Phu quân không phải chán ghét thanh lâu, đổi thành yêu thích luyến đồng tiểu quan đi? (yêu thích những bé trai)

Tân nương Cổ Tích Ân rất ưu sầu, mười hai tuổi mặc dù bị buộc trưởng thành sớm, nhưng đối với thế giới này vẫn là hiểu không hết.

Nàng biết khi thành thân phải sinh hoạt vợ chồng, nàng cho đây là vì sinh con, cũng không hiểu nhu cầu sinh lý nam nhân; nàng biết trên đời này có sắc nữ, cũng có sắc nam, còn có nam nữ gì đều tốt, nhưng nàng không hiểu khác nhau giữa háo sắc và tình yêu.

Nàng thích phu quân, muốn một mình chiếm đoạt hẳn, nhưng mẫu thân và mẹ chồng nói không được, nàng còn quá nhỏ, hơn nữa nàng phải giữ đạo hiếu, nàng nên chủ động vì phu quân sắp xếp nha hoàn thông phòng, nàng cảm thấy mình có phần ăn chút dấm, nhưng cũng không phải quá khó chịu.

Nàng thật sự có rất nhiều thứ không hiểu, mờ mịt lại mất mát.

Nàng hy vọng có thể lớn lên trong một đêm, có thể hiểu toàn bộ thế giới của phu quân, có thể cùng hắn ân ái.

Thành Kim Lăng, nội viện hoàng cung.

Hoàng cung Cảnh quốc không xa hoa, ban đầu Cảnh quốc dựng nước là lúc thiên hạ chiến loạn, hoàng đế khai quốc đề cao tiết kiệm, cho nên kiến trúc hoàng cung cũng tương đối đơn giản, không có trang trí mỹ lệ, kích thước cũng không coi là hùng vĩ, vây quanh trung tâm chỉ xây ba điện hai cung.

Chính điện là Phụng Thiên Điện, sau là Hoa Cái Điện, cuối cùng là Cẩn Thân Điện, hai bên cánh điện đều có hiên nhỏ.

Sau Cẩn Thân Điện là hậu cung, Kiền Thanh cung ở phía trước, là cung của hoàng đế đại nhân, những lúc hoàng đế không thượng triều, làm việc và cuộc sống thường ngày đều ở nơi này.

Khôn Ninh cung ở phía sau, bao gồm Ngự Hoa Viên và cung của phi tần, trừ hoàng hậu ở chính điện Khôn Ninh cung, ba phía xung quanh phân thành các điện nhỏ đông, tây, là nơi ở của chúng phi tần.

Sau giữa trưa, Kiền Thanh cung, điện phía tây.

Tây điện rất mát, thích hợp cho những ngày mùa hè chói chang, lúc này cửa sổ mở phân nửa, gió nhẹ nhẹ thổi, lay động rèm trước Long sàng, phía sau rèm cảnh xuân nửa che nửa lộ, chọc người mộng tưởng.

Trong không khí tràn ngập mùi đàn hương đặc hữu, càng tiết lộ chuyện vừa xảy ra nơi này.

Huyền Dục nghiêng người nằm trên giường rồng, sức lực tinh tráng trần nửa người trên, chặn mỏng thêu rồng vàng nhẹ nhàng bao trùm hông hân, hiển lộ đường cong thân thể làm người ta phun máu mũi, ánh mắt Huyền Dục nửa khép hờ, trên mặt còn lưu lại kích tình mê say.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng vang cực kỳ nhỏ, đó là tiếng bút lông chạm vào giấy Tuyên Thành.

Một lát sau, chút thanh âm này cũng biến mất, Huyền Dục lười biếng mở miệng nói: " Chớp mắt, đã là mười năm rồi."

Nguyên Bình Chi dọn dẹp giấy và bút mực, có vẻ không vui nói: "Cái gì mười năm rồi?"

Hắn mới vừa vẽ chân dung hoàng đế đại nhân, xác thực mà nói, là vẽ hoàng đế đại nhân kích tình sau xuân cung đồ, Nguyên Bình Chi đẩy lòng lằn thứ một ngàn lẻ một châm chọc: cuồng tự luyến. (yêu bản thân)

Huyền Dục khơi lên khoe mắt, ánh mắt hài hước vui vẻ nhìn chăm chăm Nguyên Bình Chi, nói: “Ta lên ngôi mười năm rồi, ngươi len lén vẽ chân dung ta cũng mười năm rồi.”

Không nói thì không sao, vừa nói ra Nguyên Bình Chi liền hận không thể quay ngược thời gian, để mình trở về mười năm trước, không bao giờ tiện tay vẽ tranh hoàng đế tự luyện.

Mười năm trước, mới mười tuổi, Nguyên Bình Chi được khen là thiên tài, còn nhỏ tuổi đã lĩnh hội được chân lý, hơn nữa am hiểu tranh chân dung, họa sĩ cung đình khen không dứt miệng, khen ngợi tiền đồ kia không có giới hạn, tương lai có thể trở thành bậc thầy thi họa lưu danh sử sách.

Con nít không hiểu khiêm tốn, Nguyên Bình Chi nho nhỏ được khen thưởng, có chút lâng lâng kiêu ngạo, trong lòng tìm cách muốn vẽ một bức kiệt tác, lưu danh muôn đời, nhất là mọi người trước giờ toàn khen ngợi ba vị huynh trưởng, điều này làm hắn hơi ghen tỵ, cũng muốn biểu hiện một phen.

Nguyên tứ công tử cẩn thận quan sát những người bên cạnh một lượt, cảm thấy hoàng đế biểu ca mới lên ngôi, mặc long bào đen tuyền thật oai vũ, liền quyết định lấy hắn làm người mẫu — quyết định này khiến hắn “lỡ một bước chân thành thiên cổ hận” (một lần sảy chân, ngàn đời tiếc hận), ngày sau chứng minh sự lựa chọn của hắn quá sai lầm!

9. Chương 9

Suốt một tháng, Nguyên Bình Chi len lén vẽ một bức “Tân đế lên ngôi”, bức họa năm ngoái, thân hình hoàng đế thiếu niên gần mười bốn tuổi mặc dù còn mảnh mai, cũng đã cao ngất như trúc, đôi môi mím chặt cùng ánh mắt sắc bén hé lộ tâm tình khẩn trương và nghiêm trang của hắn lúc mới lên ngôi, khoe miệng khe nhếch cùng cánh tay nâng cao lại lộ ra niềm kiêu ngạo cùng tự đắc.

Hoàng đế thiếu niên lần đầu xưng bá thiên hạ, họa sĩ thiếu niên lần đầu nghiêm túc vẽ, hai người đều có những non nớt không lưu loát, nhưng giống nhau đều tràn đầy tự tin, tài hoa hơn người.

Nguyên Bình Chi không nhận được khoe khoang tác phẩm của mình, kết quả là bị hoàng đế nhìn trúng, lập tức thu vào sở hữu hoàng gia, hơn nữa còn sáng khoái quyết định tiểu biểu đệ làm họa sĩ ngự dụng của mình — đặc biệt vì hoàng đế vẽ tranh, không cho vẽ người khác.

Huyền Dục kiêu ngạo trên đời này không ai có thể sánh bằng, cho dù Nguyên Bình Chi muốn vẽ tranh thần tiên cũng không được.

Từ đó vốn dĩ họa sĩ thiên tài vang danh thiên hạ lại mai danh ẩn tích, chỉ thỉnh thoảng len lén chạy tới hoàng cung vì hoàng đế vẽ chân dung, mà tất cả tranh cũng bị hoàng đế đại nhân giấu đi, đại khái mấy trăm năm sau mới có thể lưu danh hậu thế.

Cho nên, hoàng đế đại nhân khiến Nguyên Bình Chi vẽ những bức họa cũng rất “Đặc biệt”, tỷ như giống như bây giờ xuân cung đồ, duy mỹ hương diễm, coi như hoàng đế đại nhân cho người khác nhìn, người khác cũng sẽ bị mù mắt!

Nguyên Bình Chi thở dài, nói: “Về sau ngươi có thể không tuyên ta vào cung vẽ tranh? Ta không phải muốn trở thành chuyên gia vẽ đông cung của hoàng đế.”

Huyền Dục cười ha ha, nói: “Ngươi không cảm thấy trăm lúc này là mê người nhất sao?”

Nguyên Bình Chi gương mặt tuần tú băng hàn, nói: “Một chút cũng không.”

“Khẩu thị tâm phi a, khẩu thị tâm phi.” Huyền Dục chắc chắn lắc đầu, nói: “Nếu như trong lòng không nồng đậm yêu trầm, làm sao có thể vẽ sống động như vậy?”

Nguyên Bình Chi buồn bực đến muốn học máu, nói: “Đó là vì kỹ thuật ta tốt.”

Huyền Dục lật người lại, tiện tay lấy long bào khoác lên thân thể trần truồng, cứ như vậy thoải mái đi tới bên cạnh Nguyên Bình Chi, cúi đầu nhìn bùa hoạ mới nhất, lại chặc chặc hai tiếng, nói: “Người nói trăm có phải là hoàng đế có sức quyến rũ nhất từ trước đến nay?”

“Ta chỉ biết người là hoàng đế thiện lương nhất.” Nguyên Bình Chi tiếp tục mặt không thay đổi nói.

Huyền Dục cười ha ha, thừa dịp Nguyên Bình Chi chưa chuẩn bị, nhanh chóng ôm hắn vào ngực, hôn trộm môi hắn một chút, nói: “Tiểu Tứ như vậy không ngoan a.”

Nguyên Bình Chi giận đến nhảy lên, lấy tay dùng sức lau môi của mình, hô to: “Khốn kiếp! Môi của người mới bị nữ nhân gặm qua? Ghê tởm chết!”

Huyền Dục ngã lên ghế sau giá vẽ, nâng chân, nói: “Lúc nào Tiểu Tứ cho trăm hôn nhẹ ? Người ngoài đều nói người và trăm có tư luyến, nhưng trên thực tế trăm một chút cũng không lấy được, gánh chịu tội danh hôn quân háo sắc, trăm cũng rất uất ức.”

Nguyên Bình Chi bóp bóp nắm tay, nghiêm túc suy tính nếu như hành thích vua sẽ có hậu quả gì.

Huyền Dục thâm ý nhìn Nguyên Bình Chi, nói: “Nghe nói người gần đây bề bộn nhiều việc?”

Nói đến cái đề tài này, Nguyên Bình Chi cuối cùng có tinh thần, nhưng ngay sau đó ý tứ không tốt lắm, nhỏ giọng nói: “Không biết nên bận rộn cái gì, rồi hơi.”

Huyền Dục bật cười, hắn đặc biệt cưng chiều biểu đệ này, thích nhất là cùng hắn ở chung như lúc này, đơn thuần không áp lực.

Trong tính cách Nguyên Bình Chi có phần khờ khạo và tinh khiết, hắn đối đãi với thế giới so với người khác chân thật hơn.

Hắn lúc thưởng thức là mỹ, lưu luyến là mỹ, hành động là mỹ, đắm chiêu suy nghĩ cũng là mỹ, cùng hắn ở chung sẽ bị cuốn hút, cảm thấy tâm tình rất đẹp.

Một người như vậy, Huyền Dục đúng là không đành lòng để hắn bị thế tục vấy bẩn, cho nên hết sức cưng chiều hắn, vì giữ lại phần tinh khiết và duy mỹ này.

“Nghe nói có một mỹ thiếu niên gần đây cùng người qua lại?”

“Cái gì mỹ thiếu niên?” Nguyên Bình Chi không hiểu, cố gắng suy nghĩ một chút, mới biết hỏi đến cái gì: “Ngài là nói Phùng Mẫn Du? Hắn không tính là thiếu niên? So với ta còn lớn hơn hai tuổi, mặc dù đẹp vô cùng, phải gọi là mỹ thanh niên.”

Huyền Dục hỏi: “Trọng điểm là, hắn rốt cuộc là người nào?”

“Trên đời này còn có người hoàng thượng không biết sao?” Nguyên Bình Chi mắt trợn trắng, nói: “Ngài đã sớm điều tra rõ ràng tám đời tổ tông người ta, còn phải hỏi ta?”

Huyền Dục cầm cây bút lông dê ném tới người Nguyên Bình Chi, nói: “Không trả lời thoả đáng, liền trị người tội bất kính.”

“Hồi hoàng thượng, Phùng Mẫn Du là bạn cũ thân đệ biết ba năm trước đây, lần này hắn lên kinh ứng thi lại rớt, vì kẻ sinh nhai đáp ứng trở thành thuộc hạ của thần đệ, đảm nhiệm giáo sư của phủ Trấn Quốc tướng quân, phụ tá sinh hoạt hàng ngày của Thần Đệ, giấy xin thần tử ta cũng đã sớm trình lên.”

Theo quy định tước vị ở Cảnh quốc, được phong thần tử cũng có thể coi như có chức quan, tỷ như phủ thần vương thì có một Trưởng Sử (giống như tổng quản gia) (Ngũ Phẩm), một người ghi chép sổ sách (Cửu Phẩm), bốn thư đồng (từ cửu phẩm), giáo sư (từ cửu phẩm), cùng với tiểu quan lại.

Người đọc sách thi rất khoa cử, có thể tự tiến cử vào những chức vị này, nếu như được chủ nhân coi trọng, phá cách đề bạt làm quan chính thức, coi như là một phương thức khác chính thức bước chân vào quan trường.

Tước vị Nguyên Bình Chi là Trấn Quốc tướng quân, mặc dù hắn không có phủ riêng, nhưng hắn cũng phải có chức quan của mình, chính là 1 giáo sư (từ cửu phẩm).

“Vốn ta đề cử nhiều người như vậy người không cần, sao lại cố tình chọn hần?” Huyền Dục có chút không hiểu, chẳng lẽ đúng như phía ngoài đồn đãi, Phùng Mẫn Du đẹp như thiên tiên?

Nguyên Bình Chi ngồi xuống bên cạnh Huyền Dục, thở dài, nói: “Mẫn Du rất có tài, đáng tiếc vận khí không tốt, hai lần tham gia khoa cử đều rớt. Cha mẹ hần mất sớm, gia đình nghèo túng, coi như trở về cuộc sống quần bách, ta liền khuyên hần không bằng ở lại kinh thành, từ từ cầu phát triển tiền đồ.”

Suy nghĩ một chút, Nguyên Bình Chi mạo hiểm đắc tội hoàng đế, tiếp tục nói: “Thật ra khoa cử chọn nhân tài cũng có cực đoan, có lúc nhân tài chân chính cũng thi rớt, bù lại toàn là con cháu vương tôn. Vì khoa cử, tất cả mọi người học Tứ Thư Ngũ Kinh, liều chết học, bạc đầu vì công danh, thật ra bọn họ có thích hợp thống trị quốc gia và dân chúng không, ai biết được? Hơn nữa khoa cử chỉ thi mấy môn kinh thư, giới hạn quá lớn, chân tài thực học đến tột cùng có mấy người?”

Huyền Dục lắng nghe, ngón tay nhẹ nhàng gõ vẽ án, “Nói tiếp.”

Trong lòng hần thật nhanh chuyển qua các loại ý niệm: Nguyên Bình Chi khi nào quan tâm tới những chuyện này, xem ra vị Phùng Mẫn Du kia ảnh hưởng đến hần đúng là khá lớn.

Nguyên Bình Chi thấy Huyền Dục nghe vào, không khỏi tiếp tục lớn mật nói ra: “Thí dụ như lục bộ quan viên. Bọn họ quản lý tài chánh một nước, nhưng quan Hộ bộ có thể ngay cả vấn đề sổ học có chút phức tạp cũng không hiểu, cái này thì sao? Tỷ như Hình bộ, tra án xét xử, bọn họ hiểu được kiến thức chuyên nghiệp bao nhiêu? Đại đa số còn không phải bị thủ hạ gian manh dấu điểm, lấn áp khổ chủ, nghiền ép tiền mồ hôi nước mắt, còn tạo thành án oan? Còn có Công bộ, đại thần xử lý lũ lụt hạn không được một năm đổi một lần, hàng năm vợ vét một khoản riêng, nhưng hiệu quả như thế nào? Trừ hàng năm chém mấy tên tham ô của công đầu tiêu, còn có công dụng gì? Bọn họ học hai bản ” Thủy Kinh Chú “, liền cho rằng mình hiểu tất cả rồi hả ? Thật cho là ” nửa bộ Luận Ngữ trị thiên hạ “?”

Huyền Dục vốn vẫn còn mỉm cười, sau thần sắc càng ngày càng nghiêm túc, thật ra những vấn đề này hần sao lại không biết? Hơn nữa so Nguyên Bình Chi cảm thụ càng khắc sâu!

Thuộc hạ đại thần, tranh quyền đoạt lợi thì nhiều, chân chính làm việc thì ít; am hiểu trêu hoa ghẹo nguyệt, thiếu tinh thông kiến thức chuyên nghiệp.

Huyền Dục hỏi: “Vậy theo người nói, nên làm gì?”

Nguyên Bình Chi cười ha hả, lúng túng nói: “Ta cũng không biết.”

“Đây đều là vị Phùng Mẫn Du nói với người?”

“Đúng vậy a, hần rất có lý tưởng, cũng rất chăm chỉ.”

Ánh mắt Huyền Dục hơi trầm xuống, có lý tưởng rất tốt, nhưng hi vọng đó không phải là dã tâm, nếu như Phùng Mẫn Du cũng nhìn thấu Nguyên Bình Chi đơn thuần thiện lương, từ đó lợi dụng hần leo lên, như vậy, Huyền Dục âm hiểm nghĩ, trầm không phải nên cho hần lĩnh hội cái gọi là “gần vua như gần cọp”!

“Trước không nói hần, người thật nghĩ muốn làm chuyện gì rồi hả ?” Huyền Dục hỏi.

“Ai.” Nguyên Bình Chi thở dài, nói: “Ta không muốn làm quan, không muốn buôn bán, cũng không biết nên làm cái gì, Tích Ân quản lý đồ cưới đều còn có thể cao hứng bưng bưng, ta ngay cả đếm mình rút cuộc có bao nhiêu bạc cũng không có hứng thú.”

Huyền Dục khẽ mỉm cười, mang theo gian trá, hỏi: “Hiện tại Tích Ân giữ đạo hiếu, hơn nữa tuổi nhỏ, các người cũng không thể viên phòng, có khổ sở?”

Nguyên Bình Chi trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Không phải ai cũng giống như người, rồi nữ nhân thì không thể sống.”

Huyền Dục phách lối đế vương, chưa bao giờ không nói của mình háo sắc vô độ, đã từng hào phóng tuyên bố mình “Không thể một ngày không có nữ nhân” .

“Nhưng vợ chồng sớm chiều chung đụng lại không thể thân mật, cảm giác kia không dễ chịu ?” Huyền Dục tiếp tục dụ dỗ.

Nguyên Bình Chi suy nghĩ một chút, mình thành thân lại một mình một phòng, lòng ưu tư gập đầu.

Hắn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nếu thành thân, sẽ không đi thanh lâu pha trộn, hắn không muốn cưới vợ bé, để hắn buổi tối có điểm gian nan rồi, thật là bi ai.

“Như vậy trầm vừa đúng có chuyện cần người giúp một tay, vừa đúng có thể để người và Tích Ân tách ra một thời gian, như thế nào?” Huyền Dục cười he he nói xong, một chút cũng không xấu hổ khi chia rẽ uyên ương.

Trái tim Nguyên Bình Chi báo động, hắn hoài nghi nhìn chăm chăm Huyền Dục, chần chờ hỏi: “Chuyện gì?”

Huyền Dục vẫy vẫy tay, để hắn kê lỗ tai tới, ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Khuôn mặt Nguyên Bình Chi khiếp sợ.

Huyền Dục vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Suy nghĩ thật kỹ, chuyện này rất quan trọng, ta cũng chỉ có thể giao cho người.”

10. Chương 10

Nguyên Bình Chi tìm được Cố Tích Ân dưới gốc cây tử đằng lớn nhất, tiểu nương tử hắn đang ngồi trên xích đu dưới dàn hoa len lén lau nước mắt.

Cuối mùa xuân, áo đổi thành mỏng manh, tiểu cô nương mặc váy lụa Tô Châu, tay áo rộng dùng sợi chỉ bạc thêu hoa tử đằng, dưới giàn hoa tiểu cô nương gầy đi không ít.

Nghe tiếng bước chân, tiểu cô nương ngẩng đầu lên, thấy phu quân tới, vội vàng dùng khăn tay lau khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng ánh mắt nàng có chút hồng hồng, giống như thổ con đáng thương, sao che giấu được?

Bọn nha hoàn ở phía xa nhìn bọn họ, không dám tiến lên quấy rầy.

Nguyên Bình Chi đem tiểu cô nương từ trên xích đu ôm xuống, để mình ngồi xuống, lại đem tiểu cô nương ôm ngồi trên đầu gối mình, mới hỏi: “Biết ta phải đi xa nhà, cho nên len lén khóc?”

Ban ngày ban mặt, ở phòng ngoài bị phu quân ôm như vậy, Cố Tích Ân rất xấu hổ, nàng đem đầu nhỏ vùi vào lồng ngực phu quân, mới nhỏ giọng hỏi: “Thiếp nghe Ngân nói, phu quân thật phải xa nhà rồi sao?”

Nguyên Bình Chi vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, tóc kia vô cùng mềm mại, để cho hắn có chút hoảng hốt.

Tiểu nha đầu mềm mại như vậy lại là tiểu thê tử của hắn, hơn nữa còn vì hắn len lén lau nước mắt, ai, thật không biết nên vui hay nên buồn.

Hoa tử đằng đã nở, chỉ còn lại dư hương lượn lờ, Nguyên Bình Chi ngẩng đầu ngắm bầu trời xanh thẳm, ôm Cố Tích Ân lay động xích đu mấy cái, mới nhu hòa nói: “Ra ngoài du lịch một phen, có lẽ không bao lâu sẽ trở lại, có thị vệ cùng gia đình đi theo, an toàn và sinh hoạt hàng ngày đều không cần lo lắng.”

Thế nhưng lời nói này cũng không thể khiến tiểu cô nương an tâm, ngược lại còn khiêu khích nàng thương cảm, nước mắt vừa che giấu lại tiếp tục lăn xuống, chỉ chốc lát sau làm ướt vạt áo Nguyên Bình Chi.

“Tích Ân? Thế nào?” Nguyên Bình Chi vốn cho là tiểu thê tử thiếu niên đã sớm trưởng thành, không phải loại tiểu quỷ thích khóc, hôm nay đã trở thành con nít khóc nhè?

Cố Tích Ân khóc ra tiếng, đôi tay bé ôm lấy cổ thon dài Nguyên Bình Chi, khóc rống nói: “Thiếp không muốn chàng đi.”

Nguyên Bình Chi há miệng, trong bụng chột, tiểu cô nương sợ, mẹ đẻ vừa mất, đảo mắt lại phải cùng phu quân sinh ly, cho dù là người trưởng thành trong khoảng thời gian ngắn cũng không chịu nổi?

Sau khi mẫu thân của nàng Đại Công Chúa chết, Nguyên Bình Chi thành chỗ dựa cuối cùng của Cố Tích Ân trên đời này, cũng là người thân duy nhất của nàng.

Tiểu cô nương sợ mình bị bỏ rơi a.

Nguyên Bình Chi vỗ vỗ vai nàng, do dự liên tục, còn hung ác quyết tâm nói: “Ta rất mau sẽ trở lại, chờ ta trở lại thì Tích Ân đã là một cô nương, đến lúc đó chúng ta có thể.”

Nguyên Bình Chi tiến tới bên tai Cố Tích Ân, nhỏ giọng nói cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Tích Ân thoát cái hồng , nước mắt vẫn đọng, ánh mắt đã ngưng ngừng vui vẻ, nàng sảng giọng: “Ai muốn sinh tiểu oa nhi nha?”

Nguyên Bình Chi trêu chọc nàng, nói: “Tích Ân không muốn? Vậy để người khác vì vi phu sinh con?”

“Không!” Cố Tích Ân lập tức lớn tiếng cự tuyệt, đợi nàng phát hiện ánh mắt Nguyên Bình Chi trêu chọc, mới bĩu môi nhào vào trong ngực hân lần nữa, nhỏ giọng kiên định nói: “Thiếp sẽ trưởng thành rất nhanh, có thể vì phu quân sinh con! Thật đó!”

Nguyên Bình Chi ha ha cười vài tiếng, tiếp tục nói: “Ta đã nói với mẫu thân rồi, sau khi ta đi, bình thường nàng hãy theo quản gia học hỏi, thì ra nhạc mẫu vì nàng xin sự phụ vào Nguyên phủ, nàng tiếp tục theo bọn họ học cái nàng thích.”

“Thật?” Cố Tích Ân vui mừng quá đổi, con mắt lóe sáng nhìn Nguyên Bình Chi, thấy hân gật đầu khẳng định, nàng cười đến càng rực rỡ, không nhịn được chủ động hôn gò má Nguyên Bình Chi nói: “Phu quân, chàng thật tốt!”

Nàng còn tưởng sau khi lập gia đình, sẽ phải ngoan ngoãn làm tiểu phu nhân, không được tiếp xúc tới học vấn. Nàng đối với học vấn cũng thật tò mò, càng thích học, nàng cảm thấy thông qua sách có thể mở rộng thế giới, thế giới này có thể làm cho nàng đến gần phu quân của mình hơn.

Nàng không hy vọng làm nữ nhân ngây ngốc, người khác bảo sao làm vậy.

Mặc dù người khác đều nói phu quân của nàng là thiếu gia, nhưng Cố Tích Ân cảm thấy phu quân nhà mình thật ra rất lợi hại, rất có tài, hiểu rất nhiều thứ, hân tiện tay ném đồ chơi nhỏ cũng tràn đầy ý tưởng kỳ diệu, giống như người gỗ, quả thật cực kỳ thần kỳ.

Vì xứng đôi với phu quân, mỗi ngày Cố Tích Ân đều rất chăm chỉ học đông học tây, nàng không muốn rơi ở phía sau quá nhiều. Hơn nữa quan trọng nhất, nàng học tập các loại, lấy thể làm vui, cũng không coi đây là khổ.

Nàng hiểu, mặc dù nàng dưới cơ duyên xảo hợp may mắn gả cho phu quân, thế nhưng cũng không đại biểu là có thể khiến phu quân yêu nàng, chỉ khi nàng đủ xuất sắc, phu quân mới có thể thích nàng hơn?

Nguyên Bình Chi nắm chặt tay nhỏ bé, nói: “Ta thấy nàng rất thích quản lý tài sản, hơn nữa còn làm rất tốt, về sau tiền riêng của ta cũng phiền nàng tới xử lý, một lát Ngân sẽ đem sổ sách lấy ra, nàng cẩn thận tiếp nhận một chút.”

Nếu như Nguyên Bình Chi cho phép nàng tiếp tục đi học, khiến Cố Tích Ân mừng rỡ, như vậy chuyện này khiến nàng có chút không thể tin rồi.

Nàng giương cái miệng nhỏ nhắn, một lúc lâu, mới chần chờ nói: “Này, này thật có thể sao?”

“Sao lại không thể?”

“Thiếp, thiếp còn nhỏ, hơn nữa. Hơn nữa.” Hơn nữa bọn họ còn chưa viên phòng, nàng cũng có chút chột dạ.

“Không có hơn nữa!” Nguyên Bình Chi bá đạo thay nàng quyết định, nói: “Về sau, ta phụ trách kiếm tiền, nàng phụ trách quản lý, cứ quyết định như vậy. Nếu như nàng quản lý không tốt, vợ chồng chúng ta có thể phải ăn đạm bạc.”

Cố Tích Ân lập tức lắc đầu, nói: “Không cần không cần! Thiếp không cần phu quân ăn đạm bạc, thiếp nhất định sẽ thay phu quân quản lý tốt!”

“Được, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ làm được.” Nguyên Bình Chi giả hoạt giao gánh nặng, tiếp tục làm người rảnh rỗi, kết quả còn dỗi lấy ánh mắt kích động cảm ơn của tiểu thê tử.

“Trừ việc đó ra, ta còn muốn nàng giúp ta chăm sóc một người, người đó cũng giống nàng, rất thích đọc sách.” Dụ dỗ Cố Tích Ân cao hứng, cuối cùng Nguyên Bình Chi mới nói ra chuyện máu chó.

Cố Tích Ân nghi ngờ nhìn hấn, hỏi: “Người nào nha?”

Lòng của nàng đột nhiên treo lên, có dự cảm không ổn.

“Là muội muội chúc quan Phùng Mẫn Du của ta, gọi là Phùng Mẫn Đình. Cha mẹ huynh muội bọn họ đều mất, chỉ còn lại hai người sống nương tựa lẫn nhau, lần này Phùng Mẫn Du muốn xuất môn cùng ta, để lại một cô gái yếu đuối ở thành Kim Lăng, thật sự không yên lòng, muốn để nàng đến nhà ta ở một thời gian ngắn, nàng cũng có thể đi học chung cùng nàng ta, bình thường cũng có thể nói chuyện làm bằng hữu.”

“Nàng mấy tuổi?” Cố Tích Ân nhảy cảm hỏi.

“Mấy tuổi? A. Đại khái mười sáu mười bảy thôi.” Nguyên Bình Chi không hỏi thăm qua con gái người ta bao nhiêu tuổi.

Cố Tích Ân cúi đầu nhỏ, một lát sau mới cười ngắc đầu, lên tiếng: “Vậy thì mời nàng đến đây đi, thiếp nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Nguyên Bình Chi cười sờ sờ đầu nhỏ của nàng, nói: “Nàng ngoan nhất.”

Cố Tích Ân chu mỏ một cái, nàng không hy vọng bị cho là con nít để khích lệ!

Buổi chiều, Cố Tích Ân ở thư phòng gặp hai huynh muội Phùng thị, hơn nữa vừa thấy đã kinh ngạc.

Phùng Mẫn Du là thư sinh hơi gầy yếu, nhưng ngũ quan thật sự quá mức tinh xảo, quả thật so với nữ nhân còn thanh tú hơn mấy phần, nếu như hấn thất đuôi sam thay nữ trang, tuyệt đối sẽ không có người nghĩ hấn là nam tử.

Có lẽ quá bề ngoài mức xinh đẹp xuất chúng từng gây rắc rối cho Phùng Mẫn Du, nên vẻ mặt của hấn rất nghiêm túc, nói năng thận trọng, ánh mắt bén nhọn, ngay cả gặp mặt thi lễ với Cố Tích Ân cũng đầu ra đầy, chính đáng hợp tình.

Phùng Mẫn Đình xinh đẹp không thua huynh trưởng, hơn nữa cô gái đặc hữu dịu dàng, tăng thêm mấy phần động lòng người, ánh mắt của nàng so với huynh trưởng bình thản rất nhiều, xem ra dễ sống chung.

Một đôi huynh muội như vậy, có thể nói một đôi báu vật nhân gian, cho dù Cố Tích Ân còn nhỏ, cũng biết cái gì gọi là “Hồng nhan họa thủy”.

Phùng Mẫn Du chính là mỹ thiếu niên thời gian trước bị đồn đãi cùng phu quân sớm chiều chung sống? Vạn vạn không nghĩ tới, còn có muội muội kiều mỹ hơn vài phần.

Trong lòng Cố Tích Ân rất uất ức, tiểu cô nương lòng dạ chưa đủ sâu, nghiêm túc nhìn chăm chăm huynh muội Phùng thị hồi lâu, mới quay đầu lại nói với Nguyên Bình Chi: “Bọn họ đều rất xinh đẹp a.”

Nguyên Bình Chi nhìn nàng ghen ngất trời, trong bụng buồn cười, siết chặt tay nhỏ bé của nàng, nói: “Thật ra bọn họ không thích những lời này nhất, nàng về sau sẽ biết.”

Nguyên Bình Chi và Phùng Mẫn Du biết, thật sự chính là “Sắc đẹp” gây họa.

Ba năm trước, Phùng Mẫn Du lần đầu tiên vào kinh đi thi, trước cuộc thi, đông đảo sĩ tử ở quán trà nói chuyện hữu nghị, Phùng Mẫn Du trẻ tuổi tuấn mỹ, tài hoa hơn người, rất được mọi người yêu thích.

Tình cờ gặp một thế tử Hầu gia ham mê nam phong cũng đến quán uống trà, liếc thấy Phùng tài tử “Xinh đẹp hơn con gái”, thích thú tiến lên dẫn dụ trên đùa, ai ngờ Phùng Mẫn Du tương mạo dịu dàng, tính tình lại kịch liệt, vùng quyền đánh thế tử Hầu gia máu mũi chảy ròng, chuyện vì vậy thành lớn. Gia đình nhà Hầu gia muốn bắt Phùng Mẫn Du hối tội, Phùng Mẫn Du dưới sự giúp đỡ của mọi người hoảng hốt chạy ra khỏi quán trà, ngẫu nhiên đụng phải Nguyên Bình Chi đang muốn vào quán.

Nguyên tứ công tử từ nhỏ thích cái đẹp, cúi đầu nhìn mỹ nam tử trong ngực, mắt hơi bị tỏa sáng, hời hợt tương, tứ công tử phát tay một cái liền đem thể tử Hầu gia đuổi chạy —— vị Hầu gia kia gia thế mặc dù coi như hiển hách, nhưng so với Nguyên phủ căn bản không cách nào đánh đồng.

Nguyên Bình Chi “Anh hùng cứu mỹ nhân”, trọng nghĩa ra tay, vì vậy quen biết Phùng Mẫn Du.

11. Chương 11

Phùng Mẫn Du mặc dù trẻ tuổi, nhưng thuở nhỏ chăm chỉ khổ học, có thể nói bác học, hơn nữa cảm kỳ thư họa đều tinh thông, cùng Nguyên Bình Chi ngâm thơ luận vẽ, dần dần phát hiện trong bụng vị con em nhà giàu Kim Lăng đại danh鼎鼎 này cũng không phải là lỗ mãng, mà là đầy bụng tinh tế, hai người thích thú thành tri kỷ.

Nhưng Phùng Mẫn Du tính tình kịch liệt, lúc thi quá mức thẳng thắn, đâm thẳng vào tình hình tệ nạn chính trị đương thời, khiến chủ khảo không vui, hần liền hợp tình hợp lý đánh rớt.

Nguyên Bình Chi vốn định giữ hần ở kinh thành làm bạn, thế nhưng Phùng Mẫn Du lo lắng muội muội trong nhà, thi rớt liền về quê, thời gian đó Nguyên Bình Chi và Phùng Mẫn Du vẫn giữ thư từ lui tới, cho đến năm nay Phùng Mẫn Du đi thi lần nữa, thi rớt, sự quan hệ giữa hai người mới chặt chẽ hơn .

Phùng Mẫn Du xuất thân từ nhà nông , vừa làm ruộng vừa đi học, vô cùng khổ cực. Cha mẹ hần chết sớm cũng vì không được khám thầy thuốc. Cuộc sống hai huynh muội vất vả, tuy nhiên cũng kiên trì các loại phương thức khổ học, lần này đi thi mang theo muội muội, bởi vì muội muội đã lớn tuổi, trước kia thân thích giúp chăm sóc muội muội không có ý tốt, muốn đem nàng gả cho tên tàn phế, cho nên lần này Phùng Mẫn Du dứt khoát dẫn theo muội muội cùng đi Kim Lăng, hơn nữa không muốn về quê.

Đối với huynh muội Phùng Mẫn Du và Phùng Mẫn Đình mà nói, Nguyên Bình Chi là quý nhân trong đời bọn hần, khi Phùng Mẫn Du thi rớt hai lần, tiền đồ xa vời, Nguyên Bình Chi đưa tay giúp đỡ, cho bọn hần một bắt đầu mới, khiến cuộc sống bớt khó khăn.

Hơn nữa, bởi vì ngoại giới rối rít đồn đãi huynh muội Phùng thị tuy là tuyệt sắc, nhưng đã “Thuộc về” Nguyên tứ công tử, nên không còn người dám đánh chủ ý lên bọn hần, bớt rất nhiều phiền toái.

Dù sao, đồ có sắc đẹp mà không có sức tự vệ, đây mới thực sự là đại bi kịch.

Huynh muội Phùng thị quyết định dừng chân ở Kim Lăng, dưới sự giúp đỡ của Nguyên Bình Chi, thuê một tiểu viện nhỏ. Bình thường Phùng Mẫn Du trợ giúp Nguyên Bình Chi chuẩn bị chút việc vụn vặt, tỷ như tiếp khách, thỉnh thoảng cùng nhau ngâm thơ vẽ tranh, Phùng Mẫn Đình ở nhà chuẩn bị việc nhà, tự học, vẽ tranh.

Phùng Mẫn Du đã vô tâm với khoa cử, hần tính toán ngày sau mở một trường dạy học, phương thức giáo dục bây giờ không lý tưởng, rất nhiều người đọc sách thành con một sách, không chỉ vô ích với nước với dân, ngược lại trở thành gánh nặng, hần tìm tòi phương thức cải cách giáo dục —— Nguyên Bình Chi cực kỳ ủng hộ, hơn nữa vui lòng xuất tiền tài trợ.

Chỉ là, lý tưởng của hần còn chưa áp dụng, hoàng đế bệ hạ đã phái bọn hần ra thành Kim Lăng rồi.

Phùng Mẫn Du đi theo Nguyên Bình Chi xuất hành, để lại Phùng Mẫn Đình một mình ở nhà, thật sự làm người ta lo lắng, Nguyên Bình Chi đề nghị để nàng tạm thời vào ở Nguyên phủ, huynh muội Phùng thị cũng không phải là người đòi hỏi, sau khi cân nhắc thì đáp ứng.

Suy nghĩ nhiều ngược lại là khiến những người nhàn rỗi tới xem nháo nhiệt, về mặt hâm mộ ghen tỵ nói với Nguyên Bình Chi, rốt cuộc đem huynh muội Phùng thị nhét vào trong phủ, nam tuần nữ kiều, đồng thời có được song mỹ, thật không biết thế nào là tư vị mất hồn, bực nào xa hoa, lãng phí, dâm loạn.

Vì vậy, tên Nguyên Bình Chi Nguyên tứ công tử “con em nhà giàu” càng chân thực, có thể nói tiếng tăm lừng lẫy.

Cố Tích Ân mặc dù rất muốn tin tưởng phu quân “Trình tiết” , nhưng tận mắt thấy huynh muội Phùng thị xinh đẹp, trong bụng không nhịn được ghen mãnh liệt.

Nàng níu chặt tay Nguyên Bình Chi, chu cái miệng nhỏ nhắn tức giận, cuối cùng bị ánh mắt cương chiều của Nguyên Bình Chi nhìn đến ngượng ngùng, mới nhớ tới đoạn trang, muốn xuất ra khí phách phu nhân .

Cho dù bọn họ được phu quân sủng ái thì sao nào?

Bọn họ không phải phải gọi mình “Đại tỷ” sao!

Tiểu đại nhân Cố Tích Ân dường như gật đầu một cái, nói: “VẬY ĐEM PHÙNG CÔ NƯỞNG TẠM THỜI AN BÀI Ở TÂY SƯƠNG ĐI, PHẢI HAI ĐẠI NHA HOÀN HẦU HẠ.”

Nguyên Bình Chi cười gật đầu, nói: “Được, tất cả nghe theo sự an bài của phu nhân.”

Mọi chuyện an bài thỏa đáng, ba ngày sau, Nguyên Bình Chi và Phùng Mẫn Du rốt cuộc xuất phát, tới nơi Cố Tích Ân không biết.

“Lâm hoa tạ liễu hoa hồng

Thái thông thông

Vô nại triều lai hàn vũ

Văn lai phong” [1]

Thời gian trôi mau, nháy mắt ba năm.

Trong ba năm này, Nguyên phủ lại thêm hai cháu trai, mà vui mừng lớn hơn là Nguyên Nhị công tử Nguyên Tề Chi “Chết đi sống lại”, còn vì Cảnh quốc tiêu diệt kẻ thù, lập được công lao hiển hách, từ tiền tuyến khải hoàn trở về.

Trong ba năm, Cố Tích Ân cao lên rất nhanh, tư thái cứng nhắc cũng từ từ trở nên lồi lõm trước sau, cô gái nhỏ nhỏ biến thành thiếu nữ xinh đẹp.

Mẹ chồng Trịnh thị tự mình chiếu cố, Cố Tích Ân đã tới tuổi cập kê, chính thức trưởng thành, có thể cùng phu quân viên phòng, có thể vì hấn sinh con rồi.

Nhưng phu quân ở chỗ nào?

Hoa tử đằng đã nở, Cố Tích Ân vẫn ngồi trên xích đu dưới bụi cây lớn nhất, hôm nay nàng đã lớn, ngồi trên xích đu hai chân có thể trực tiếp chạm đất rồi, tựa như phu quân trước kia vậy.

Lúc này, Cố Tích Ân đang nghiêm túc đọc thư mà Nguyên nhị ca Nguyên Tề Chi tự mình đưa tới, là thư Nguyên Bình Chi tự tay viết từ Bắc Phương xa xôi.

Trong thư Nguyên Bình Chi nói, hấn rất nhanh sẽ về nhà.

Khóe miệng Cố Tích Ân khẽ nhếch, đây là bức thư gần đây nàng thích nhất, mặc dù nàng đã đọc không dưới 20 lần.

Nàng ngày ngày nhìn, ngày ngày trông mong.

Ba năm, phu quân thay đổi ra sao? Còn thương yêu cưng chiều nàng giống như trước sao?

Hoặc là, trong ba năm này, hấn có gặp mỹ nhân tuyệt sắc ở bên ngoài?

Cố Tích Ân luyến tiếc khe vuốt ve giấy viết thư, suy nghĩ cái này một chút, cái kia một chút, một lát mỉm cười, một lát nhăn mày, tâm tư giống như xuân buồn không thể tiêu khiển, không biết thuộc về nơi nào .

Khi nàng đang ngẩn người thì Đại nha hoàn Thu Thủy vui mừng hớn hở chạy tới, hô: “Thiếu phu nhân, Tứ thiếu gia trở lại! Tứ thiếu gia trở lại!”

Cố Tích Ân chợt đứng lên, bởi vì quá vội vàng mà thiếu chút nữa ngã xuống, Thu Thủy vội vàng đỡ nàng, nói: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, là thật! Tứ thiếu gia thật trở lại! Nô tỳ vừa nhìn thấy Ngân, tiểu thư đồng cũng biến thành một chàng trai!”

Nhịp tim Cố Tích Ân như đánh trống, chỉ cảm thấy máu toàn thân vọt tới mặt lên, lửa đốt, nàng nắm thật chặt tay Thu Thủy, nói: “Mau, nhanh đi nghênh đón!”

Đi hai bước nàng bỗng nhiên dừng lại, sờ sờ tóc mai của mình, túm túm quần áo, khấn trương hỏi Thu Thủy: “Tóc của ta có rối không? Y phục? Có đẹp không? Có nên đi đổi quần áo mới? Đúng rồi, mẹ chồng mới mang cho ta món trang sức? Có cần mang lên?”

Thu Thủy vừa cười vừa thở dài, lôi kéo tiểu thư nhà mình sải bước đi về phía trước, nói: “Tiểu thư ngốc nghếch của ta, tóc không rối, y phục rất đẹp mắt, đồ trang sức cũng vừa đúng, thế nhưng những thứ này không quan trọng bằng việc nghênh đón thiếu gia! Nô tỳ vừa thấy vị cô nương Tây sương phòng kia đã tới cửa lớn.”

Thu Thủy chỉ Phùng Mẫn Đình.

Trong ba năm này, Phùng Mẫn Đình đang hoàng khiêm tốn ở nhờ Nguyên phủ, bình thường chính là đi học, thỉnh thoảng giúp đỡ bọn nha hoàn thừa thừa một chút, rất ít bước ra khỏi viện. Nàng nói cười dịu dàng, cử chỉ thỏa đáng, không kiêu ngạo không nóng nảy, không tự ti không ngạo mạn, là cô nương làm người ta không thể chán ghét.

Tuy rằng thân phận của nàng có chút tệ nhị, Đại nha hoàn thân cận của Cố Tích Ân đối với nàng rất cảnh giác, nhưng quan hệ ngoài mặt không tính là tệ.

Nhưng hôm nay Nguyên Bình Chi trở lại, quan hệ giữa các nàng liền lập tức khấn trương .

Nói đến Phùng Mẫn Đình, tâm tình vui mừng quá độ của Cố Tích Ân cuối cùng khôi phục một chút, trong ba năm này nàng và Phùng Mẫn Đình chung sống hoà bình, mặc dù cảm thấy Phùng Mẫn Đình là một cô nương tốt, chung quy lại cảm thấy khó có thể thân cận, có lẽ là bản năng bài xích của nữ nhân?

“Dù nói thế nào, thiếu gia trở lại, thiếu phu nhân nhất định phải nắm chặt cơ hội, không thể để hồ ly kia thừa dịp có kẻ hở mà vào.” Thu Thủy một đường lôi kéo Cố Tích Ân, vừa nhỏ giọng dặn dò.

Hai chủ tớ vội vã chạy tới cổng, nơi này đã có rất nhiều nữ quyến đang chờ, bao gồm Thái phu nhân và Trịnh thị bên cạnh Đại nha hoàn.

Cố Tích Ân vừa thở dốc một hơi, đoan chánh đứng ngay ngắn, hành lang phía trước liền truyền đến tiếng bước chân, Nguyên Bình Chi một thân vải bào xanh đen đi tới.

Cố Tích Ân trợn to hai mắt —— trong ngực hấn lại ôm một đứa trẻ!

[1] đây là trích đoạn trong bài thơ Tương kiến hoan kỳ 1 của Lý Dục

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng,

Thái thông thông.

Vô nại triều lai hàn vũ,

Vãn lai phong.

Yên chi lệ,

Tương lưu tuyết,

Kỷ thời trùng.

Tự thị nhân sinh trường hận,

Thuỷ trường đông.

Dịch thơ (Nguyễn Chí Viễn)

Rừng xuân tàn tạ thưa hồng,

Rối lung bung.

Không cần ban mai mưa lạnh,

Gió chiều đông.
Đỏ ngẫu lệ,
Say túy lúy,
Lại tuôn rông.
Từ đây kiếp người trường hận,
Nước xuôi đông.

12. Chương 12

Nguyên Bình Chi thuở nhỏ chưa từng ra khỏi cửa, lần này vừa đi chính là ba năm, thật ra hai vợ chồng Nguyên Bắc Cổ và Trịnh thị cũng rất tường niệm và lo lắng. Cái gọi là “Nhi được ngàn dặm mầu lo lắng” (Con đi xa thì mẹ lo lắng), bất kể con nhà mình lớn bao nhiêu, trong mắt cha mẹ, vẫn không đủ thành thực, luôn làm người ta lo lắng.

Mà tưởng niệm Nguyên Bình Chi nhất chính là Thái phu nhân Hà thị. Thái phu nhân tuổi đã lớn, lỗ tai điếc, mắt cũng không rõ, nói chuyện có chút lải nhải cần nhần, nàng thường hỏi bọn nha hoàn phục vụ bên cạnh: “Tiểu tôn tôn (cháu trai) của ta đi đâu rồi?”

Cho nên, Nguyên Bình Chi trở về phủ chuyện đầu tiên chính là ra mắt tổ mẫu và ba mẹ, sau gặp đám người anh trai và chị dâu, chờ mọi việc xong xuôi, trở về viện Tử Đằng thì sắc trời đã tối rồi.

Mặc dù Cố Tích Ân có rất nhiều lời muốn nói, nhưng vẫn sẵn sàng, phân phó tôi tớ chuẩn bị nước nóng cho Nguyên Bình Chi tắm, tẩy đi bụi đường dài cùng mệt mỏi đi xa trở về nhà.

Chờ Nguyên Bình Chi tắm rửa xong, đổi thường phục ở nhà, vào phòng trong, Cố Tích Ân chậm rãi đứng lên, nhìn hấn.

Hắn cao hơn chút, cũng đen hơn, da biến thành màu cổ đồng, vốn sống an nhàn sung sướng da thịt bạch ngọc nõn nà, giờ luyện gió sương trở nên thô ráp hơn, lại lộ ra khí chất nam nhi.

Trong mắt hắn không thấy những thứ lỗ mãng và hài hước trước kia, ánh mắt trở nên thâm trầm, cả người giống như từng trải thay da đổi thịt, biến thành trầm ổn nặng nề.

Sâu trong mắt hắn động lại ưu thương.

Không biết ba năm nay hấn rốt cuộc đã trải qua những gì?

“Phu quân.” Ba năm không thấy, trong lòng Cố Tích Ân đều nghĩ đến người này, đột nhiên gặp lại, nàng lại chỉ có thể hô lên hai chữ này.

Nguyên Bình Chi khẽ mỉm cười, giống như gió xuân, cảm giác khôi phục lại mấy phần Quý công tử ưu nhã ngày xưa, điều này làm Cố Tích Ân cảm nhận được sự quen thuộc và an tâm, hấn còn là hấn.

“Tích Ân, đã thành cô nương.” Nguyên Bình Chi ngồi vào ghế, ánh mắt nhu hòa quan sát tiểu thê tử ba năm không thấy.

So sánh với hấn, Cố Tích Ân biến hóa lớn hơn, chiều cao cao hơn, vóc người yểu điệu hấp dẫn, trên mặt tròn trịa mập mạp không thấy, gương mặt thanh tú rực rỡ càng xinh đẹp động lòng người, sóng mắt như nước, môi anh đào ngọt ngào, tiểu nha đầu đang từ từ lột xác thành tuyệt sắc khuynh thành.

“Thiếp đã đến tuổi cập kê rồi.” Cố Tích Ân lầm bầm nói, nói xong mặt liền đỏ, bởi vì qua lễ cập kê, nghĩa là nàng có thể cùng phu quân viên phòng rồi.

Ánh mắt Nguyên Bình Chi tối sầm lại, đưa tay kéo Cố Tích Ân vào lòng mình, hai người mặt đối mặt, chạm nhẹ cánh mũi, ánh mắt giao hoà, thanh âm hấn khàn khàn hỏi: “Có thể vì phu quân sinh con rồi hả?”

Cố Tích Ân mặc dù xấu hổ đến mặt đỏ như ráng chiều, nhưng vẫn kiên trì nhìn thẳng vào mắt hắn, nhẹ nhàng lên tiếng: “Vâng”

Nguyên Bình Chi nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng, sau đó trong tiếng kinh hô của nàng, chặn ngang hông ôm lấy, hắn đặt nàng trên giường lớn, cúi người nhìn nàng chằm chằm, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt nàng. Nàng cảm thấy cả người đều run rẩy, lại cắn răng kiên trì nhìn vào mắt hắn, không bối rối.

Nàng rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn nói, rất nhiều lời muốn hỏi hắn, tỷ như đứa trẻ kia đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ nàng lại không muốn lên tiếng, nàng sợ phá hư không khí tuyệt vời hiện tại.

“Vật nhỏ. Không thể chờ sao?” Nguyên Bình Chi cúi đầu chạm nhẹ trên môi đỏ của nàng, đôi tay lưu loát cởi bỏ xiêm y của nàng, cởi áo lót và quần lót, bàn tay hơi thô bạo lưu luyến trên nhũ hoa mềm mại, tùy ý xoa nắn vuốt ve.

Cố Tích Ân cắn môi, xấu hổ nhắm hai mắt, nàng muốn chạy trốn khỏi bàn tay tràn đầy ma lực kia, nhưng thân thể của nàng lại phản bội nàng, nụ hoa nho nhỏ mềm mại lần đầu tiên trở nên nhạy cảm như vậy, cứng rắn cao ngất, tim nàng đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng dồn dập, xấu hổ cùng khoái cảm khiến thân thể nàng co quắp thật chặt, cố gắng bảo vệ mình.

Nhưng đôi môi Nguyên Bình Chi lại bắt nàng làm tù binh, môi hắn dao động trên người nàng, liếm qua mỗi một tác da thịt trong suốt như ngọc trên người nàng, cuối cùng ngậm mút nụ hoa, nhẹ nhàng liếm láp. Cùng lúc đó, bàn tay to của hắn tách hai chân vẫn khép chặt, ngón tay thon dài quen thuộc tách cánh hoa mềm mại, ngón trỏ và ngón cái càng thêm đánh úp tới đài hoa nho nhỏ phía trên. Chưa bao giờ có khoái cảm mãnh liệt tê dại, trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân Cố Tích Ân, không để cho nàng sợ hãi thất thanh, thân thể càng thêm run rẩy .

“Đừng. Đừng mà.” Cố Tích Ân hoàn toàn không nghĩ tới phu quân không khách khí như thế, thậm chí không đợi nàng từ từ thích ứng.

Rên rỉ thất thanh để cho nàng xấu hổ, vội vàng dùng tay nhỏ bé bưng kín môi anh đào, thế nhưng lúc này phu quân không khách khí tách hai chân nàng, đem hắn khảm vào trong đó.

Nguyên Bình Chi cúi đầu nhìn xuống u mật xứ nữ kia, màu hồng mềm mại như vậy, cánh hoa cố chấp khép lại, bảo vệ bên trong làm người ta mê muội. Cổ họng Nguyên Bình Chi phát khô, hắn gần như không chút do dự cúi người, chui vào giữa hai chân nàng, đầu lưỡi dò vào cánh hoa khép chặt, đối khát liếm láp u cốc tốt đẹp.

Hắn rùng rã ba năm không chạm qua bất kỳ nữ nhân nào, hương thơm xứ nữ ngọt ngào này làm hơi thở hắn điên cuồng, huyết mạch căng trương, tự chủ trong nháy mắt biến mất.

“Đừng mà. Đừng mà. Đừng mà.” Cố Tích Ân luống cuống, cự tuyệt dồn dập, thất kinh kẹp chặt hai chân, lại không ngăn cản được nam nhân đối khát cường hãn xâm lấn, đầu lưỡi hắn khao khát qua lại hoạt động trong hoa kính mềm mại, đùa giỡn tiểu x từng trận rung động co rút lại, hoa x nhạy cảm trào ra thủy dịch trong suốt, rất nhanh đem hoa kính làm ướt nhẹp, đem đầu lưỡi nam nhân động đậy bên trong phát ra tiếng nước dâm mỹ.]]>

Cố Tích Ân cảm thấy nơi đó giống như có lửa, ép nàng sắp điên rồi, khoái cảm mãnh liệt như sóng to gió lớn cuốn lấy nàng, từ chỗ kín nhanh chóng cuốn lấy toàn thân, khiến nàng không ngừng run rẩy, rên rỉ, chảy nhiều yêu dịch hơn.

Khi Cố Tích Ân cho là mình bị hưng phấn xấu hổ đến chóng mặt thì Nguyên Bình Chi đột nhiên ngưng động tác, Cố Tích Ân có chút kỳ quái, nhưng không đợi nàng hỏi thăm, nàng đột nhiên cảm nhận được một hồi tê liệt đau nhức.

Thật là đau, thật là đau.

Phu quân hư, lại không hề báo động trước liền hung hăng tiến vào nàng.

Nguyên Bình Chi tựa hồ để cho nàng đau 1 lần, cơn đau chưa dứt, căn bản không cho nàng thời gian thở dốc, nhanh chóng đâm một cái, sau đó đưa mình chôn thật sâu bên trong mật x nàng, để nàng từ từ thích ứng vật khổng lồ và thô ráp của mình.

Dục vọng hung mãnh vừa thô vừa dài, giống như thiết côn (gậy sắt) nóng bỏng xâm nhập kiêu huyệt, hơn nữa dục vọng thô ráp kia giống như vật sống không ngừng khê rung động, cùng mật x khít khao co rút lại, đau đớn dần dần hòa hoãn, không khỏi ngứa ngáy, khoái cảm lại từ từ mãnh liệt.

“Ừ. . . .” Cố Tích Ân không nhận được vận vẹo uốn éo eo, Nguyên Bình Chi tiếp nhận tin tức của nàng, nhanh chóng giữ chặt eo nhỏ, sau đó bắt đầu rút ra luật động

Từng đợt từng đợt không ngừng đánh thẳng vào, cả người Cố Tích Ân mềm nhũn, cảm giác đau đớn phai nhạt, khoái cảm càng rõ ràng, mật x mang tới tê dại, mãnh liệt đụng chạm làm đầu nàng ngất, mắt hoa, chỉ có thể không ngừng rên rỉ.

Nguyên Bình Chi càng ngày càng hưng phấn, mật x khít khao mang cho hần khoái cảm cực hạn, theo hần qua lại kéo ra đưa vào, giống như con nít mút sữa mẹ chủ động mút hần, câu quần hần, giữ hần lại, để hần muốn ngừng mà không được.

Thân thể mềm mại của Cố Tích Ân không ngừng sợ run, chưa bao giờ trải qua khoái cảm cao trào, trước mắt nàng một mảnh trắng xóa, đại não mê loạn, mật x không ngừng phát ra kích thích hưng phấn kịch liệt, thanh âm càng thêm kiều mỵ giống như con mèo nhỏ gào thét.

Nguyên Bình Chi cũng bị kích động càng cao hứng, dục vọng to và dài hung mãnh nhanh chóng khuấy đảo, đâm vào mật x tiểu thê tử, nơi hai người kết hợp phát ra tiếng va chạm và thủy dịch, đem phía dưới Cố Tích Ân sớm đã bị ướt một mảnh lớn, điểm lạc hồng phía trên bị yêu dịch thấm ướt trở nên nhạt.

Cố Tích Ân chỉ cảm thấy ngực khó chịu, hô hấp càng ngày càng khó khăn, bộ ngực sữa của nàng kịch liệt phập phồng, thân thể đung đưa theo nam nhân mãnh liệt kéo dài rút ra, mật x trong khoái cảm càng ngày càng kịch liệt, để nàng khó có thể nhẫn nại.

Nàng đột nhiên hét ầm lên, gắt gao ôm lấy cổ Nguyên Bình Chi, chổ sâu trong mật x điên cuồng rung động co rút lại, từng cỗ yêu dịch mất khống chế chảy ra.

Gần như cùng lúc với nàng, Nguyên Bình Chi nắm chặt eo nhỏ, phát ra một tiếng gào thét trầm thấp thỏa mãn, thân thể căng thẳng, dục vọng to và dài hung hăng chôn vào chỗ sâu nhất mật huyệt, từng cỗ tinh dịch nóng bỏng tận tình bắn vào trong nhụy hoa của nàng, cùng yêu dịch giao hoà, cho đến hoa nhị nhỏ nhỏ chứa không nổi, từ chỗ hai người giao hợp chảy ra, đem phía dưới hai người làm thành một mảnh hỗn độn.

Khi cảm giác kích tình mê muội từ từ tiêu tán, Cố Tích Ân mới dần dần ý thức được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng chưa hiểu hết, không khỏi mất thể diện khóc thút thít ra tiếng, luống cuống tay chân muốn tránh .

Nguyên Bình Chi thở phào thật dài một cái, đưa tay ngăn nàng vô ý thức quạt gió thổi lửa, mặc dù lửa dục hần đang rạo rực, không ngại làm một đêm bảy lần, nhưng tiểu nương tử hần là đêm đầu tiên, hơn nữa còn là thiếu nữ mới cập kê, hần không thể quá tay huỷ hoại.

“Đừng thẹn thùng.” Hần cắn lỗ tai tiểu thê tử tốt bụng nói nhỏ: “Thân thể của nàng rất nhạy cảm, ta yêu chết rồi.”

Xác thực mà nói, nam nhân đều sẽ yêu chết loại báu vật này.

Cố Tích Ân xấu hổ lỗ tai đều đỏ, nàng chui trong ngực Nguyên Bình Chi, hận không đào được cái hang chui vào, bất kể Nguyên Bình Chi nói thế nào, nàng vẫn cảm giác mình quá căng thẳng rồi.

Cuối cùng vẫn là Nguyên Bình Chi lấy nước nóng, tự tay giúp nàng lau chùi một phen, mới ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Nguyên Bình Chi kết thúc ba năm bốn ba khổ cực, sau khi về nhà lại cùng tiểu kiều thê viên phòng, cả người đối khát cũng chậm rãi phát tiết, tận tình buông lỏng ngủ một giấc dài, thẳng khi mặt trời lên ới lưới biếng mở mắt.

Trong đêm qua, phòng xóc xếch, quần áo đã sớm không thấy, tiểu kiều thê đã mặc chỉnh tề, ngồi dưới dàn hoa thêu cái gì. Ánh mặt trời sáng ngời xuyên thấu qua lụa mỏng dán cửa dờng trên mặt nàng, tạo thành hình ảnh nhu hòa duy mỹ, đem da thịt trắng nõn chiếu đến cực kỳ động lòng người.

Nguyên Bình Chi ở trên giường lật người, tâm tình nặng nề một đường trở về rồi cuộc trở nên bình thản.

“Phu quân, chàng đã tỉnh?” Nghe được tiếng vang, Cố Tích Ân xoay đầu lại, thấy Nguyên Bình Chi tỉnh, liền thả khung thêu hoa trong tay, đi lấy áo ngoài, tự mình hầu hạ mặc vào.

Nguyên Bình Chi mặc cho nàng giúp một tay, hần một mực giơ tay nhấc chân kiêu ngạo, còn thỉnh thoảng đánh cái ngáp thật to, lười biếng nói: “Vẫn là ở nhà thoải mái, ta à, sau này tiếp tục làm Tứ thiếu gia mới phải.”

Cố Tích Ân hé miệng mỉm cười, nói: “Ở nhà rất tốt, ra cửa nhất thời khó khăn, người xưa cũng nói như vậy.”

Nguyên Bình Chi thở dài, thần sắc có chút cô đơn, nói: “Đúng vậy a, ra cửa khó khăn, loạn thế càng khó hơn.”

“Phu quân?” Cố Tích Ân có chút lo lắng nhìn hần, thật ra từ hôm qua nàng liền nhạy cảm phát giác cái gì, về mặt Nguyên Bình Chi có chút không đúng.

Nguyên Bình Chi ngồi xuống dưới dàn hoa trước cửa, để Cố Tích Ân giúp hần cắt tỉa tóc, hần mắt hờn nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau mới nhẹ nhàng nói: “Mẫn Du chết rồi.”

Lòng của Cố Tích Ân run lên, tay tựa hồ kéo da đầu Nguyên Bình Chi đau đớn, nhưng hần động cũng không động, ngồi như cũ.

“Phùng công tử?” Cố Tích Ân khó tin hỏi.

“Ừ.” Nguyên Bình Chi lấy tay vuốt vuốt mặt, nói: “Hần vì cứu ta mà hy sinh.”

” Sao lại như vậy? Chàng không phải nói sẽ không gặp nguy hiểm sao? Rồi cuộc thế nào?” Mặc dù Nguyên Bình Chi bây giờ êm đẹp ngồi trước người mình, nhưng Cố Tích Ân vẫn sốt ruột.

Nguyên Bình Chi đau đớn nhú nhú mày, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Nói ra rất dài dòng, đều là lỗi của ta.”

Ba năm trước, sau tân hôn Nguyên Bình Chi, nam nhân ý thức trách nhiệm không thể cam tâm làm một tên sâu gạo vô dụng, xung động đáp ứng yêu cầu của hoàng đế Huyền Dục lao tới phương xa, khi đó, hần mới biết Nhị ca còn sống, hơn nữa ẩn núp ở Bắc Phương tác chiến.

Đoàn người Nguyên Bình Chi khiêm tốn đi đến U Châu, thật may khi đó Nguyên Tề Chi đã chiếm cứ thành kế U Châu, đủ để bảo vệ an toàn của bọn họ.

Nguyên Bình Chi vì Huyền Dục, ở U Châu đợi ba năm.

Trong ba năm hần làm rất nhiều việc, bôn ba bận rộn, mà Phùng Mẫn Du chính là trợ thủ và bằng hữu tốt nhất, bọn họ nhất trí, cùng chung chí hướng, lấy thừa bù thiếu, khiến Nguyên Bình Chi sung sướng gặp được tri âm, hần thậm chí cảm thấy sinh ra có một tri kỷ thế này, có thể nói cuộc đời này không còn đáng tiếc.

Nguyên Tề Chi đang chinh chiến ở Bắc Phương liền đề nghị Nguyên Bình Chi theo hần cùng nhau về nhà, dù sao chiến sự Bắc Phương mới ngừng, hần không yên lòng để ấu đệ đơn độc ở U Châu.

Lúc ấy công việc của Nguyên Bình Chi còn dư lại một chút vẫn chưa xong, chủ nghĩa hoàn mỹ làm hần không cam lòng trở về phương nam, liền quyết định đơn độc lưu lại, Nguyên Tề Chi bất đắc dĩ, cố ý lưu lại cho đệ đệ một đội nhân mã hộ vệ trước khi rời đi.

Vốn là mọi thứ đều bình thường, lúc gần kết thúc, mọi người đã dọn dẹp xe ngựa chuẩn bị về nhà thì bộ hạ cũ của tộc Hung Nô từng bị Nguyên Tề Chi đánh bại không biết thế nào lấy được tin tức, biết Nguyên Bình Chi là đệ đệ của Nguyên Tề Chi, thế lực còn sót lại của những bộ tộc man di này tính giết Nguyên Bình Chi báo thù rửa hận.

Trên đường về nhà xảy ra cướp giết, không chỉ có Quân hộ vệ Bắc Phủ tổn thất hơn phân nửa, mà thiếp thân thị vệ Thiệu Ngũ được ngự ban của Nguyên Bình Chi cũng trọng thương, hơn nữa Phùng Mẫn Du vì cứu Nguyên Bình Chi, thay hần cắn một mũi tên, cắm vào tim, một mũi tên trí mạng.

Nguyên Bình Chi lúc ấy đau lòng muốn chết, nhưng tất cả hối hận đều đã muộn.

13. Chương 13

Phùng Mẫn Du cứ như vậy ra đi, sinh mạng ngắn ngủi giống như ngôi sao sáng xẹt qua bầu trời đêm.

Ban đầu Nguyên Bình Chi ra tay cứu giúp Phùng Mẫn Du, còn mang ý hài hước “Lấy sắc biết người”, hẳn đối với Phùng Mẫn Du chỉ là một cái nhắc tay, nhưng Phùng Mẫn Du lại lấy tính mạng trả ơn.

Thâm tình thâm thiết như vậy, hẳn sao chịu đựng?

Cố Tích Ân dùng khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt nóng bỏng trên mặt Nguyên Bình Chi, nàng cũng bị rung động, không ngôn ngữ diễn tả nào được .

Có lẽ trên đời có một loại người, trọng tình nghĩa coi thường mạng sống của mình, có thể biết hẳn, nhất định là tích đức tám đời đổi lấy.

“Nàng nhất định hoài nghi đứa bé hôm qua ta ôm về chứ? Đó là con trai của Mẫn Du.” Nói đến đứa trẻ đó, sắc mặt Nguyên Bình Chi nhu hòa rất nhiều. “Chúng ta ở U châu đợi ba năm, gặp gỡ một cô giáo dạy học, Mẫn Du và vị cô nương kia có tình ý, ở U châu thành thân, năm trước sinh ra hài nhi này, Mẫn Du chỉ kịp đặt nhũ danh là ” Vọng nhi “, tên chính thức cũng chưa có.”

Nói xong, nước mắt Nguyên Bình Chi lại lăn xuống, hẳn dùng tay che mắt, hết sức đè nén nghẹn ngào, hít một hơi thật sâu, lại nói: “Mẹ của đứa bé cũng gặp nạn, chỉ còn lại một mình Vọng nhi. Tích Ân, ta muốn nhận hẳn là con thừa tự, bồi dưỡng hẳn.”

Nhận con nuôi không sao cả, đơn giản tốn thêm ít tiền, nhiều lắm là nuôi nấng, về sau nữa thay hẳn cưới vợ, thừa kế một phần gia nghiệp. Thế nhưng khi bồi dưỡng thành con trưởng ý nghĩa cũng nặng hơn nhiều, đem Vọng nhi thừa kế phần lớn gia sản của Nguyên Bình Chi, bao gồm tước vị Trấn Quốc tướng quân hoàng đế thưởng cho hẳn.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng cần thương lượng với mọi người trong Nguyên phủ, chỉ là một khi Nguyên Bình Chi quyết định, đoán chừng mọi người cũng không phản đối.

Hiện tại Nguyên Bình Chi để ý, là Cố Tích Ân nghĩ như thế nào?

Tương lai hẳn và Cố Tích Ân cũng sẽ sinh con dưỡng cái, con trai của Cố Tích Ân hẳn nên làm trưởng tử thừa kế tất cả, bây giờ lại bị Vọng nhi chiếm đoạt, trong lòng Cố Tích Ân có thoải mái hay không?

Ân tình là ân tình, ích lợi là ích lợi, có lúc người cũng vì tư lợi.

Cố Tích Ân khẽ mỉm cười, cười đến rất thoải mái, nói: “Như vậy tốt nhất, nếu không chúng ta sẽ áy náy chịu tội cả đời, khó có thể tạ ơn Phùng công tử.”

Nguyên Bình Chi nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, hỏi: “Nàng thật nghĩ như vậy?”

Cố Tích Ân nghiêm túc gật đầu.

Thật ra đêm qua nàng vẫn lo lắng Vọng nhi là con riêng ở bên ngoài của phu quân, hôm nay nghe nói là con trai của Phùng Mẫn Du, làm nàng thở phào nhẹ nhõm. Về phần danh phận trưởng tử bị chiếm đi, không phải trọng điểm nàng chú ý.

Nguyên Bình Chi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hẳn vẫn rất thích Cố Tích Ân, tiểu nha đầu từ khi vào cửa liền cực kỳ lệ thuộc hẳn, hẳn cũng nguyện ý làm chỗ dựa cho nàng, cho nên hẳn không muốn vì Vọng nhi mà xa lánh Cố Tích Ân.

Hẳn nhất định phải nuôi dưỡng Vọng nhi lớn lên, nếu như Cố Tích Ân không thể đối đãi với Vọng nhi giống như con mình, như vậy vợ chồng bọn họ nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Hiện tại hoàn hảo, biểu hiện Cố Tích Ân tương đối tinh táo cùng biết rõ đạo lý, có lẽ là bởi vì nàng còn quá nhỏ, không ý thức được tầm quan trọng của danh phận trưởng tử.

Nhưng là, còn có một chuyện khác, Nguyên Bình Chi đối với Cố Tích Ân càng khó mở lời —— Phùng Mẫn Du trước khi chết, đem muối muối giao cho Nguyên Bình Chi.

Phùng Mẫn Du cũng bất đắc dĩ, Phùng Mẫn Đình thuở nhỏ đi theo ca ca biết chữ đọc sách, kiến thức hoàn toàn bất đồng cô nương nông thôn, nàng tâm khí cao ngạo, chướng mắt với đám thôn dân vô tri vô thức, chậm chạp không định hôn sự, Phùng Mẫn Du vốn tính toán đưa nàng đến Kim Lăng bàn hôn sự, không ngờ việc đời nhiều thay đổi, huynh trưởng đột nhiên qua đời, chỉ để lại muối muối cô độc một mình.

Phùng Mẫn Du lúc ấy cũng bất đắc dĩ mới ra hạ sách này, trước khi chết biết muối muối mình âm thầm thương nhớ Nguyên Bình Chi, nhưng Nguyên Bình Chi đã kết hôn, hắn không nguyện ý để muối muối làm thiệp, đối với lòng muối muối cố làm như không biết, nhưng cuối cùng, hắn không thể không đem muối muối giao cho Nguyên Bình Chi.

Nguyên Bình Chi đau đầu nhức óc, theo cá tính của hắn, không tự nhiên vui lòng cưới vợ bé, bất kể trước hôn nhân hắn phong lưu cỡ nào, có lẽ cũng không ai tin tưởng, thật ra hắn đối với hôn nhân rất chung tình, một đời một kiếp một người, ân ái đến già.

Nhưng, chủ nghĩa hoàn mỹ như vậy cùng dằn dò của Phùng Mẫn Du trước khi chết, theo cái nào đây?

Hắn thiếu Phùng Mẫn Du một mạng!

Sinh mạng nặng nề trước mặt, kiên trì của hắn, nếu hắn nói chủ nghĩa hoàn mỹ thì coi là gì?

Nếu như không phải chủ nghĩa hoàn mỹ quá phá, nếu như không phải hắn kiên trì làm xong mới về nhà, hắn sao lại liên lụy Phùng Mẫn Du bỏ mạng?

Tất cả đều là lỗi của hắn, hắn nhất định phải gánh vác trách nhiệm.

Phùng Mẫn Du trước khi lâm chung đem cả đời muối muối giao cho hắn, hắn làm sao có thể không đáp ứng?

Nhưng là, lời này làm thế nào nói với Cố Tích Ân?

“Phu quân, có phải còn chuyện gì hay không? Thiếp có thể giúp một tay sao?” Cố Tích Ân lo lắng nhìn Nguyên Bình Chi, ân cần hỏi.

“Tích Ân” Nguyên Bình Chi vuốt vuốt mi tâm, nhỏ giọng nói: “Còn một việc, là về Phùng cô nương. . . .”

Thời gian thông thả trôi qua, trong chớp mắt, Nguyên Bình Chi về nhà đã mười ngày.

Ngày hôm trước, Nguyên Bình Chi chính thức nhận Vọng nhi, Nguyên phủ cử hành nghi thức chính thức, Nguyên Bình Chi ôm Vọng nhi dập đầu trước tổ tông, thắp hương, đồng thời Nguyên phủ Nguyên Bắc Cố tự mình ghi Vọng nhi vào gia phả Nguyên thị.

Đại danh Vọng nhi là Nguyên Bình Chi đặt, Nguyên phủ lấy “Gia” làm chữ lót, cho nên gọi là Nguyên Gia Minh, chữ khắc vào đồ vật.

Về vấn đề Vọng nhi, Phùng Mẫn Đình từng có dị nghị, Vọng nhi là huyết mạch duy nhất của Phùng gia, nàng nguyên bản định một mình nuôi dưỡng hắn lớn lên, khiến Vọng nhi nối dõi tông đường cho Phùng gia.

Nhưng nàng là một khuê nữ chưa gả không có bất kỳ căn cơ tư sản, làm gì có năng lực nuôi dưỡng một đứa bé đây? Coi như miễn cưỡng nuôi dưỡng, có thể cung cấp cho hắn cuộc sống thoải mái mà trưởng thành sao?

Vì tương lai Vọng nhi, Nguyên Bình Chi cũng không đáp ứng.

Chỉ là Nguyên Bình Chi cam kết với Phùng Mẫn Đình, về sau con trai của Vọng nhi, sẽ chọn một đứa để khôi phục họ Phùng, kế thừa kế huyết mạch Phùng thị.

Đây là an bài tốt nhất cho Vọng nhi, Phùng Mẫn Đình cũng không phải không biết điều, cuối cùng liền gật đầu đáp ứng.

Về an bài Phùng Mẫn Đình, tạm thời không ai nói.

Phùng Mẫn Đình còn đắm chìm trong đau xót tang huynh trưởng, lúc này nói hôn sự với nàng là không ổn, nhưng Cố Tích Ân nóng nảy không dứt.

Cố Tích Ân thậm chí có chút tức giận phu quân mình, đem loại chuyện khó giải quyết này ném ình, cũng không nghe không hỏi, coi là cái gì? Muốn nạp người mới chính là Tứ thiếu gia, tại sao để nàng phiền não?

Cố Tích Ân biết theo quy củ, trượng phu cưới vợ phải được chính thê cho phép mới có thể, nếu không chính là “Danh bất chính”. Nhưng, Cố Tích Ân tình nguyện trượng phu tiền trăm hậu tấu, còn hơn để nàng bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật, cho nàng “Quyền lựa chọn” có tiếng không có miếng hữu dụng sao?

Cho dù trong lòng Cố Tích Ân chưa xót khổ sở, cũng biết Phùng Mẫn Đình không thể không nhận, cái này không liên quan đến tình yêu, mà liên quan đến nhân tình.

Sự tình bên trong, nàng thậm chí không thể ra vẻ ghen tỵ, cái này hoàn toàn bất đồng với việc thê thiếp tranh giành tình nhân, nếu như nàng không biểu hiện hào phóng thỏa đáng, không chỉ có trượng phu ghét nàng, tất cả mọi người Nguyên phủ sẽ coi thường nàng?

Mọi người có lẽ tôn trọng Đại Công Chúa, nhưng không người nào nguyện ý cưới một con dâu kiêu ngạo tùy hứng như vậy. Đại Trưởng công chúa khi còn sống không chỉ một lần dạy Cố Tích Ân, muốn nàng đối nhân xử thế uyển chuyển một chút, không cần bước lên đầu chân mấu thân.

Nhưng, có người nào vui lòng cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu của mình?

Chẳng lẽ báo ân cũng chỉ có thể “Lấy thân báo đáp” sao?

Cố Tích Ân do dự nhiều ngày, rốt cuộc quyết định trước nói chuyện công bằng cùng Phùng Mẫn Đình một chút.

Cố Tích Ân đi tới Tây Sương, Phùng Mẫn Đình đang dỗ Vọng nhi chơi đùa —— đối với cô nương đáng thương này mà nói, cháu nhỏ trước mắt là vui vẻ cùng an ủi duy nhất của nàng.

Vọng nhi đã tám tháng, đã biết bò, lúc này hần mặc y phục tiểu hổ liền thân bò qua bò lại ở trên giường quý phi, Phùng Mẫn Đình cầm một con hổ đùa với hần, hần thỉnh thoảng đưa tay nhỏ bé lên xuống, trong đôi mắt đen lúng liếng tràn ngập tò mò.

Nhìn hai cô cháu, lòng Cố Tích Ân của chẳng biết tại sao lập tức mềm nhũn.

Phùng Mẫn Đình mặc dù trên mặt cười, nhưng cũng không thể che giấu thần sắc tiêu tụy, nàng mặc quần áo trắng ảm đạm, thân hình yếu điệu hấp dẫn đã gầy đi rất nhiều, quần áo mặc lên người trông trải.

“Thiếu phu nhân, người tới rồi hả? Mau vào trong nhà ngồi.” Phùng Mẫn Đình nhìn thấy Cố Tích Ân ở cửa, liền vội vàng đứng lên thi lễ.

“Ta tới xem một chút. Vọng nhi tất cả đều tốt chứ? Có thiếu hụt gì không?” Cố Tích Ân mỉm cười đi tới, đưa tay ôm lấy Vọng nhi.

“Vọng nhi rất tốt. Hần rất khỏe, ban đêm có chút không thích ứng sẽ khóc náo, mấy ngày nay đã quen, quen thuộc với bà vú, ăn ngủ cũng an ổn.” Phùng Mẫn Đình ôn hòa hồi đáp.

Cố Tích Ân hôn khuôn mặt nhỏ bé của Vọng nhi một cái, tiểu tử vì nhột mà thẹn thì cười lên, lộ ra hai răng sữa trắng đáng yêu.

Vọng nhi thừa kế tuần mỹ của cha đẻ, hơn nữa Nguyên phủ tiền tài quyền thế, tương lai còn dài không biết trên chọc trái tim bao nhiêu cô nương đấy.

Phùng Mẫn Đình thấy Vọng nhi đưa tay đi kéo vòng tai Cố Tích Ân, vội vàng đưa tay ngăn cản, nàng cười đem Vọng nhi nhận lấy, nói: “Tiểu hài tử thích nhất kéo đồ, ta hiện tại không dám mang đồ trang sức.”

Cố Tích Ân siết chặt Vọng nhi, nói: “Bảo Bảo mấy tháng đáng yêu nhất.”

Phùng Mẫn Đình gật đầu một cái, nói: “Đúng vậy, lớn lên sẽ chạy trốn, đại khái là một đứa bé nghịch ngợm.”

Hai người ngồi ở trên tháp quý phi, cùng nhau trêu chọc Vọng nhi, nói xấu câu được câu không.

Nói xấu xong rồi, trong phòng lảng xuống, có chút lúng túng.

Cố Tích Ân siết lòng bàn tay mình, đánh mạnh tinh thần nói: “Ta hôm nay tới đây, là có chuyện tìm cô nương, vốn chuyện này để ta làm không thích hợp, nhưng nhiều lần biến cố, Nguyên phủ chúng ta và Phùng gia quan hệ không phải bình thường, nên không làm những thứ văn chương kiểu cách, ta nói thẳng.”

Mà Mẫn Đình ôm Vọng nhi, thần sắc lạnh nhạt nghe.

“Trước khi lệnh huynh tạ thế, đem cô nương giao cho Tứ thiếu gia chúng ta, Tứ thiếu gia cũng thường thức cô nương, cho nên muốn thừa dịp lệnh huynh trăm ngày đem cô nương đón vào cửa, cũng có thể khiến lệnh huynh đi được an tâm.”

“Thiếu phu nhân.” Phùng Mẫn Đình chợt lên tiếng cắt đứt lời nói Cố Tích Ân, “Ta hiểu rõ ý người rồi, đừng nói nữa.”

Cố Tích Ân nhìn về phía Phùng Mẫn Đình, Phùng Mẫn Đình lại cúi đầu, tóc bên thái dương bị Vọng nhi túm lấy, che khuất khuôn mặt nàng, không thấy rõ nét mặt.

“Mẫn Đình cảm tạ Tứ thiếu gia và thiếu phu nhân, chỉ là.” Nàng cười nhẹ, nói: “Nếu như anh ta không có chuyện gì, ta có lẽ đã mặt dày dõ thừa Tứ thiếu gia rồi. Lời nói không sợ thẹn thùng, ta xác thực rất ngưỡng mộ hẳn, thậm chí vì hẳn cam tâm làm thiếp.”

Cố Tích Ân giật mình, trong lòng không nói được rốt cuộc là tư vị gì.

Có một cô nương xinh đẹp ở trước mặt mình cứ nói chung tình với trượng phu của mình, loại tư vị này thật rất kỳ diệu a.

Điểm chết người là, nàng vẫn không thể bài xích, không thể ghét cô nương này.

Phùng Mẫn Đình chợt ngẩng mặt lên, nụ cười trên mặt có vẻ nhẹ mà mờ mịt, nói: “Nhưng là anh ta đi, hơn nữa còn là vì Tứ thiếu gia mới đi, ta biết rõ lúc huynh ấy lựa chọn vì Tứ thiếu gia đỡ mũi tên, nhất định không nhớ cái gì, chẳng qua cảm thấy nên làm như vậy, cho nên không chút do dự. Huynh ấy nhất định không cầu thi ân báo đáp (có ơn tất báo), vậy sẽ khiến người xem thường mình. Cho nên, ta là muối muối, làm sao có thể để huynh ấy mất thể diện? Nếu như ta thật sự gả cho Tứ thiếu gia, ta sẽ có cảm giác hạnh phúc của mình là dùng mệnh ca ca đổi lấy, ta sao có thể an lòng đây? Ta không thể coi thường huynh ấy.”

Cố Tích Ân cầm tay Phùng Mẫn Đình, lần đầu tiên, nàng cảm thấy cô gái xinh đẹp trước mắt này đáng giá tôn trọng. Không phải ai cũng có thể lựa chọn bỏ hay lấy, nhất là cuộc sống phú quý an nhàn một cách dễ dàng.

Chỉ bằng vào Phùng Mẫn Du là ân nhân cứu mạng của Nguyên Bình Chi, nếu như Phùng Mẫn Đình gả cho Nguyên Bình Chi, về sau Phùng Mẫn Đình ở Nguyên phủ sẽ không chịu uất ức, hơn nữa địa vị không phải bình thường, cho dù Cố Tích Ân là chính thê cũng phải khiêm nhượng nàng ba phần.

Thế nhưng ưu thế này, Phùng Mẫn Đình lại nói buông tha liền buông tha, cô nương này thật khác người.

Cố Tích Ân nhẹ giọng nói: “Ta cũng là nữ nhân nhỏ mọn, không hy vọng người khác tới chia sẻ phu quân của mình, cho nên ta hôm nay vốn là tính toán thử dò xét người. Nhưng nghe người nói, thấy rõ là ta ích kỷ.”

Phùng Mẫn Đình nhàn nhạt cười cười, thật ra đáy lòng nàng rất hâm mộ Cố Tích Ân. Cố Tích Ân có thể vì môn đăng hộ đối mà thuận nước đẩy thuyền làm vợ cả Nguyên Bình Chi, nhưng Phùng Mẫn Đình biết cho dù mình gặp Nguyên Bình Chi lúc chưa cưới, cũng không thể trở thành chính thê của hắn?

Hơn nữa, Phùng Mẫn Đình nhìn ra được Nguyên Bình Chi rất thích Cố Tích Ân, cho dù hẳn miễn cưỡng nạp nàng, chỉ sợ cũng vì trả ân tình huynh trưởng nàng, vậy thì cần gì chứ?

Mặc dù nàng không cách nào khống chế tâm ý của mình, nhưng nàng tối thiểu có thể khống chế hành vi của mình, không để tình lưu lạc đi xin tình yêu, thật đáng buồn cười.

14. Chương 14

“Phu. phu quân. đừng mà. ừ. ”

Màn lụa nhẹ rủ xuống, âm thanh rên rỉ triền miên không dứt làm người ta mặt đỏ tới mang tai, làm nha hoàn trực đêm phòng ngoài cũng không nhận được xuân tâm lay động, mắt hờn mắt vía.

“Thật không cần? Mới vừa rồi là ai tới trêu chọc ta? Ừ?”

Nguyên Bình Chi tham luyến vuốt ve thân thể mềm mại của tiểu thê tử, khi hấn vuốt ve ở dưới, tiểu nương tử hấn xuất lực càng mê người, hai vú mềm mại như bồ câu chớp mắt trương thẳng to lớn, một tay hấn cũng không cách nào nắm giữ, vòng eo mảnh khảnh, da thịt trong suốt như ngọc, nhất là mặt x làm hấn mắt hờn, cũng thật sâu hấp dẫn hấn, để cho hấn vì nàng mê say.

Giữa phu thê quả nhiên là thường “Xâm nhập khai thông” như vậy tình cảm mới có thể hòa thuận, cá nước hài hòa a.

“Thiếp sai rồi. tha cho thiếp đi. ô ô. ” Cố Tích Ân mềm mại khóc khê không giống khước từ, mà càng giống như tán tỉnh, khiến Nguyên Bình Chi thầm than một tiếng báu vật trời sanh, liền cúi đầu hôn môi anh đào của nàng, ôm chặt eo nhỏ của nàng, bắt đầu điên cuồng kéo ra đưa vào .

“Ừ. a. ” Cố Tích Ân ngẩng đầu lên, mái tóc đen nhánh giống như thác nước rủ xuống lay động, nàng theo luật động của Nguyên Bình Chi mà đung đưa eo nhỏ nhắn, làm người ta nghiện khoái cảm tê dại, một luồng sóng cuốn lấy toàn thân nàng, hai chân thon dài chủ động vòng chặt eo nam nhân, tận tình phối hợp nam nhân kích cuồng.

Đúng như Nguyên Bình Chi nói, tối nay là nàng cố ý hấp dẫn hấn, bởi vì trong lòng không an cùng lo sợ nghi hoặc.

Phùng Mẫn Đình lại chủ động cự tuyệt Nguyên Chi thu nạp, kết quả này đối với Cố Tích Ân mà nói là có lợi nhất, nhưng nàng không cách nào an lòng, cảm thấy áy náy.

Đạo nghĩa và lòng riêng trước mặt, huynh muội Phùng thị có vẻ như trời quang trăng sáng (tâm hồn trong sáng), khiến nàng càng thêm ích kỷ và khó chịu, phu quân có thể cho là nàng tâm địa ác độc hay không, không thể khoan dung, có vì vậy mà ghét nàng? !

“Phu quân. Như vậy có thoải mái hay không?” Nàng ôm chặt lấy bả vai Nguyên Bình Chi, đưa phần lưỡi liếm nụ hoa trên ngực bên chác của hấn, Nguyên Bình Chi khàn khàn rên rỉ một tiếng.

“Vật nhỏ, nàng lại muốn tác quái.”

Cố Tích Ân giả hoạt cười trộm, dứt khoát ngậm nụ hoa trước ngực hấn không thả, liếm láp qua lại mút vào, thân thể Nguyên Bình Chi đột nhiên run một cái, đem dục vọng chính mình chôn sâu hơn vào hoa huyết, hưng hân nhanh chóng kéo ra đưa vào , Cố Tích Ân bị hấn kích tình đung nhau, thất thanh rên rỉ, ngay cả giường lớn kiên cố đều bị hai người kịch liệt vận động mà kêu kết vang dội, làm người ta nghe mặt đỏ tới mang tai.

Không biết qua bao lâu, khi Cố Tích Ân cho là mình sẽ phải hôn mê thì Nguyên Bình Chi cuối cùng thật sâu chôn vào hoa huyết nàng, bắn nhanh từng cổ tinh hoa nóng bỏng.

Nguyên Bình Chi thở ra một hơi thật dài, khoái cảm mãnh liệt như vậy, thật dễ cho hấn dục tiên dục tử, xem ra tiểu nương tử hấn đích xác là báu vật nhân gian, cuộc sống “Tính phúc” tương lai của bọn họ nhất định sẽ mỹ mãn.

Nhận thức như vậy, dễ dàng làm cho tâm tình nam nhân vui vẻ.

Mấy phen mây mưa, Cố Tích Ân đã mềm nhũn, không thể động đậy, vẫn là Nguyên Bình Chi lấy nước nóng giúp nàng lau sạch thân thể, hai người đều mệt, chuyện tắm rửa phải đợi đến sáng sớm mai thôi.

Chờ tất cả dọn dẹp thỏa đáng, lần nữa nằm chết dí trong ổ chăn sạch sẽ thoải mái thì Nguyên Bình Chi đưa tay ôm tiểu nương tử vào trong ngực, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Cố Tích Ân lúc này đã khôi phục nguyên khí, nhưng không buồn ngủ chút nào, nằn ở trong lòng ngực Nguyên Bình Chi trần trọc trở mình, tâm tư bất an.

“Thế nào?” bàn tay Nguyên Bình Chi vẫn ôm nằn, buồn ngủ mông lung hỏi.

Cố Tích Ân chui vào trong ngực Nguyên Bình Chi, đầu gối ở ngực hằn, lằn bằn hỏi: “Thiếp không phải người đàn bà xấu?”

“Ừ?” Nguyên Bình Chi buồn cười hỏi: “Ai nói nằn hư?”

“Bởi vì chuyện Phùng cô nương a.” Cố Tích Ân thở dài, nói: “Phùng công tử đối với chúng ta có ân cứu mạng, hằn đem muội muội duy nhất giao cho phu quân, chúng ta theo lý nên hoàn thành nguyện vọng của Phùng công tử, nhưng là.”

“Nhưng nằn không vui lòng?”

“Ừ.” Cố Tích Ân thản nhiên thừa nhận: “Thiếp có thể tiếp nhận Vọng nhi, nhưng không cách nào tiếp nạp Phùng cô nương, nếu phu quân thật nạp nằn, thiếp về sau nhất định sẽ ghét nằn, dù Phùng gia đối với chúng ta có ân. Nên khi chính tai thiếp nghe Phùng cô nương cự tuyệt gả cho chàng thì đáy lòng thiếp thật cao hứng. Phu quân, chàng nói thiếp có phải rất xấu, rất ích kỷ? Cô ấy đáng thương như vậy, thiếp vẫn không muốn đem phu quân chia cho nằn một xít.”

Nguyên Bình Chi bật cười, hỏi: “Nằn đem phu quân chia cho nằn ấy như thế nào? Đem phu quân cắt thành tám khúc sao?”

Cố Tích Ân tức giận đập hằn mấy cái, oán giận nói: “Nói nhằn quạu gì đấy? Không được nguyên rửa bản thân mình?”

Nguyên Bình Chi ha ha cười ra tiếng, sau đó bàn tay tách hai chân của nằn, đem dục vọng lần nữa vùi sâu vào mật x nóng bỏng của nằn, trong tiếng rên rỉ từ từ rút ra luật động .

“Không đem phu quân chia sẻ cùng người khác, nói rõ nằn để ý vi phu. Vì phu cao hứng còn không còn kịp, làm sao cảm thấy nằn rất xấu? Hơn nữa, có lúc nữ nhân hư một chút, nam nhân sẽ yêu hơn.”

“Thiếp đang nói với chàng chính sự đấy. ngô. ừ a. không cần. thiếp mệt muốn chết rồi.”

“Còn có ý định suy nghĩ vợ vẫn, khi nào mệt muốn chết rồi?”

Nguyên Bình Chi để cho nằn nằm trên người mình, đôi tay nâng mông của nằn, thẳng lưng luật động, mật x khít khao nhạy cảm cực kỳ, hơi dằn kích liên chảy nước róc rách, rất nhanh liền làm ướt bụng dưới của hằn.

Cổ họng Nguyên Bình Chi phát khô, dùng thanh âm Cố Tích Ân không nghe được thì thầm nói: “Vật nhỏ, cuối cùng sẽ có một ngày ta bị nằn làm mệt chết mới đúng.”

Tình yêu nam nữ, một đêm toàn hoan vui, phiền não tràn đầy trong lòng Cố Tích Ân tựa hồ cũng biến thành không còn gì nữa rồi.

Ngày tiếp theo, vợ chồng Nguyên Bình Chi trong phòng sửa sang lại sổ sách.

Nguyên Bình Chi thấy Cố Tích Ân đem sổ sách ba năm tới nay sửa sang lại ngay ngắn rõ ràng, các loại thu vào và chi ra cũng rõ ràng sáng tỏ, hơn nữa đặc biệt phân hai bản trong ngoài, nhằm trông nom tôi tớ ghi chép, tùy thời chú ý đến hành động của hằn, thưởng phạt phân minh.

Cố Tích Ân chia rõ quyền nhân sự và tài chính, hơn nữa phân công minh xác, ai có chức nằn, dò xét lẫn nhau, hiệu quả tương đối rõ rệt.

Ở phương diện này, Cố Tích Ân cực kỳ có thiên phú, nằn quản lý ba năm nay, danh sách tư sản hàng năm của Nguyên Bình Chi tăng gấp hai lần, đối với một khuê nữ chưa từng bước chân ra khỏi nhà, đây thật là thành tích khó lường .

Nguyên Bình Chi cười he he đem sổ sách xem một lần, nói: “Nhà có hiền thê, mọi sự không lo, quả thế.”

Cố Tích Ân nói: “Những năm này chiến sự căng thẳng, các điền trang sản xuất lương thực của chúng ta cũng bị xung làm quân lương rồi, nhưng hoàng thượng ghi cho thiếp giấy nợ, về sau nhớ đòi lại.”

Nguyên Bình Chi bật cười, nói: “Tất cả do nàng an bài là được.”

“Hiện tại thiên hạ thống nhất, quốc gia an khang, chúng ta cũng không cần dự trữ nhiều lương thực như vậy, nên bán một chút, nếu không chồng chất tại kho lúa chỉ làm mồi cho chuột.” Cố Tích Ân hiện tại rất có phong phạm đương gia chủ mẫu (người chủ gia đình), quản lý gia đình đâu ra đấy.

Nguyên Bình Chi thở dài, nói: “Phương nam lương thực đầy đủ, Phương bắc nhiều năm chiến loạn cùng thiên tai, lương thực thiếu rất nhiều, những năm trước ta còn thấy trên đường không ít người chết đói, nếu như có thể, làm chút việc thiện thôi.”

Cố Tích Ân lại nói: “Nếu chỉ mỗi bữa một chén cơm, chỉ có thể hóa giải nạn đói nhất thời, cần phải có kế sách ổn định và hoà bình lâu dài? Thay vì bố thí, để bọn họ không làm mà hưởng, không bằng thuê bọn họ làm chút chuyện, cho bọn họ tiền công và lương thực, đây mới là kế hoạch lâu dài.”

“Lấy công trả tiền? Đây là vấn đề quan viên triều đình nên suy tính thôi.” Nguyên Bình Chi phẫn nộ hất ra sổ sách, nói chuyện kinh tế hẳn liền nhưc đầu. “Thôi, đối với mấy cái này ta không hiểu, nàng có chủ tính thì làm đi, có thể cứu một người cũng là tích đức.”

Cố Tích Ân gật đầu một cái, nói: “Thiếp sẽ nỗ lực. Còn nữa..., về chuyện Phùng cô nương, thiếp vẫn không an tâm, nàng cô đơn một người như vậy, cũng không phải là biện pháp, không bằng thiếp và nàng kết bái tỷ muội, đem di sản mẫu thân cho thiếp chia cho nàng một chút? Tương lai cũng dễ tìm nhà chồng.”

Nguyên Bình Chi nhướn mày, tựa hồ không ngờ tới nàng sẽ nghĩ ra biện pháp bồi thường này, hẳn dùng ngón tay gõ bàn sách, trầm ngâm nói: “Không ổn, cho dù nàng cùng nàng ấy kết bái rồi, nàng ấy lấy danh nghĩa chị vợ cũng không thích hợp ở Nguyên phủ, trên danh phận vẫn lúng túng. Ta đi tìm mẫu thân thương lượng, để cho nàng thu Mẫn Đình là nghĩa nữ, như vậy nàng chính là tiểu thư Nguyên phủ, tự nhiên có thể danh chính ngôn thuận ở tại Nguyên phủ.”

“Như vậy cũng tốt.” Cố Tích Ân thích chủ ý này của Nguyên Bình Chi, một khi thành công, như vậy Nguyên Bình Chi và Phùng Mẫn Đình chính là huynh muội, tự nhiên không cần quan tâm về tình yêu nam nữ.

“Đúng rồi, phu quân, chàng ở U Châu vài năm đã làm những gì? Thiếp còn tưởng chàng đi du lịch khắp nơi, thì ra vẫn đợi ở U châu.” Cố Tích Ân hiếu kỳ, Nguyên Bình Chi ở Kế Thành U châu đến tốt cùng vì cái gì, sao lại đợi ba năm. “Là hoàng thượng phái chàng làm chuyện gì bí mật sao? Giống như nhị ca ẩn núp như vậy? Có thể nói không?”

Nguyên Bình Chi cười cười, nói: “Hiện tại chiến sự đã xong, quốc gia bình định, tự nhiên có thể nói, không bao lâu nữa hoàng thượng cũng sẽ nói chính thức ở trên triều, ta đi U châu không vì cái gì khác là xây thành trì.”

“Xây thành trì?” Cố Tích Ân kinh ngạc há to miệng, nói: “Xây thành gì? Làm sao phái chàng đi? Chàng không phải là kỹ sư!”

“Có thể là thiên tài kỹ sư, không phải là thành trì bình thường.” Nguyên Bình Chi kiêu ngạo ngẩng cao cằm, nói: “Là vì dời đô, vì thành lập một kinh thành mới.”

“Cái gì? !” Cố Tích Ân khiếp sợ đứng lên, chạy đến trước người Nguyên Bình Chi kéo cánh tay hắn, không thể tưởng tượng nổi liền tiếp đặt câu hỏi: “Hoàng thượng muốn dời đô? Dời đến đâu? Kế Thành U châu sao? Tại sao? Kim Lăng không tốt sao? Bắc Phương không phải rất hoang vu sao?”

Nguyên Bình Chi vỗ vỗ bả vai nàng, ý bảo nàng bình tĩnh lại, mới nói: “Ban đầu ta cũng giống nàng khiếp sợ nghi vấn, hoàng thượng là vị nhà lãnh đạo vĩ đại, hẳn có suy tính riêng thôi. Thiên hạ thống nhất, Kim Lăng an phận ở một góc, hơn nữa Phương bắc nhiều dân tộc thiểu số, thích quấy rầy biên giới, thậm chí cổ động xâm chiếm trung nguyên, nếu như kinh thành ở Phương nam, sẽ không có lợi cho việc trị vì phía bắc.”

Nguyên Bình Chi thật sự kích động, để cho hắn đường đường đại thiếu gia nguyện lao vào nguy hiểm, là vì một câu nói của Huyền Dục.

Huyền Dục nói: “Hôn nhân bất hoà, không tiền bồi thường, không cất đất, không nạp cống, “Thiên Tử thủ biên giới, quân vương chết xã tắc” (Hoàng thượng chấn thủ ở biên giới, sống chết cùng giang sơn), Đại Cảnh hoàng triều ta làm như thế!”

Cho nên, Huyền Dục muốn đem kinh thành đến nơi nguy hiểm, hẳn muốn tự mình trấn thủ biên giới, hẳn muốn thiên hạ này thống nhất, cùng chết sống với giang sơn.

Mà Huyền Dục lựa chọn Nguyên Bình Chi làm người thiết kế kinh thành mới, bởi vì Nguyên Bình Chi thuở nhỏ thích kiến tạo, tinh thông đo vẽ bản đồ và hội họa, năng lực thẩm mỹ của hắn càng nổi bật, quan trọng nhất là, Huyền Dục tin tưởng tiểu biểu đệ này.

Đối với một hoàng đế mà nói, còn chuyện gì quan trọng hơn việc xây dựng kinh thành? Không chỉ vì kinh thành có nguy nga hùng vĩ hay không, còn vì an nguy của hắn, hắn đương nhiên không thể giao thiết kế cho người bình thường.

Tựa như kiến tạo Hoàng lăng, một khi xây dựng xong Hoàng lăng, những công nhân đều bị giết chết, bí mật Hoàng lăng không thể tiết lộ, người chết không cách nào tiết lộ ra ngoài.

Nhưng Hoàng lăng có thể bắt người chết theo, kinh thành không thể, kinh thành đại biểu cho sinh mạng, đại biểu cho sức sống, giết người chẳng lành, vì vậy hoàng đế nhất định phải tìm kiếm người tin cẩn phụ trách xây dựng.

Ba năm này, Nguyên Bình Chi một mực khảo nghiệm địa chất ở Kế Thành U châu, địa hình điều tra, tính toán dân số, cân nhắc một chút vấn đề kinh tế phức tạp nhưng vụn vặt, thiết kế một tòa thành không đơn giản, nếu muốn chân chính xây dựng tốt thì càng phiền toái, mà một khi dời đô, dính đến nhiều người phải di chuyển, công việc liền to lớn phức tạp hơn.

Thời gian ba năm, Nguyên Bình Chi cũng chỉ làm công tác chuẩn bị tiền kỳ mà thôi, bước đầu vẽ ra thảo đồ thiết kế kinh thành mới.

Công việc tương lai, thời gian dài hơn, quan trọng hơn.

Một tòa thành không phải một thể hệ có thể xây xong, cần mấy đời người kiên trì, sinh thời, Nguyên Bình Chi có thể tận mắt thấy hình dáng thô sơ của kinh thành, cũng đủ hài lòng.

Mà trong lúc Huyền Dục tại vị, có thể thực hiện dời kinh thành hay không, còn không biết.

“Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ!” Cố Tích Ân ban đầu là không tin, đến khiếp sợ, đến than thở, nàng nắm thật chặt cánh tay, Nguyên Bình Chi tựa hồ như thế không đủ để biểu đạt nội tâm chấn động của nàng.

Nữ nhân luôn khát vọng cuộc sống bình tĩnh an ổn, rất khó lý giải thế giới rộng lớn mạnh mẽ và nguy hiểm của nam nhân.

Lợi hại như vậy, phu quân nàng sắp sửa tự mình thiết kế xây dựng một tòa thành, một kinh thành mới!

“A, phu quân, nếu vậy chẳng phải giá đất ở Kế thành sẽ tăng cao sao? Đất đai U châu cũng tăng cao?” Cố Tích Ân chợt tỉnh ngộ, hưng phấn vỗ bàn tay mình, nói: “Chúng ta nhân cơ hội mua một ít đất như thế nào? Lúc này chính là mua bán không lỗ a!”

15. Chương 15

Nguyên Bình Chi nâng trán thở dài, nương tử mình làm sao tham tiền như thế? Nàng thuở nhỏ cũng không thiếu thốn.

“Nương tử, nàng thật lợi hại, nếu như nàng là nam tử, nhất định có thể đảm nhiệm chức vị Hộ bộ thượng thư, trông coi tiền tài thiên hạ.”

Cố Tích Ân hì hì cười một tiếng, quơ quơ cánh tay hắn, nói: “Như thế nào? Chẳng vì hoàng thượng khổ cực như vậy, lấy một chút phần thưởng cũng không có vấn đề?”

“Vấn đề lớn, cái này gọi là lợi dụng chức quyền, trung gian đồ đầy túi riêng (kiếm lợi).” Nguyên Bình Chi gõ đầu nhỏ của nàng một cái, ý kiến đàn bà luôn giới hạn trong lợi ích trước mắt, nói: “Hơn nữa nàng có thể nghĩ, hoàng thượng sẽ nghĩ không nghĩ tới sao? Hắn đã sớm phái người đem tài sản Kế Thành thu về quốc khố rồi, phần lớn thổ địa U châu cũng đều của hắn, sau khi dời đô, hắn muốn dùng đất đai này phân cho công thần, nơi nào cho nàng đầu cơ tích trữ?”

Cố Tích Ân nhất thời cúi đầu, than thở tức, nói: “Thiếp còn tưởng có thể đại phát một khoản tiền phi nghĩa.”

Nguyên Bình Chi cười ha ha, nói: “Nàng không cần như đưa đám, ta khổ cực xây thành trì, biểu ca sẽ phân cho ta một phần Hoàng trang ở Kế Thành, so với nàng lén lút mua lợi hại hơn?”

Cố Tích Ân tròn to hai mắt, nhìn Nguyên Bình Chi một lúc lâu, mới lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn, hướng về phía Nguyên Bình Chi về mặt trách móc.

Nguyên Bình Chi trừng nàng, hỏi: “Lại suy nghĩ lung tung cái gì?”

Cố Tích Ân ha ha cười trộm, đến bên lỗ tai hắn nói nhỏ: “Hoàng thượng đối với phu quân thật hào phóng, nếu không phải biết phu quân lợi hại, ngay cả thiếp cũng cho phu quân và hoàng thượng có tư tình.”

Nguyên Bình Chi buồn cười ôm nàng, đưa tay đánh cặp mông nhỏ của nàng hai cái, nói: “Ngay cả phu quân cũng dám cười cợt, ừ?”

“Không dám. ngô ừ. ”

Màn bích che cửa sổ thư phòng rủ xuống, che giấu cảnh xuân triền miên.

Mười ngày sau.

Cố Tích Ân đang may áo, đây là loại áo hai lớp mặc mùa xuân, bề ngoài thêu gấm màu tím dây cộm, trên mặt hoa văn bằng chỉ tơ tằm, bên trong lót vải bông mềm mại.

Đây là Cố Tích Ân may áo khoác cho Nguyên Bình Chi, mặc dù đại tộc thế gia đều có người may riêng, nhưng người khác làm y phục có tốt hơn nữa, cũng không bằng mình tự tay may, mặc trên người phu quân có cảm giác thành công rất lớn.

Cố Tích Ân chuẩn bị vì Nguyên Bình Chi làm đủ xiêm áo mặc bốn mùa, bởi vì không lâu nữa, Nguyên Bình Chi sẽ lên đường tới U châu rồi.

Hoàng đế Huyền Dục công khai việc xây dựng kinh thành trên triều, mặc dù rất nhiều đại thần kịch liệt phản đối, nhưng Cố Tích Ân tin tưởng chỉ cần chuyện Huyền Dục quyết định, không ai có thể ngăn cản được.

Xây dựng kinh thành mới, đã thành định cục, mà về sau sợ rằng Nguyên Bình Chi phải tạm trú lâu dài ở tiền tuyến rồi.

Hai vợ chồng mới vừa đoàn tụ chưa bao lâu, lại phải chia lìa, điều này làm Cố Tích Ân rất khó chịu, nàng không thể cả ngày lẫn đêm quấn Nguyên Bình Chi không thả, cũng chỉ có thể may xiêm y cho hắn, mượn từng nét chỉ, đem tâm tình dồn vào trong đó.

“Thiếu phu nhân!” Cả phòng thanh tịch, chợt vang lên một giọng nói lớn. “Thiếu phu nhân!”

Cố Tích Ân bất đắc dĩ để kim xuống, nàng vừa rồi không cẩn thận chằm vào tay, chảy máu, còn rất đau .

Nàng nhìn Thu Thủy vội vàng vàng chạy tới, trước kia cảm thấy nha hoàn này còn có thể tin, hôm nay Thu Thủy cũng lấy chồng, thành vợ quân sự, thế nào ngược lại càng xúc động rồi?

“Thu Thủy, ngươi cũng là nương tử quân sự rồi, không thể chững chạc một chút?” Thu Nguyệt vẫn phục vụ bên cạnh Cố Tích Ân không vui phê bình nói.

“Ai yêu, đừng nhắc tới chứng chặc không ổn , đã xảy ra chuyện a.” Thu Thủy dùng khăn tay lau lau mồ hôi trán, tiến tới bên cạnh Cố Tích Ân, nhỏ giọng nói: “Nô tì nói phu nhân, người cũng không thể chỉ chú ý thiêu thừa may vá, sao không quan tâm quan tâm chuyện bên cạnh thiếu gia?”

Cố Tích Ân nhíu nhíu mày, nói: “Hắn hôm nay bận rộn chuyện lớn, ta cũng không xen tay vào được, giúp hắn xử lý tốt bên trong còn chưa đủ sao?”

“Ai!” Thu thủy nhẹ nhàng dậm chân một cái, hỏi: “Hai người các người a, không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, cũng không biết đảo mắt sẽ thay đổi? Biết không? Mới vừa rồi a, có người dời đến Phình Đình Các, tự sơ (đi tu)!”

“À?” Thu Nguyệt lớn tiếng cả kinh, hỏi: “Thiệt hay giả?”

Thu Thủy liếc nàng một cái, nói: “Ta có thể nói mò chuyện này sao?”

Dời đến Sính Đình Các chính là Phùng Mẫn Đình, trước đây nàng được Trịnh thị phu nhân thu làm nghĩa nữ, trở thành tì muội với các vị công tử Nguyên gia, nếu thành tiểu thư Nguyên gia, muốn đơn độc ở một mình tự sơ, chủ mẫu Trịnh thị vì nàng chọn lựa nơi thích hợp cho nữ nhi - Sính Đình Các.

Cố Tích Ân nắm ngón tay chảy máu, Thu Nguyệt muốn giúp nàng mút một chút, bị nàng cự tuyệt.

Nàng nhìn Thu Thủy, hỏi: “Tự sơ, tại sao? Trước kia ta không nghe một chút tin tức nào?”

Tự sơ, chính là cô gái chưa cưới đem đuôi sam tết thành búi, không bao giờ lập gia đình, cô độc quãng đời cuối cùng.

Cô gái tự sơ, cho dù là phụ mẫu thân sinh cũng không thể cưỡng bách lập gia đình, nhưng xã hội đối với cô gái tự sơ yêu cầu vô cùng nghiêm khắc , một khi tự sơ, cả đời không được đổi ý. Nếu như cô gái tự sơ không thể giữ gìn trong sạch, có chuyện bất chính, sẽ bị hàng xóm láng giềng không tha, loạn côn đánh sau đó đem nhét vào lồng heo chìm xuống sông.

Tự sơ, đối với cô gái mà nói là là một lực chọn quyết liệt.

Thu Thủy phì nhổ nói: “Ta nói nữ nhân kia không đơn giản, tâm cơ sâu, rõ ràng muốn làm nữ nhân của thiếu gia, cố tình còn lạt mềm buộc chặt đùa giỡn. Ban đầu nàng cự tuyệt hôn sự, ta nói nàng khẩu thị tâm phi, thu mua lòng người, các người còn nghi ngờ ta, cuối cùng nghĩ xấu cho ta”.

Thu Nguyệt chần chờ nói: “Chẳng lẽ là thật? Nàng kia cũng quá đáng đi, đùa bỡn cái gì? Thiếu gia nói muốn thu nàng, nàng lại cự tuyệt, cự tuyệt lại tự sơ?”

Cố Tích Ân chỉ cảm thấy đầu từng trận đau, vẫn được Đại Công Chúa che chở, tiểu cô nương cảm giác mình hoàn toàn không thích ứng được loại nữ nhân lục đục đầu đá.

Nàng phát hiện mình hoàn toàn không có biện pháp hiểu Phùng Mẫn Đình.

Những ngày qua nàng còn cảm thấy Phùng Mẫn Đình tự tôn, là một cô nương đáng bội phục, sao đảo mắt lại có thủ đoạn như vậy?

Nguyên Bình Chi đem tài sản Phùng Mẫn Du tích góp từng tí một trong mấy năm nay tất cả đều cho Phùng Mẫn Đình, hơn nữa còn tự mình thêm rất nhiều; Trịnh thị phu nhân cũng cho Phùng Mẫn Đình không ít tiền riêng, thu dưỡng nghĩa nữ; Cố Tích Ân cũng tặng nàng không ít vàng bạc châu báu, cảm tạ Phùng gia cứu trợ phụ của nàng.

Lại nói, hôm nay Phùng Mẫn Đình gia sản phong phú, coi như là tiểu phú bà rồi, hơn nữa thành nghĩa nữ Nguyên phủ, thân phận đột nhiên thay đổi, về sau cũng có thể nói là đại nhân vật, nàng còn muốn cái gì, lại đi tự sơ?

Nàng dùng phương thức này biểu đạt mình vĩnh không kết hôn, là muốn chứng minh cái gì?

Nếu như nàng không thể đường hoàng gả cho Nguyên Bình Chi, như vậy liên tình nguyện cô độc quãng đời còn lại?

Để cho nàng gả, nàng không lấy; nàng không lấy chồng, rồi lại tự sơ, làm ỉn đáng thương , muốn làm ai thương hại, thu hút ánh mắt của ai?

Cố Tích Ân chỉ cảm thấy uất ức ngăn ở ngực, khó chịu khiến nàng gần như không thở nổi.

Nàng thật muốn vọt tới trước mặt Phùng Mẫn Đình, hét to mấy câu: người muốn gả liền gả, gợn gàng linh hoạt, cần gì làm nhiều mờ ám như vậy?

Người vì cái gì? Muốn cái gì?

Muốn biểu hiện ta không thể dung người, biểu hiện người si tình tuyệt đối sao?

Một lòng muốn đoạt được Nguyên Bình Chi sao?

“Thiếu phu nhân? Người đừng vội, đừng nóng vội, cái này có gì hay? Nàng muốn giày vò là chuyện của nàng, chỉ cần Tứ thiếu gia không để ý tới nàng, nàng có thể thế nào?” Thu Nguyệt thấy sắc mặt Cố Tích Ân tái nhợt, vội vàng bưng ly nước trà đưa cho nàng, trấn an nói: “Uống chút nước thông cổ, bực tức loại nữ nhân này làm gì, không đáng giá.”

Cố Tích Ân phát tay, lắc đầu một cái, nói: “Thu Nguyệt, ta khó chịu chết, sao nữ nhân thành thân phải gặp nhiều chuyện khó như vậy? Trước kia ta không hiểu mẫu thân tại sao cố ý muốn cô độc ở phủ công chúa, hiện tại mới hiểu được, nữ nhân rất âm ỉ. Nàng ta còn chưa gả cho phu quân, có thể giày vò như vậy, nếu như ban đầu thuận thế, đáp ứng gả, cuộc sống của ta sau này sợ rằng thật muốn sống không bằng chết.”

Thu Thủy bất mãn nói: “Thiếu phu nhân, người cũng không thể không có uy phong, diệt chí khí của mình á. Vị kia có gì đặc biệt hơn người? Không phải lấy đức bán đức, lấy thân báo đáp sao? Nàng trên miệng nói thật hay, đáng vẻ thật tốt, nhưng trên thực tế làm chuyện bôi nhọ huynh trưởng nàng! Nàng thành nghĩa nữ của phu nhân, tiểu thư Nguyên gia, hiện tại lại tự sơ, vĩnh viễn không gả, không thể danh chính ngôn thuận nhờ cậy Nguyên phủ cả đời?”

Cố Tích Ân nói: “Theo nàng đi, muốn như thế nào liền như thế ấy.”

“Ai nha, thiếu phu nhân, người không thể nghĩ như vậy, không thể để nàng muốn làm gì thì làm! Người biết nàng tự sơ là có tính toán gì hay không? Nàng nói muốn đi theo Tứ thiếu gia tới Phương bắc, giúp hắn xây dựng kinh thành mới, hoàn thành nguyện vọng huynh trưởng nàng!”

Cố Tích Ân đứng lên, thần sắc nghiêm túc, hỏi: “Chuyện này làm thật?”

Thu Thủy dùng sức gật đầu, nói: “Thiên chân vạn xác!” (tuyệt đối chính xác)

Cố Tích Ân một hồi choáng váng đầu, hoa mắt, nàng đỡ cánh tay Thu Nguyệt mới đứng vững thân thể.

Qua một lúc lâu, nàng mới oán hận nói: “Buồn cười!”

Viện Tử Đằng? Bên ngoài thư phòng.

Nguyên Bình Chi nghe Phùng Mẫn Đình nói muốn đi theo hắn đến phương bắc, nhàn nhạt cự tuyệt nói: “Huynh hiểu mọi việc tưởng niệm huynh trưởng, nhưng xây thành trì không phải chuyện đùa, không để cho nữ nhân nhúng tay vào.”

Cái thời đại này đối với nữ nhân có rất nhiều kỳ thị, tỷ như ra khơi thuyền bè không cho phép nữ nhân lên thuyền, cho là điềm xấu, sẽ dẫn đến đắm thuyền.

Mà xây dựng kinh thành mới sẽ ảnh hưởng đại sự của một hoàng triều mấy trăm năm, càng thêm không cho phép nữ nhân nhúng tay trong đó.

Phùng Mẫn Đình lẳng lặng nói: “Mọi sẽ không nhúng tay xây thành trì, chỉ muốn vì huynh xử lý chút chuyện cuộc sống vụn vặt. Huynh quanh năm bên ngoài, không ai giúp một tay, cuộc sống không tiện? Hôm nay chúng ta là huynh muội, cũng không có gì kiêng kỵ.”

Theo truyền thống, nam nhân xuất ngoại kiếm sống, hoặc làm quan, hoặc buôn bán, hoặc làm kinh doanh khác, thê tử không thể đi theo, phải ở nhà thay thế trưởng phu hiếu kính cha mẹ chồng, theo trưởng phu đi xa ngược lại là tiểu thiếp hoặc Đại nha hoàn thông phòng.

Loại quy củ này, nam nhân rất ưa thích, vợ cả chính thất rất ghét, nhưng tam tòng tứ đức không thể không tuân theo.

Phùng Mẫn Đình hiển nhiên đã bắt được chỗ sơ hở này, nghĩ cùng với Nguyên Bình Chi đi xa, đến địa phương xa xôi, chỉ có nàng bồi bên người hắn, cho dù không phải thê tử hắn thì như thế nào?

Chỉ cần nhìn hắn, bảo vệ hắn, nàng liền hài lòng.

Nàng ước muốn không nhiều, thật, nàng không hy vọng xa vời trở thành thê thiếp của hắn, vì mất thể diện huynh, nàng không thể không cự tuyệt ý thu nạp của Nguyên Bình Chi. Nhưng nàng cũng không nghĩ tái giá với người khác, lòng nàng chỉ ở trên người hắn, lặng lẽ chờ đợi bên cạnh hắn, lặng lẽ thương hắn cả đời, như vậy đủ rồi.

Nguyên Bình Chi cười cười, nói: “Mẫn Đình, huynh rất cảm tạ ý tốt của muội, nhưng lần này đi Phương bắc, huynh sẽ mang theo gia quyến. Cho nên, thật không cần làm phiền muội.”

16. Chương 16

“Không có gì, không có gì.” Cố Cảnh Hoàn liền tiếp khoát tay, nói: “Ngược lại ta mạo muội tới cửa, trước đó không lên tiếng chào hỏi, mới là chính thức thất lễ.”

“Người trong nhà không cần khách khí như vậy, nhạc phụ mau ngồi.” Nguyên Bình Chi cười ha hả mời Cố Cảnh ngồi, Cố Cảnh Hoàn liền tiếp khoát tay không chịu, nhạc phụ, con rể cuối cùng phân chia ngồi xuống.

Tiểu nha hoàn dâng lên trà nóng, sau đó cung kính lui ra ngoài cửa đợi.

“Phụ thân, ngài có chuyện gì?” Cố Tích Ân thấy phụ thân đứng ngồi không yên, cũng khó chịu thay ông ấy, một đại nam nhân càng già càng sa sút, người nào thấy cũng không đành lòng, huống chi còn là cha đẻ nàng.

Bởi vì nhiều năm ngăn cách, Cố Tích Ân không tôn kính thân cận với Cố Cảnh Hoàn nhiều, nhưng cũng không ác độc phỉ nhổ ông ấy, trách tội ông ấy.

Thật ra theo phán xét truyền thống đạo đức, Cố Cảnh Hoàn rốt cuộc có tội gì đây? “Bất hiếu có 3 điều, không có con nối dõi”, ông ấy muốn con trai không tính là có tội.

Trong mắt người đời, ông ấy thậm chí vô tội, là hoàng quyền áp bức kẻ đáng thương. Nếu như ông ấy cưới thiên kim quý nữ bình thường, vậy thê tử ông ấy khẳng định không dám giống như Đại Công Chúa “Khi dễ” ông ấy như vậy.

Sai lầm duy nhất của Cố Cảnh Hoàn, là không nhận rõ thân phận của mình, ông ấy cưới công chúa, nhưng không cho công chúa tôn trọng cần có, cho nên công chúa nổi giận, hoàng gia tức giận, Phò mã này đã bị đánh vào “Lãnh cung” rồi.

Về phần công chúa xem trọng tình cảm phản bội cái gì, người đời nào để ý tới những thứ này?

Lấy vợ sanh con, kéo dài huyết mạch gia tộc, là người đời nhận thức chung, về phần những thứ khác, có cũng được mà không có cũng không sao, tình cảm cái gì, có thể làm cơm ăn sao?

Nhưng Cố Cảnh Hoàn không giống với bọn cận bã bỏ vợ theo thiếp mới trẻ đẹp, vong ân phụ nghĩa như vậy, ông ấy chỉ có chút mềm yếu, vì kéo dài hương khói và tình cảm vợ chồng phân trái phải, ông ấy muốn cầu lưỡng toàn (xin cả hai), kết quả công chúa không cho ông ấy cơ hội lưỡng toàn, cho nên mới xảy ra bi kịch.

“Ách.” Cố Cảnh Hoàn lấy tay bưng ly trà, sắc mặt khẽ biến đỏ ửng, khẽ ho lấy dũng khí, mới nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói Tứ công tử sẽ đi Kế Thành, cho nên muốn thay huynh đệ con tìm chút chuyện làm, nếu như thuận tiện, tùy tiện cho bọn hắn một công việc, để bọn họ được rèn luyện thì tốt hơn, bọn họ cũng lớn, cả ngày ở nhà nhàn rỗi, không phải biện pháp.”

Nguyên Bình Chi khẽ vuốt cằm.

Kể từ ngoại giới biết hẳn chủ trì xây dựng kinh thành mới, mấy ngày qua quan lại quý tộc và bằng hữu thân thích tìm hẳn nói tốt không dứt, phần lớn đều vì muốn con em nhà mình tìm chuyện thanh nhàn lại có lợi.

Ai cũng biết, dễ tham ô nhất chính là công trình, mà công trình lớn nhất chính là công trình hoàng gia, hiện tại Nguyên Bình Chi đang nắm giữ công trình hoàng gia lớn nhất, hoặc là nói cả nước chỉ có một cái, trong kẽ tay hẳn tùy tiện rơi rớt một chút, cũng có bao nhiêu lợi?

Cố Tích Ân nhú nhú mày, hỏi: “Là Tích Hiền và Tích Lương? Bọn họ bây giờ còn đi học chứ? Xây dựng kinh thành mới là sự tình trọng đại, không thể tùy tiện, bọn họ cũng không thể lười biếng chăm mót của riêng.”

Cố Cảnh Hoành vội vàng nói: “Sẽ không! Sẽ không! Ta ở nhà đã liên tục giáo dục, đây không phải là chuyện quan trọng bình thường, một khi xảy ra chuyện không may là rơi đầu, cũng không dám không lý tưởng. Tích Hiền và Tích Lương đọc sách không tốt, võ nghệ cũng bình thường, ta muốn bọn họ sớm ra ngoài rèn luyện một chút, thừa dịp còn trẻ, có thể học thêm chút, bọn họ cũng muốn đi.”

Cố Tích Hiền, Cố Tích Lương và Cố Tích Ân tuổi gần xấp xỉ, chỉ là không cùng tháng, năm đó đây cũng là nguyên nhân Đại công chúa rất tức giận.

Cố Tích Ân nhìn Nguyên Bình Chi một chút, thấy ông ấy lặng lẽ gơ lên một ngón tay, đáy lòng hơi thả.

Phu quân chịu diu dặt là tốt rồi, cho dù chỉ là một.

Lại nói, xây dựng kinh thành mới thật sự là đại công trình, phải cần nhân viên nhiều vô cùng, muốn nắm vùng một chút con em công tử cũng không phải là việc khó, nhưng Nguyên Bình Chi không chịu dễ dàng mở miệng, chuyện này quá quan trọng, không thể khinh thường.

Cố Tích Ân vì vậy đối với phụ thân nói: “Phương bắc mới ổn nhất, không phải là an ổn, hai đệ đệ dù sao cũng phải có một người ở nhà hiếu kính trưởng bối. Tích Hiền và Tích Lương, con đã gặp qua vài lần, tính tình Tích Hiền tựa hồ rất lương thiện, Tích Lương bình thản hơn một chút. Con xem không bằng để Tích Hiền để ở nhà chống đỡ gia đình, cho Tích Lương xuất ngoại rèn luyện?”

Cố Cảnh Hoành cũng biết con trưởng mình cá tính xung động, dễ dàng gây chuyện, hơn nữa hẳn cũng không nguyện đem hai đứa con trai đưa ra ngoài, nếu như có cái vạn nhất làm sao?

Cho nên hẳn lập tức đồng ý đề nghị nữ nhi, nói: “Được! Được! Để cho Tích Lương đi tốt lắm, Tích Lương trưởng thành hơn có thể chịu khổ, để cho hẳn đi.”

Nói như vậy, Cố Cảnh Hoành lại đưa mắt thử dò xét nhìn Nguyên Bình Chi, không có Nguyên Bình Chi đồng ý, hẳn vô luận thế nào cũng không thể thả tâm.

Nguyên Bình Chi cười nói: “Chiều nay để cho Tích Lương tới nhà một chuyến đi, con xem hẳn am hiểu những thứ gì, hoặc là trước đi theo con, từ từ học ít thứ, làm việc độc lập cũng được.”

“Được! Được! Ta sẽ về nhà, cho hẳn chuẩn bị một chút!” Cố Cảnh Hoành nhất thời vui mừng quá đổi, lập tức đặt ly trà xuống đứng lên, không thể chờ đợi trở về nhà.

Nguyên Bình Chi và Cố Tích Ân tự mình tiễn Cố Cảnh Hoành đến cổng, thấy ông ấy lên xe ngựa, từ từ đi xa, vợ chồng mới quay về Viện Tử Đằng.

Trên đường, Cố Tích Ân nhẹ nhàng khoác tay Nguyên Bình Chi, nhẹ giọng nói: “Phu quân, chúng ta nhất định ân ái tới già, có đúng hay không?”

Tình cảm cha mẹ không thuận, mẫu thân mất sớm, phụ thân nghèo túng, nhìn kết cục như vậy, Cố Tích Ân thật khổ sở.

Nguyên Bình Chi không trả lời nàng, ngược lại cầm tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ.

Cam kết cái gì, chỉ có trải qua thời gian nghiệm chứng, mới có thể chân chính trân quý, hẳn hi vọng đến già, nàng không cần bất an như vậy hỏi thăm hẳn.

Thời gian sẽ làm nàng từ từ bình tĩnh, từ từ chắc chắn.

Cuối xuân, tháng tư, Nguyên Bình Chi suất lĩnh đại đội nhân mã hùng dũng lao tới U châu.

Đoạn đường từ Kim Lăng đến Kế Thành cũng không quá khó đi, nửa đoạn trước theo đường thủy, thuyền lớn vô cùng vững vàng, mà nhiều người phương nam cũng biết bơi, sẽ không say tàu, cho nên bình an vô sự; ngược lại xuống thuyền đổi xe ngựa đường bộ, đường đất lầy lội khiến rất nhiều người được cưỡi từ bé khó có thể thích ứng.

Mà Cố Tích Ân rất không thích ứng, nhiều năm chinh chiến khiến Phương bác trở nên hoang vu, ngay cả đường đi cũng bởi vì thiếu tu sửa mà gập ghềnh, hơn nữa khí trời nóng ran, Phương bác lại khô ráo, đến Kế Thành thì Cố Tích Ân bắt đầu không thoải mái. Nàng đầu tiên là cảm người suy yếu, sau lại đau bụng, nàng cho là kinh nguyệt tới, hơn nữa cũng thấy đỏ, nhưng tính toán ngày cần bản không đúng!

Bởi vì Nguyên Bình Chi trở về Kim Lăng, vui mừng hỗn loạn lại lập tức chuẩn bị đi xa, bận rộn bên trong, Cố Tích Ân quên kinh nguyệt của mình không đúng ngày, khi đó đã kéo dài hơn nửa tháng.

Khi bụng nàng đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, không cách nào nhẫn nại thì nàng mới len lén nói cho vú nuôi. Vú nuôi lập tức kinh hãi, hỏi tình huống Cố Tích Ân, càng thêm lo lắng —— tiểu thư nhà nàng có thể sảy thai.

Chẳng ai nghĩ tới Cố Tích Ân nhanh như vậy mang thai, nàng tuổi còn quá nhỏ.

Nguyên Bình Chi cũng đặc biệt vú nuôi và Đại nha hoàn, khi Cố Tích Ân tắm rửa ngâm thuốc tránh thai vào nước, hẩn lo lắng thê tử tuổi quá nhỏ đã mang thai, có hại cho thân thể.

Nhưng ngàn phòng vạn phòng vẫn không lường được, Cố Tích Ân thật mang thai, hơn nữa bởi vì đường xá lầy lội mệt nhọc mà sảy thai.

Đội ngũ thái y đi theo cũng không thể cứu Cố Tích Ân và đứa con đầu tiên của Nguyên Bình Chi.

Cố Tích Ân cả người cũng thần thờ, thậm chí ngay cả thân thể đau đớn cũng không cảm thấy.

Con của nàng không còn? !

Nàng sao lại không chú ý tới kinh nguyệt dị thường? Nàng sao lại không cân nhắc sau khi vợ chồng viên phòng thì có thể mang thai?

Nàng luôn miệng nói vì phu quân sinh con, nhưng nàng sao lại không sợ hãi?

Đều là lỗi của nàng!

Thân là mẫu thân, nàng lại không biết Bảo Bảo đã ở trong bụng, nàng sao có thể sơ ý lơ là như thế?

Cố Tích Ân khó chịu gần như không cách nào chịu đựng, ở lồng ngực Nguyên Bình Chi lệ rơi không ngừng.

“Đừng khóc, thái y nói, lúc này phải cẩn thận thân thể của mình, vừa mới sảy thai, lúc này khóc thút thít không tốt ắt.” Nguyên Bình Chi cũng khó chịu, hẩn tính Cố Tích Ân còn quá nhỏ, tuổi này vô luận mang thai hay sanh non đều là hành hạ lớn.

Vẫn là lỗi của hẩn, nếu như hẩn không nóng lòng cùng nàng viên phòng, nếu như hẩn có thể kiên nhẫn chờ đợi hai năm, chờ nước chảy thành sông, thời cơ chín muồi, sẽ không tạo thành thương tổn nàng.

Cố Tích Ân khóc sùi sụt, chui trong ngực Nguyên Bình Chi, khóc rống nói: “Đều là lỗi của thiếp, đều là thiếp, thiếp không phải mẫu thân tốt, ô. Ô ô.”

Nàng đã khóc thút thít thật lâu, Nguyên Bình Chi sợ nàng khóc hư mắt, hẩn thở dài, nói khẽ với nàng nói: “Đã qua rồi, nếu như không phải đường lầy lội sẽ không xảy ra chuyện, hơn nữa Bảo Bảo cũng tuyệt đối không nguyện ý khiến mẫu thân thương tâm, nếu không hẩn không an tâm, biết không?”

Cố Tích Ân đang khóc thút thít quả nhiên đề nén một chút.

Nguyên Bình Chi tiếp tục an ủi nàng: “Ta nghe người ta nói, Bảo Bảo chưa thành hình mà ra đi, cha mẹ nếu thật ý cầu nguyện, Bảo Bảo còn có thể trở về nữa.”

“Thật?” Cố Tích Ân nâng lên hai mắt hồng hồng hỏi.

Nguyên Bình Chi gật đầu, nói: “Nàng phải điều dưỡng thân thể thật tốt, sau đó chúng ta lại muốn hài tử, đến lúc đó Bảo Bảo nhất định sẽ trở về.”

Cố Tích Ân gật đầu một cái, nắm chặt tay Nguyên Bình Chi, nàng cố gắng muốn mình bình tĩnh lại, nhưng lệ nóng vẫn không nhịn được rơi trên nắm tay hai người.

17. Chương 17

Cố Tích Ân gần đây tâm tình rất tốt, tốt vô cùng.

Ai liếc mắt cũng có thể nhìn ra, tiểu cô nương luôn mặt mày hớn hở, da thịt hồng nhuận, vẻ mặt vui vẻ.

Nữ nhân là sinh vật rất tình cảm, một khi rời đi tình yêu, sẽ rất nhanh khô héo, mà một khi được tình yêu che chở, làm dịu, sẽ khiến nàng xinh đẹp kinh người.

“Nghe nói mùa đông Phương bắc rất lạnh, chúng ta nhất định phải mang nhiều áo khoác da lông một chút. Còn có, thuốc bổ được liệu trên quý cũng phải mang theo, ngộ nhỡ không hợp thủy thổ, thiếu ít thuốc, làm sao có thể?” Cố Tích Ân chỉ huy đám nữ bộc chuẩn bị hành trang, giọng nói nhẹ nhàng dặn dò này dặn dò kia.

Nguyên Bình Chi trở về nhà đổi xiêm áo bắt đầu dĩ cười cười, nói: “Nương tử, nàng sắp đem cả Nguyên phủ mang đi, đoạn đường xa xôi, không mang được nhiều vật phẩm phức tạp như vậy. Hơn nữa, Kế Thành không phải là nơi hoang vu giống như nàng nghĩ, nơi đó là phủ thành U châu, cũng tương đối phồn hoa, thứ gì cũng có thể mua được, nàng chỉ cần mang theo đầy đủ ngân lượng là được.”

“Như vậy sao được? Vật phẩm Phương bắc chúng ta dùng không quen? Vẫn là mang nhiều một chút mới phải.” Cố Tích Ân nũng nịu phản bác, nàng bây giờ rất thích làm nũng với Nguyên Bình Chi, bởi vì nàng biết phu quân sẽ bao dung loại tùy hứng nhỏ nhen của nàng, hành động này làm nàng có thể khắc sâu cảm nhận mình được yêu và che chở.

“Được, được, tùy nàng, tất cả đều tùy nàng.” Nguyên Bình Chi cưng chiều cười cười với nàng, loại chuyện nhỏ này không cần so đo, theo nàng thích là tốt.

Dù sao lần này đi phương Bắc, trên danh nghĩa triều đình, còn có rất nhiều nhiệm vụ, nhân viên chuyên nghiệp đi theo, hoàng đế Huyền Dục rộng rãi cho bọn hắn ba chiếc thuyền lớn, trong đó Nguyên Bình Chi độc chiếm một chiếc.

Nguyên Bình Chi lần này đi Kế Thành, rất có thể sẽ phải thường trú ở đó, nếu như không có biến cố lớn, ba năm năm năm cũng chưa thể về được, cho nên đúng là tương đương với dọn nhà, mang theo người nhà, không chỉ có thể tử Cố Tích Ân, ngay cả con trai mới thu nuôi của Nguyên gia cũng mang đi.

Trừ lần đó ra, tùy tùng của hắn còn có một nhân vật đặc thù, chính là con trai lớn của huynh trưởng Nguyên Tu Chi – Nguyên Lang. Nguyên Lang năm nay vừa mười tuổi, tiểu tử có chút trưởng thành sớm, trầm ổn nhiệt tình, gờ tay nhắc chân đều giống tiểu đại nhân, hiểu chuyện, hiểu lẽ.

Khi Nguyên Tu Chi nói muốn mang Nguyên Lang đi phương bắc, mở mang một chút kiến thức, Nguyên Bình Chi cực kỳ phản đối, hắn rất thích cháu trai lớn, sao nhẫn tâm khiến hắn cách xa cha mẹ, đơn độc đối mặt với sương gió?

Lúc ấy, Nguyên Bình Chi không khách khí với đại ca Nguyên Tu Chi nói: “Đệ biết huynh và đại tẩu ân ái, tình cảm rất tốt, như vậy lại càng không tha cho con vợ trước, có lẽ chị dâu cảm thấy Nguyên Lang là cái đinh trong mắt, ước gì đuổi hắn đi xa. Nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng là con của huynh, làm sao huynh có thể không có trách nhiệm làm ba, giáo dục hắn? Phương bắc không thái bình, huynh cũng biết, lần trước nếu không phải Mẫn Du liều mình cứu giúp, đệ có thể xảy ra chuyện.”

Nguyên Tu Chi ý vị sâu xa nói: “Đệ cũng biết hắn không có địa vị trong nhà, chẳng thà để hắn ra ngoài tự tại lớn lên, hắn là đứa bé ngoan, lại thông tuệ dị thường, Nguyên phủ đối với hắn mà nói, quá nhỏ.”

Nguyên Bình Chi cảm giận nói: “Đại ca, lời này của huynh không có trách nhiệm, hài tử càng thông tuệ càng nhạy cảm, càng khát vọng cha mẹ quan tâm có được hay không? Huynh làm như vậy, sẽ làm tổn thương trái tim hần.”

Nguyên Tu Chi khoát khoát tay, nói: “Là chim ưng non, nên sớm học được bay lượn, sớm trải qua sương gió, ngày sau đối mặt với sóng to gió lớn còn nhiều lắm, sớm thích ứng một chút, đối với hần mới có lợi.”

“Huynh quá kém!” Nguyên Bình Chi tức giận trợn mắt nhìn đại ca một cái.

Hần vẫn cảm thấy đại ca của mình rất có năng lực, nhưng bây giờ lần đầu tiên cảm thấy đại ca rất khôn kiếp, thừa kế hoa tâm bạc tình của phụ thân bọn họ, hừ!

Đối với con vợ trước lạnh lùng như vậy, ban đầu còn sinh hần làm gì? Nam nhân không quản được nửa người dưới của mình, khôn kiếp nhất!

Nghe nói Tứ thúc vì mình mà cùng phụ thân cãi vã, Nguyên Lang cố tình đi tìm Nguyên Bình Chi, tiểu thiếu niên mười tuổi cúi người chào Nguyên Bình Chi, lại nói: “Tứ thúc, không liên quan đến phụ thân và mẫu thân, là cháu tự mình muốn xuất ngoại du lịch. Học vạn quyển sách đi vạn dặm đường, hai người hỗ trợ lẫn nhau, cháu sẽ học được nhiều thứ hơn.”

Nguyên Bình Chi thấy thân hình cao ngất của hần như cây Tùng nhỏ, ánh mắt sáng ngời kiên định, hiển nhiên là đứa nhỏ có ý chí, không hề giống phải chịu ngược đãi, mặc dù đáy lòng thương tiếc hần, cuối cùng vẫn đáp ứng dẫn hần cùng nhau đi phương bắc.

Lúc này Nguyên Bình Chi cũng không biết, muốn Nguyên Lang tự mình tham dự, chứng kiến kiến trúc của kinh thành mới ý vị như thế nào, càng không biết đây là ý tứ Huyền Dục.

Hơn thế Huyền Dục cũng có ý củng cố ngôi vua, chỉ là hần đem mối quan hệ bí mật kinh thiên động địa này tạm thời giấu trong lòng, người khác không biết chuyện mà thôi.

Nguyên Bình Chi và Cố Tích Ân vừa rảnh rỗi nói mấy câu, đổi xong y phục, liền chuẩn bị ra ngoài.

Lần này đi xa, hần có nhiều công tác chuẩn bị phải làm, hơn nữa hoàng đế Huyền Dục ban cho hần chức Công bộ Tả Thị Lang, để cho hần danh chính ngôn thuận kí tên đầu tiên trong văn kiện xây dựng kinh thành mới, nếu mang mũ quan, sẽ phải tấn chức, tối thiểu mỗi ngày đều lộ mặt đi tuần.

Nguyên Bình Chi đang chuẩn bị ra ngoài, một người gác cổng đi vào nói: “Tứ thiếu gia, Tứ thiếu phu nhân, Cố bá gia tới chơi.”

Nguyên Bình Chi tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, mới hậu tri hậu giác ý thức được ai là Cố bá gia — nhạc phụ của hần, Cố Cảnh Hoành đại nhân.

Tổ thượng của Cố Cảnh Hoành được phong làm quốc công, nhưng tước vị không được thừa kế, đến đời hần đã biến thành bá gia, hơn nữa đến đây là đoạn tuyệt, không thể cho con cháu thừa kế, con trai Cố gia cũng không phải nhân tài kiệt xuất, cho nên hiện tại Cố Gia coi như đi vào bước đường cùng.

Chế độ tước vị Cảnh quốc tương đối nghiêm khắc, ngay cả tước vị của trực hệ hoàng thất cũng ít thừa kế, đều lần lượt giảm dần, hệ bà con xa của hoàng thất thì không thể so với quý tộc bình thường mà quá đặc ý.

Cho nên Nguyên Bình Chi được Huyền Dục phong làm Trấn Quốc tướng quân mới khiến triều đình tranh cãi lớn như vậy. Huyền Dục có lúc rất anh minh, nhưng có lúc cũng dùng người không khách quan, tùy hứng.

Chỉ là, một khi Nguyên Bình Chi chủ trì xây dựng kinh thành mới, như vậy chiến công của hần đã đủ xứng với tước vị của hần rồi, coi như mặt khác xác nhận hoàng đế bệ hạ “Có mắt nhìn người”.

Nguyên Bình Chi quay đầu nhìn Cố Tích Ân, hần hiện tại không xác định được thái độ của thê tử đối với phụ thân nàng.

Cố Tích Ân đứng ở đó, tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, mới nhàn nhạt phân phó nói: “Xin bá gia đến phòng khách chờ một chút, ta phải đi thay quần áo.”

Nguyên Bình Chi suy nghĩ một chút, cũng phân phó tiểu nha hoàn bên cạnh: “Truyền lời cho Ngân, nói ta tới muộn, tiếp khách trước.”

Tiểu nha hoàn đi truyền lời.

Nguyên Bình Chi theo Cố Tích Ân đến nội thất, thấy nàng mặc cho Đại nha hoàn thay quần áo ình để ra ngoài gặp khách, chính nàng có chút ngẩn người, liền ho một tiếng, nói: “Lại nói, sau khi chúng ta cưới, chưa từng chính thức gặp mặt nhạc phụ, có chút thất lễ.”

Cố Tích Ân nhú mày một cái, ngón tay vô ý thức cầm một cây trầm phượng, nói: “Là thiệp bất hiếu.”

Nguyên Bình Chi cầm tay nàng, nói: “Đừng tự trách móc như vậy, mấy năm này nàng không phải giúp đỡ tiền tài cho ông ấy sao?”

Cố Tích Ân cúi đầu, nói: “Thiệp cũng không biết đối đãi với ông ấy như thế nào, mẹ thiệp có lẽ oán hận ông ấy, nhưng hẳn dù sao cũng là cha thiệp, mặc dù không nuôi dưỡng thiệp, nhưng thiệp cũng không thể không nhận phụ thân.”

Sau đó, nàng nhỏ giọng nói: “Mẫu thân không cho thiệp gặp ông ấy, nhưng hôm nay nghĩ lại, ông ấy mặc dù phụ mẫu thân, nhưng trừ lần đó ra cũng không làm gì có lỗi với chúng ta, mẫu thân và ông ấy tuyệt vợ chồng tình, thiệp chung quy không nên cùng ông ấy đoạn tuyệt tình phụ tử?”

Thật ra những năm này, Cố Tích Ân không muốn gặp phụ thân, trừ nguyên nhân bên ngoài là mẫu thân nàng Đại Công Chúa, cũng là vì nàng không thích trưởng bối Cố gia, tổ phụ tổ mẫu Cố gia thật sự quá thiên vị, trọng nam khinh nữ đến thái quá, những năm này hoàn toàn khi nàng là cháu gái, quả thật hoang đường.

Thê tử, trưởng nữ cùng cha mẹ, con vợ kế tranh đấu, Cố Cảnh Hoành lựa chọn cha mẹ và con vợ kế, làm tổn thương lòng của Cố Tích Ân, khi còn bé Cố Tích Ân thậm chí cho là mình không có cha.

Đợi nàng dần dần lớn lên, hiểu cha mẹ tranh chấp, đã từng oán hận, đã từng thề coi như mình không có người phụ thân này. Nhưng khi nàng gả đi, hơn ba năm đi theo mẹ chồng Trịnh thị học hỏi kiến thức nhân tình thế thái, kiến thức tranh giành của thê thiệp trong nhà quyền quý, hiểu nhiều chuyện không phân ra được đúng sai phải trái tuyệt đối, cũng hiểu máu mủ không thể xem nhẹ.

Mẫu thân nàng đã không còn, phụ thân nàng còn sống tốt, nàng không thể đợi đến khi phụ thân cũng chết, chân chính biến thành cô nhi, lại đi than thở “Con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ” .

Cho nên, đúng như Nguyên Bình Chi nói, sau khi cưới Cố Tích Ân vẫn không ngừng ủng hộ kinh tế cho Cố Cảnh Hoành, Cố Gia mặc dù được xưng Bá tước, nhưng bởi vì làm hoàng đế Huyền Dục không vui, đã sớm thê lương, càng ngày càng tương đối khó khăn.

Chờ Cố Tích Ân đổi xong xiêm áo, Nguyên Bình Chi nói: “Đi thôi, ta cùng với nàng gặp nhạc phụ.”

Cố Tích Ân khẽ mỉm cười, nàng thích phu quân săn sóc như vậy, năm đó cô gả vào Nguyên phủ, nếu không phải là Nguyên Bình Chi, chỉ sợ nàng sớm đã sợ quá mà khóc.

Trong phòng khách, Cố Cảnh Hoành đang ngồi bất an.

Ba năm này, ông ấy càng già, tóc hoa râm hơn phân nửa, nếp nhăn trên mặt cũng khắc sâu, thân hình càng thấy thon gầy, lưng gù hơn.

Đại Công Chúa mất đối với ông ấy là đả kích tương đối lớn.

Trên đời này có một loại người, chuyện không muốn đối mặt liền để lại phía sau, hôm nay kéo ngày mai, ngày mai kéo ngày sau, một ngày kéo một ngày trì hoãn, Cố Cảnh Hoành chính là như vậy —— ông ấy đối với Đại công chúa vẫn có cảm tình, khi con thứ hai được sinh ra ông ấy cũng có chút hối hận, tính toán xin lỗi công chúa, thề về sau không cưới vợ bé nữa, Cố Gia chỉ cần kéo dài huyết mạch như vậy là đủ rồi. Ông ấy muốn bù đắp tình cảm với công chúa, nhưng ông ấy lại cảm thấy mặt mũi nam nhân quan trọng, cảm thấy cúi đầu trước một nữ nhân rất mất cỡ, chuyện xin lỗi một ngày kéo một ngày. Ông ấy cảm giác thời gian vẫn còn, nhưng ông ấy trì hoãn một ngày, tình cảm hai người càng ác liệt, Đại công chúa đột nhiên buông tay quy thiên (chết), để ông ấy không còn cơ hội cúi đầu nói xin lỗi .

Ngày mai lại ngày mai, ngày mai sao mà nhiều như vậy? Ta đợi ngày mai, mọi sự thành phí thời gian.

Khi Cổ Cảnh Hoàn còn sống, chính là bi kịch.

Nghe được tiếng bước chân, Cổ Cảnh Hoàn từ chỗ ngồi đứng lên, những năm này bị người ngoài đãi ngộ lạnh lùng, khiến ông ấy cũng không thể giữ mãi dáng vẻ phò mã, đối với người nào cũng hiện ba phần khuôn mặt tươi cười.

“Phụ thân.” Cổ Tích Ân dẫn đầu thi lễ.

“Nhạc phụ tới cửa, tiểu tể không tiếp đón từ xa, xin hãy tha lỗi.” Nguyên Bình Chi cũng khom lưng hành lễ.

18. Chương 18

Năm năm sau.

Cảnh quốc, U châu, Yên kinh.

Yên kinh hôm nay chính là Kế thành trước kia, ba năm trước hoàng đế Huyền Dục đã tự mình đặt tên cho Yên kinh, kinh thành mới của Cảnh quốc.

Yên kinh hôm nay là một công trường lớn chưa bao giờ có, hơn mười vạn sức lao động trực tiếp và gián tiếp, ngày đêm vất vả cần cù làm việc, vì một tân kinh to lớn tráng lệ.

Thời gian 5 năm, chỉ đủ cho Nguyên Bình Chi vẽ được cấu trúc của Yên kinh, ngoại thành, nội thành, Hoàng Thành, Tử Cấm thành, từ ngoài vào trong, đem Tử Cấm trở thành vị trí trung tâm của thành đô.

Tử Cấm Thành là cấm địa hoàng cung, cũng là trung tâm Đô thành, nằm trên trục đường trung tâm, địa thế rộng lớn, khí phách hùng vĩ, tráng lệ hơn hoàng cung Kim Lăng.

Hiện tại công tác trọng điểm của Nguyên Bình Chi chính là kiến tạo Tử Cấm Thành, cùng với Hoàng Thành và các cửa thành.

Chỉ hai năm nữa, hoàng đế Huyền Dục chuẩn bị dời đô, tối thiểu phải xây xong chỗ ở của hân.

Huyền Dục là một hoàng đế nôn nóng, hân không muốn đợi đến lúc mình tóc trắng xóa mới dời đô, cho nên hân trực tiếp phân phó Nguyên Bình Chi gia tốc tiến độ công trình, xây cho hân vào phòng, để hân có chỗ ngủ là được.

Hoàng đế nói đơn giản, nhưng người làm thủ hạ sao dám tùy tiện xây cho hân ngôi nhà hai gian? Thế nào cũng phải tương đối tráng lệ, mới thể hiện hết không khí kinh thành mới chứ?

Cho nên Nguyên Bình Chi mệt mỏi vô cùng.

Ngày xưa sống an nhàn sung sướng, hôm nay biến thành người cuồng công việc, một ngày mười hai canh giờ hân không thể làm hết mười hai canh giờ.

Công trình lớn như vậy khắp nơi có vấn đề, mặc dù hân đã hết sức sử dụng quyền lực, nhưng chủ nghĩa hoàn mỹ khiến hân rất khó yên tâm, khó tránh khỏi tự mình làm một số thứ, hơn nữa bốn ba ở công trường, hân hôm nay cả người mệt mỏi vừa đen vừa gầy, mỗi lần Cổ Tích Ân phục vụ hân tắm rửa đều khó chịu.

May mắn là, Cổ Tích Ân mỗi ngày đều chăm hân đúng hạn ăn cơm, tỉ mỉ điều chế dinh dưỡng, hân mặc dù vừa đen vừa gầy, nhưng thân thể không suy yếu, ngược lại bền chắc, tinh thần cũng luôn rất tốt.

Mỗi lần Cổ Tích Ân lo lắng thì Nguyên Bình Chi lại cười nói: “Lúc vừa thành thân thì nàng nói ta kiếm việc làm, ta không biết nên bận rộn cái gì, mỗi ngày đi chơi gà, cảm thấy ngày thật dài, một ngày trôi qua rất chậm. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, một năm cảm thấy cực nhanh, giống như chưa làm được gì, thời gian đã trôi qua rồi.”

Hiển nhiên, hân thích kiểu bận rộn này, bận rộn phong phú để cho hân cảm thấy không sống uổng, không lười biếng, hân càng có nhiều tự tin và cảm giác thành tựu.

Trước kia, hần cảm thấy làm thiếu gia không có gì không tốt, nhưng ngày trôi qua nhẹ nhàng, giống như con chim không bao giờ chạm đất, cho dù không làm gì cũng mệt mỏi.

Hiện tại, rốt cuộc hai chân cũng đạp trên đạp đất kiên cố, mỗi ngày khổ cực hồi hã. Mệt mỏi nhưng cũng không mệt mỏi, trong lòng của hần tràn đầy vui vẻ.

Năm năm này trôi thật nhanh, ở nhà cũng xảy ra rất nhiều chuyện lớn, trong đó lớn nhất là sự kiện “Đại hoàng tử”.

Hai năm trước, Huyền Dục phái người đem Nguyên Lang mười ba tuổi trở về Kim Lăng, hơn nữa cho Nguyên Lang nhận tổ quy tông, đặt tên là Huyền Uyên, là hoàng tử đứng đầu, đúng là khiến mọi người khiếp sợ”.

Bản thân Nguyên Bình Chi cũng khiếp sợ, hần thật sự không cách nào hiểu đứa cháu ngoan ngoan thế nào lại là một cái thành hoàng tử?

Huyền Dục cũng hoang đường, không phải quyến rũ tư thông với vợ của thần tử chứ? Nếu là thật, vậy thì quá hoang đường đi? Huyền Dục tên khốn kiếp này còn không biết tiết chế sao?

Nguyên Bình Chi phần nộ gần như lúc ấy muốn quẳng công việc trong tay, tự mình trở về Kim Lăng chất vấn Huyền Dục và Nguyên Tu Chi: người cần mặt, cây cần vỏ, da mặt của các người đâu?

Cố Tích Ân khuyên can hần, muốn hần lấy quốc sự làm trọng, dù sao xây dựng kinh thành không giống trò đùa, há có thể nói buông tay liền thả tay?

Sau lại, trưởng tử Nguyên gia Nguyên Tu Chi tự mình đưa tới cho đệ đệ một mật hàm, giải thích cặn kẽ việc thần xui quỷ khiến năm đó. Cuối cùng an ủi hần: hoàng thượng dù sao cũng là hoàng thượng, mặc dù hần rất quá đáng, cũng nên giấu trong lòng coi như không biết, tội này chúng ta chịu không nổi.

Nguyên Bình Chi cầm thư dở khóc dở cười, hần lần đầu tiên biết huynh trưởng mình thì ra cũng rất hài hước.

Tức giận đi qua, Nguyên Bình Chi chỉ có thể bất đắc dĩ. Gặp phải một hoàng đế như vậy, thật không biết thần dân khắp thiên hạ là may mắn hay bất hạnh.

Trừ lần đó ra, một việc khác khiến Nguyên Bình Chi phiền lòng, là năm năm này Cố Tích Ân vẫn không mang thai.

Theo lý thuyết, Cố Tích Ân đẻ non đã qua năm năm, nàng cũng vừa mới hai mươi tuổi, Nguyên Bình Chi cũng mới hai mươi tám tuổi, vợ chồng bọn họ còn có đầy đủ thời gian chờ đợi một đứa con.

Nhưng Cố Tích Ân không nghĩ như vậy, áp lực của nàng qua một năm lại càng lớn, nàng thương cảm mình trong lúc vô tình bỏ lỡ đứa con đầu tiên, lại cấp thiết hy vọng có một đứa khác để an ủi vết thương lòng, nhưng càng khẩn thiết chờ đợi càng không mang bầu được.

Mặc dù Nguyên Bình Chi cũng thích con cái, nhưng cũng không quá khẩn cấp, hần không biết nên làm sao an ủi ưu tư của thê tử.

Yên kinh, Nguyên phủ.

Nguyên phủ còn rất nhiều kiến trúc chưa hoàn thành, chỉ xây trước Viện Tử Đằng cho hai vợ chồng ở tạm.

Nguyên Bình Chi rất thích viện Tử Đằng, phải trồng rất nhiều cây, mới thành viện Tử Đằng, những thứ này đều để giảm bớt nỗi nhớ nhà.

Sau giữa trưa, mọi người cũng lui về nghỉ ngơi, Cố Tích Ân ngồi trên xích đu dưới bóng cây tử đằng, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm hơn so với phương nam.

Trong tay nàng nắm một phong thư, là Cố Cảnh Hoành gửi cho nàng, còn có một bọc thảo dược và phương thuốc bí truyền, để điều dưỡng thân thể, nghe nói có lợi cho sinh nở.

Cố Cảnh Hoành ngưng ngưng nói chuyện đặc biệt này, trong thư mơ hồ nói trước kia tổ mẫu của Cố Tích Ân vì Đại Công Chúa nhiều năm vô sinh mà cố ý tìm kiếm dược liệu, có không ít phụ nhân ở Kim Lăng đã dùng qua, nghe nói rất hữu hiệu.

Cố Tích Ân biết đây không phải là tổ mẫu tìm, căn bản là phụ thân vì mình đặc biệt tìm phương pháp bí truyền? Không nghĩ tới chuyện nàng chậm mang thai thậm chí đã kinh động tới Kim Lăng, kinh động phụ thân.

Như vậy, bố mẹ chồng cũng chú ý lâu rồi chứ? Năm đó tổ phụ (ông bà nội) của mình cũng bởi vì mẫu thân chậm chậm không mang thai mà bài xích nàng, như vậy hiện tại bố mẹ chồng có bài xích mình hay không đây? Bọn họ có nghĩ biện pháp thay phụ quân thu thiếp cưới vợ bé, an bài người mới?

Cố Tích Ân nghĩ đến như thế, nghĩ đi nghĩ lại vì kiếp con gái mà bị ai, vì mẫu thân mà bị ai, vì mình mà bị ai.

Họ sống còn ý nghĩa gì? Lập gia đình vì sinh con sao? Một khi không thể sinh con, thì bị người phỉ nhổ là phế vật sao?

Hiện tại Cố Tích Ân thậm chí nghĩ mình và Nguyên Bình Chi ở Yên kinh mà cảm thấy may mắn, cách xa Nguyên phủ như vậy, nàng không cần mỗi ngày đối mặt cha mẹ chồng, không cần đối mặt với con cái của các chị em dâu, dù cha mẹ chồng bất mãn, chị em đồng tình thương hại, nàng đều có thể nhắm mắt làm ngơ.

Thu Thủy, Thu Nguyệt ở bên cạnh Cố Tích Ân, Thu Thủy đã thành mẹ của hai con trai, Thu Nguyệt cũng có con gái, năm đó của Đại nha hoàn hồi môn của nàng, hôm nay đều trở thành một người vợ đảm đương, cũng chân chính làm mẹ.

Hiện tại Cố Tích Ân thậm chí có chút hâm mộ nha hoàn của mình.

Thấy Cố Tích Ân vẫn ngần ngại, Thu Thủy có chút nóng nảy, nói: “Thiếu phu nhân, hiện tại người cứ uống thuốc như vậy cũng không phải biện pháp? Cái gì gọi là vợ chồng? Như thân như sơ (thân thiết không rời) là vợ với chồng, đây là nô tỳ trước kia nghe Đại công chúa đọc thơ! Hai người, nói thân cận là thân cận, ở một nhà ngủ một giường, hai người có thể hợp thành một; nhưng nếu nói xa lánh còn xa lánh hơn, hai người xa lạ không thành thân, không có máu mủ ràng buộc, nói xa liền xa.”

Cố Tích Ân liếc nàng một cái, nói: “Cái người này vài năm tiến bộ, nói đạo lý cũng rất có đạo lý.”

Thu Thủy cười hắc hắc, sinh xong hai đứa bé, vóc người của nàng phát phúc (mập ra) rất nhiều, tính tình cũng ngay thẳng đả đốn, dùng chính lời nói của nàng hình dung chính là: “Lúc làm con gái rất xấu hổ, làm vợ có chút xấu hổ, thành mẹ thì hoàn toàn không biết xấu hổ là gì.”

Cố Tích Ân có lúc rất không ưa nàng như vậy, cảnh cáo nàng cho dù làm mẹ cũng phải chú ý hình tượng, nàng căn bản không quan tâm, giống như một phụ nữ phạm tục như cũ.

Thu Nguyệt nói: “Người càng ngày càng rầy rà, có lời nói thẳng, chớ kéo dài như vậy.”

Thu Thủy thở dài một tiếng, nói: “Thiệt là, nô tỳ cũng là vì quan tâm thiếu phu nhân. Bây giờ thói đời như vậy, đương gia chủ mẫu nếu không có một đứa con bên thân cũng khó khăn, người xem có hậu viện nhà nào như vậy không? Nếu như tiểu thiếp sinh con đầu tiên, đó mới gọi là nước sôi lửa bỏng.”

Thu Nguyệt cau mày, nói: “Người mau nói điểm chính!”

“Trọng điểm chính là thiếu phu nhân sắp sinh con trai a! Không có con trai trước sinh con gái cũng được, trước nở hoa sau kết quả chứ sao. Bất kể nói thế nào, trước có một đứa con, đứa nhỏ này là của hai vợ chồng, gọi người là mẹ, gọi thiếu gia là cha, gọi phụ thân mẫu thân, trong lòng hai vợ chồng so với mật còn ngọt hơn, máu mủ ràng buộc không phải sao? Quan hệ không phải thân mật hơn sao? Hai người cũng không cần mất to trừng mắt nhỏ, nhàm chán sống qua ngày rồi.” Thu thủy khuyên nhủ.

Thu Nguyệt bấm nàng một cái, tự mình là thông minh, thao thao bất tuyệt nói nhảm, tiểu thư làm sao không muốn hài tử?

Vấn đề là Cố Tích Ân không có bầu không được, đây mới gọi là thương tâm tuyệt vọng? Hiện tại Thu Thủy còn thêm dầu vào lửa, thật là tìm chết!

Cố Tích Ân nghe nàng..., trầm mặc hồi lâu, chợt thoải mái cười một tiếng: Thu Thủy nói rất đúng, nàng nói vợ chồng bình thường, nhưng mọi sự luôn có ngoại lệ?

Những năm này, Nguyên Bình Chi vẫn khuyên nàng buông lỏng tâm tình, lại nói bọn họ còn trẻ, còn có thời gian sinh con, cho dù không thể sinh, bọn họ cũng đã có con trai Nguyên Gia Minh, còn lo lắng cái gì đây?

Đúng vậy a, lo lắng cái gì đây?

Con người luôn tham lam, mới có thể phiền não không nghỉ.

Sau khi hiểu ra, Cố Tích Ân đã buông xuống nặng nề trong lòng để ý bọc quần áo, nàng cười híp mắt đứng lên, nói: “Đi, trở về nhà.”

Buổi tối Nguyên Bình Chi trở về phủ, nghe nói nương tử mình không chỉ ngừng uống thuốc, còn đem tất cả phương thức bí truyền, thảo dược đốt hết, không hiểu chút nào.

Nương tử không bị kích thích gì chứ?

Không phải là tẩu hỏa nhập ma chứ?

Trước khi ngủ, Nguyên Bình Chi cẩn thận từng li từng tí quan sát Cố Tích Ân, thấy thần sắc nàng bình thản, vẻ mặt vui vẻ, bộ dáng nhẹ nhõm không thấy suốt hai năm qua, hết sức hiếu kỳ.

Hắn ôm Cố Tích Ân, cười hỏi: “Nương tử, tối nay còn phải không cần cố gắng?”

Vì muốn Cố Tích Ân mang thai, hắn hàng đêm đều chiến đấu hăng hái, rất khổ cực, tiếp tục như vậy nữa hắn cũng lo lắng mình sớm già rồi.

Cố Tích Ân chui vào trong ngực hắn, áy náy cự tuyệt, nói: “Không cần, phu quân ban ngày khổ cực, cần nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nguyên Bình Chi âm thầm thở phào một cái, cuối cùng có thể nhẹ nhõm một chút.

Thật ra thái y nhiều lần ám hiệu cho hắn, chuyện phòng the quá độ cũng không lợi cho con cháu.

Khi chuyện phòng the không còn vì cá nước thân mật, mà thuần túy vì cố gắng tạo người thì chuyện vốn vui vẻ thoải mái cũng biến thành hành hạ, thật là khổ không thể tả.

Nguyên Bình Chi thầm suy nghĩ, khó trách nhiều nam nhân tìm thiếp, ứng phó với thê tử có lúc mệt cả người, làm cho người ta muốn buông xuôi.

“Nghe nói nàng ngừng uống thuốc?” Nguyên Bình Chi lại hỏi.

“Ừ.” Cố Tích Ân lười biếng vươn vươn chân, trong ngực phu quân tìm kiếm tư thế thoải mái, nói: “Thiếp đã thông suốt, thái y nói thân thể thiếp đã điều dưỡng tốt, căn bản không dùng thuốc nữa. Thay vì khó chịu, không bằng thuận theo tự nhiên., mọi thứ chung quy đều có số, số không con cũng không thể cưỡng cầu rồi.”

Nguyên Bình Chi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, hỏi: “Thật nghĩ thông rồi?”

“Thật!” Cố Tích Ân ôm chặt hắn, lầm bầm nói: “Hại chàng cũng vất vả, đều là thiếp quá tùy hứng, phu quân, thật xin lỗi.”

“Nói xin lỗi gì chứ, nàng thoải mái là tốt rồi, nghĩ thông rồi, trong lòng mới có thể thoải mái.” Nguyên Bình Chi có thể cảm nhận được hơi thở yên tĩnh trên người Cố Tích Ân, so với nóng nảy trước kia hoàn toàn bất đồng, điều này làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, nàng thật nghĩ thông rồi.

Cố Tích Ân hít một hơi thật sâu, do dự một lát mới nói: “Thiếp trước kia không phải không tin tưởng chàng, nhưng luôn lo lắng mình sẽ dấn vào bi kịch của mẫu thân, nếu như thiếp không sinh được con cái, có lẽ ngày nào đó chàng cũng sẽ giống cha năm đó, len lén nạp thiếp, len lén sinh con. . . . Một khi nghĩ như vậy, thiếp không nhận được nóng nảy khổ sở, càng không kịp chờ đợi sinh đứa bé.”

Nguyên Bình Chi sờ sờ đầu nàng, thật ra hắn có thể đoán phân nửa tâm tư của nàng, cho nên thời gian dài như vậy vẫn dung túng nàng, chỉ sợ nàng sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt.

“Thiếp cũng muốn học theo người ta trở thành hiền thê, chủ động vì phu quân cưới vợ bé sinh con, truyền thừa con cháu, ngay cả phụ thân cũng viết thư khuyên, không cần học mẫu thân bá đạo như vậy, không cần đi theo dấu chân mẫu thân, chỉ cần chúng ta có tình cảm sâu, cho dù thu thiếp cưới vợ bé cũng không ảnh hưởng gì.” Cố Tích Ân nhỏ giọng nói những giãỵ dựa trong lòng. “Nhưng thiếp không làm được, thiếp vừa nghĩ tới nữ nhân khác cùng phu quân ở chung một chỗ, trong lòng rất khó chịu, thiếp thật sự không có thuốc chữa phải không?”

“Nhạc phụ đại nhân thật là đủ rồi.” Nguyên Bình Chi không tiếp lời nàng, lại oán trách Cố Cảnh Hoàn: “Sao lại khuyên nữ nhi như vậy? Một chút cũng không biết bảo hộ người thân mình, khó trách năm đó nhạc mẫu đại nhân cãi nhau cùng ông ấy! Nếu như con rể ta có lỗi với con gái, ta sẽ hung hăng đánh hẳn một trận!”

Cố Tích Ân khi khi một tiếng cười lên, nói: “Phu quân giỏi nhất bao che rồi.”

“Cho nên a, về sau nàng ít suy nghĩ lung tung đi, nàng là vợ của ta, ta không bảo hộ nàng còn bảo hộ ai?”

“Ừ.” Cố Tích Ân nặng nề đáp một tiếng, lộ ra mặt cười ngọt ngào.

Đây chính là khác biệt giữa phu quân và phụ thân, phu quân của nàng đem thê tử thành “bảo bối”, thủy chung che chở thương yêu; mà phụ thân của nàng lại đem thê tử thành “Tối sơ”, dù ông ấy yêu mẫu thân, thích mẫu thân, vẫn cảm thấy người thân máu mủ quan trọng, cho nên mẫu thân mới rời đi.

Như thân như sơ là vợ chồng, câu này khiến Cố Tích Ân chợt hiểu, phu quân của nàng coi nàng như người thân nhất, trong tay nàng đã nắm đầy hạnh phúc, sao còn phải tự tìm phiền não đây?

Nếu như quan hệ vợ chồng không tốt, cho dù có hài tử thì thế nào? Thế gian còn nhiều phụ nữ có con vẫn bị trượng phu ghét bỏ.

Lựa chọn phu quân, là nhìn nhân phẩm, không phải năng lực sinh con.

Thật may mắn, năm đó nàng lấy hết dũng khí lựa chọn hẳn?

Đệ nhất thiếu gia thành Kim Lăng, trong mắt Cố Tích Ân, cũng là thứ xinh đẹp nhất, mềm lòng nhất, đại ca ca thiện tâm nhất, đáng giá phó thác cả đời a.

“Phu quân, thiếp từ nhỏ liền thích chàng rồi.”

“Ừ, ngủ.”

Cố Tích Ân lật người, đưa lưng về phía hẳn, người này, thật là càng ngày càng không có lãng mạn.

Hai tay Nguyên Bình Chi không tự chủ ôm nàng vào trong ngực, tiếp tục ngủ.

Cố Tích Ân len lén cười, hai mắt nhắm lại, lọt vào ngủ say.

19. Chương 19

Huyền Dục lên ngôi hai mươi năm, đời đô Yên kinh.

Lúc ấy, hoàng đế Huyền Dục gần ba mươi bốn tuổi.

Kinh thành mới do Nguyên Bình Chi chủ trì xây dựng nguy nga tráng lệ, cùng phương nam xinh đẹp tinh tế bất đồng, Phương Bắc đặc biệt cứng rắn, càng thể hiện hoàng quyền chí cao vô thượng.

Mười năm xây dựng, Đô thành đã hoàn chỉnh hình dáng sơ bộ, bao quanh bốn bề Tử Cấm Thành là sông đào bảo vệ thành, bốn mặt tường thành đều có cổng lớn, Nam Ngọ môn, Bắc Huyền Vũ môn, Đông Hoa môn, Tây Hoa môn, chòi gác bốn góc tráng lệ. Kiến trúc bên trong dọc theo trục trung tâm chạy theo hướng đông tây, cấu trúc giống với Kim Lăng, nhưng tráng lệ hơn.

Tử Cấm Thành vẫn phía trước là điện, sau là cung. Ba đại điện như cũ gọi là Phụng Thiên Điện, Hoa Cái điện, Cẩn Thân điện, hai bên là Vũ Anh lương điện, Vi Tiền triều; hậu cung lấy Kiền Thanh cung, Giao Thái điện, Khôn Ninh Cung cùng với 6 cung và Ngự Hoa Viên làm trung tâm, xung quanh là điện, các nhỏ khác.

Đại điện tiền triều cao tám thước, ba tầng cẩm thạch trên thềm đá, khi Huyền Dục lần đầu tiên thiết triều ở Phụng Thiên Điện, hẳn thật sâu cảm khái sự trang nghiêm to lớn của kiến trúc đến mê mẩn, hướng nhìn quanh, phí phách ngất trời.

Hắn quay đầu đứng nói với Huyền Uyên đứng cạnh long ý: “Nhìn, đây chính là quân lâm thiên hạ.” (đứng đầu thiên hạ)

20. Chương 20: Ngoại Truyện Huynh Đệ

Nguyên Gia Minh ngồi trong thư phòng phủ Trấn Quốc tướng quân, nhứt đầu liếc nhìn sổ sách trong tay.

Gần đây chi tiêu trong phủ chột tăng, phòng thu chi đặc biệt tìm hắn, uyển chuyển nhắc nhở hắn chú ý tiền tài, tổn thất tiền tài là chuyện nhỏ, Nhị thiếu gia tự mình lấy tiền ra ngoài học xấu, là chuyện lớn.

Nhưng Nguyên Gia Minh không thể gắt gao giữ không thả tiền, dù sao người lén lút lấy tiền ra ngoài là huynh đệ Nguyên Gia Trinh của hắn.

Nguyên Gia Trinh so Nguyên Gia Minh nhỏ hơn 8 tuổi, năm nay mới mười hai, hơn nữa huynh đệ này đúng là con thân sinh duy nhất của phụ thân và mẫu thân, là Tiểu Bá Vương siêu cấp trong phủ, tất cả mọi người cưng chiều che chở, đường thành tính tình ngang ngược kiêu ngạo, Nguyên Gia Minh cũng không dễ dàng quần giảo.

Dù sao, Nguyên Gia Minh biết rõ thân phận của mình, hắn là nghĩa tử cha mẹ thu nuôi, mặc dù làm trưởng tử, nhưng cuối cùng không có huyết mạch ràng buộc, Nguyên Gia Minh kể từ khi hiểu chuyện, liền không dám suồng sã.

Máu mủ là cái rất kỳ diệu, nó có thể khiến người ta cảm thấy thân sơ (ruột thịt) khác biệt.

Lúc nhỏ, Nguyên Gia Minh ỉnh là con thân sinh của cha mẹ, cho nên tận tình làm nũng ăn vạ, lúc không muốn luyện võ hoặc đọc sách, sẽ chạy đến bên cạnh mẫu thân giả bộ đáng thương cầu xin tha thứ, khi đó hắn rất sung sướng, rất bữa bãi, rất thoải mái.

Cho đến khi hắn tám tuổi, mẫu thân mang thai, sinh em trai, cô cô của hắn Phùng Mẫn Đình lúc này đột nhiên nói ra thân thế chân chính của hắn —— thì ra hắn không phải con thân sinh của cha mẹ, cha ruột vì cứu đường phụ mà hy sinh.

Cô cô dạy hắn phải dựa vào nỗ lực, cẩn thận lấy lòng cha mẹ, sủng ái che chở đệ đệ, không được làm nũng càn rỡ.

Cô cô nói: “Con phải hiểu chuyện.”

Đối với con nít mà nói, hiểu chuyện là thứ làm người ta thống khổ.

Từ đó về sau, trong lòng Nguyên Gia Minh liền mơ hồ có ngăn cách, có phần không khỏi bi thương, hắn cảm thấy vô luận mình làm thế nào, cũng sẽ không như đệ đệ làm người khác ưa thích.

Hiện tại Nguyên Gia Minh đã hai mươi tuổi rồi, năm ngoái cũng đã đón dâu, năm nay cũng có trưởng tử của mình, thế nhưng hắn lại có suy nghĩ, có phải hay không nên buông tha thân phận “Trưởng tử” rồi?

Buổi tối, Nguyên Gia Minh thừa dịp phụ thân đang vẽ, xuống hoạ thất tìm hắn.

Phụ thân lúc ở nhà, hơn phân nửa thời gian đều bầu bạn với mẫu thân, chỉ có khi hắn tập trung vẽ tranh, mới đơn độc một người.

Phụ thân và mẫu thân tình cảm rất tốt, điều này làm Nguyên Gia Minh rất hâm mộ, cũng lập chí lấy bọn họ làm gương, đối xử tử tế với thê tử.

Nguyên Bình Chi nghe Nguyên Gia Minh nói xong, chậm rãi buông bút vẽ.

Qua bốn mươi năm hần vẫn vẫn tuấn mỹ như cũ, như chi lan ngọc thụ, lại tăng thêm phần thành thực ung dung, ngược lại khiến hần càng thêm có sức quyến rũ.

Chủ thể công trình Yến kinh xây dựng đã xong, hậu kỳ xây dựng Nguyên Bình Chi đã chuyển giao cho người khác, hần bây giờ khôi phục ưu nhân, thậm chí ngay cả chuyện nhà cũng giao cho con trai lớn phụ trách, làm người phú quý nhân nhả.

Nguyên Gia Minh nhìn phụ thân dần dần thu lại nụ cười trên mặt, không nhịn được hoảng hốt, hần biết phụ thân là người lương thiện mềm lòng, nhưng cũng không đại biểu hần không có tính khí. Ngược lại, tính khí Quý công tử cũng lớn lắm.

“Con nói, con muốn từ bỏ danh phận trưởng tử Trần Quốc tướng quân?” Nguyên Bình Chi giọng nói bình thản hỏi.

Nguyên Gia Minh do dự một lát, mới gật đầu, sau đó vội vàng bổ sung: “Con vẫn là con trai của cha mẹ, như cũ hiếu thuận hai người, chỉ là con cảm giác mình không cần thiết giữ lấy danh nghĩa trưởng tử, trả lại cho đệ đệ mới phải, cũng coi như vật hồi chủ cũ.”

“Không cần thiết? Cái gì gọi là cần thiết? Trưởng thành cánh cứng cáp rồi, không cần cha mẹ bảo vệ, cho nên muốn thoát khỏi phủ tướng quân?”

“Không phải!” Nguyên Gia Minh lắc đầu, vội vàng nói: “Không phải!”

Hần rõ ràng chỉ là không muốn chiếm tiện nghi của đệ đệ, muốn con trai ruột cha mẹ thừa kế cơ nghiệp nhà bọn họ!

“Vậy con rốt cuộc muốn cái gì?” Nguyên Bình Chi đột nhiên biến sắc, Nguyên Gia Minh còn chưa phản ứng kịp, một cái bàn tay đã hung hăng giáng xuống gương mặt hần.

Rất đau.

Đau rất.

Càng làm cho Nguyên Gia Minh khó chịu, là hần lớn như vậy cho tới bây giờ chưa từng bị phụ thân và mẫu thân đánh, đây là lần đầu tiên.

“Biết cha cái gì đánh con sao?” Nguyên Bình Chi cười lạnh nói: “Cha đánh con vong ân phụ nghĩa, cha đánh con vì tư lợi, cha đánh con không hiếu thuận cha mẹ, cha đánh con không thương yêu huynh đệ!”

Nguyên Gia Minh cúi thấp đầu, trong lòng uất ức.

“Cảm thấy uất ức? Cha mẹ nuôi con lớn, là vì để con cảm giác mình là một nghĩa tử? Bất kể ban đầu cha vì cái gì thu dưỡng con, cha và mẹ con đều đem con thành con ruột mà nuôi lớn, con nghe người khác vài ba lời khích bác, liền cùng chúng ta xa cách? Cái này không gọi là bất hiếu, thì gọi là gì?”

Nguyên Gia Minh xấu hổ đỏ bừng cả mặt, càng cúi đầu.

“Cha để con là đại nam nhân chí tình chí nghĩa, thân là dưỡng phụ của con, cha tự nhận cũng là người trọng tình trọng nghĩa, tính tình sáng khoái, thế nào con không học chúng ta, cố tình học theo cô gái khuê các chỉ li tính toán? Con không mất mặt? Đại nam nhân đối nhân xử thế, đường đường chuẩn tắc, đi thì vững mà ngồi thì ngay, miệng lưỡi thế gian cũng chỉ tham khảo, không thể biến mình thành gió chiều nào theo chiều đó!”

“Cha.”

“Con đừng gọi cha! Gần đây cha xem con không vừa mắt, bộ dáng phân vân lưỡng lự, nhìn liền ghét. Con nhường vị trí trưởng tử, là muốn thể hiện mình đại độ sao? Vậy con đem cha mẹ đặt chỗ nào? Khiến cha mẹ trong mắt người đời biến thành vong ân phụ nghĩa, chỉ cứng chiều con thân sinh? Con lại đem đệ đệ con đặt chỗ nào? Để cho hần trở thành ham ăn biếng làm, phản bội huynh đệ sao?”

“Cha, con sai lầm rồi, con biết sai rồi.” Hai đầu gối Nguyên Gia Minh đã quỳ trên đất.

“Trưởng tử dễ dàng làm sao? Chỉ có ích lợi phải không, không có nghĩa vụ phải làm sao? Các người chỉ có hai huynh đệ, trưởng tử sẽ phải chống đỡ gia nghiệp, sẽ phải hiếu thuận cha mẹ, yêu mến huynh đệ, nuôi

dưỡng con cháu, chủ đại gia đình, làm tốt sao? Nếu như bản thân nhận thức mình làm không tốt, hiện tại liền thừa nhận, cha lập tức nên đáp ứng buông tha con. Con biết đại bá phụ con đang làm gì sao? Nguyên phủ chúng ta có thể giống như bây giờ “khai chi tán diệp” (con cháu đầy đàn), gia nghiệp cực lớn, là bởi vì hấn chống cả gia tộc, cha con ta mới có thể hưởng phúc, về sau con không muốn cho huynh đệ con hưởng phúc?”

“Cha, con. . . . Con sai lầm rồi, con về sau sẽ tiếp tục nỗ lực.” Nguyên Gia Minh nắm chặt quả đấm, chỉ cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Hắn quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ.

Nguyên Bình Chi đi tới trước mặt hấn, mắt nhìn xuống hấn, hồi lâu, mới hỏi: “Quân tử một lời, tứ mã nan truy. Con nhớ rõ lời này của con.”

“Dạ, nhi tử đời này đều sẽ nhớ.”

“Tốt lắm, đi đi.”

Đội Nguyên Gia Minh đi xa, cửa nội thất phòng vẽ tranh khe khẽ mở, Cố Tích Ân đi ra.

“Chàng đối với hấn không phải quá nghiêm khắc?” Cố Tích Ân thở dài đối với trượng phu nói: “Đứa bé này chính là quá hiểu chuyện, mới tâm sự nặng như vậy. Mấy năm nay hấn khổ cực đọc sách, hiện tại cũng vào Hàn lâm viện, coi như tuổi trẻ tài cao hiếm thấy, chàng đối với hấn còn nghiêm khắc như vậy.”

Nguyên Bình Chi mỉm cười nói: “Tiểu tử này tâm sự nặng, chính là thiếu dạy dỗ, mắng hấn thêm mấy câu, hấn mới thoải mái.”

“Phùng cô nương, thật đúng là.” Cố Tích Ân cho đến bây giờ vẫn không thích Phùng Mẫn Đình, bởi vì nàng mau miệng, mà khiến Nguyên Gia Minh cùng mình và trượng phu xa lánh, càng làm cho nàng không thoải mái.

Phùng Mẫn Đình đi theo Nguyên phủ đến Yên kinh, nàng Yên kinh thành lập một trường học nữ, những năm này cũng tích lũy một chút danh tiếng, nàng luôn lấy diện mạo dịu dàng hòa thiện đối với người khác, chỉ có Cố Tích Ân mới biết nàng vẫn chưa quên Nguyên Bình Chi, vẫn thầm mến Nguyên Bình Chi.

Được rồi, thầm mến không phải tội, nhưng đem thầm mến biến thành thủ đoạn lung lạc lòng người rất đáng ghét. Thầm mến ai là tự do, nhưng quá nhiều cuộc sống bình thường của người khác thì càng đáng ghét.

Bây giờ nhìn lại, Phùng Mẫn Đình định dùng cuộc đời của nàng để thầm mến một người, Cố Tích Ân suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không thoải mái.

Nguyên Bình Chi phát tay một cái, “Sớm muộn gì cũng phải nói cho Gia Minh thân thể của hấn, đừng so đo.”

Cố Tích Ân âm thầm chép miệng.

Nguyên Bình Chi cười nói: “Nàng nha, bao nhiêu năm, còn thích uống loại dấm khô này.”

Cố Tích Ân hừ một tiếng, sau đó thông minh đổi chủ đề, hỏi: “Gia Trinh tại sao muốn len lén lấy tiền? Cái hỗn tiểu tử này đừng đi làm xằng làm bậy a.”

Nguyên Bình Chi nở nụ cười, “Là do nàng dạy dỗ, sớm dạy hấn kinh tế, số học, hấn lại thích đi theo Tam Bá Phụ hấn, nói khoác về sau muốn trở thành đại thương nhân đệ nhất thiên hạ. Hấn a, không biết nơi nào nghe nói quan viên Hàn Lâm viện đặc biệt nghèo khó, liền cho rằng cuộc sống của đại ca hấn gian khổ, hiện tại Gia Minh lại có con, hấn cũng có cháu, càng thêm lo lắng cho đại ca. Cho nên không kịp chờ, lấy tiền vốn đi kiếm tiền nuôi gia đình, hấn nói để cho đại ca làm một thanh quan, hấn phụ trách kiếm tiền, về sau huynh đệ đồng tâm, Trấn Quốc tướng quân phủ mới thịnh vượng phát đạt đấy.”

Cố Tích Ân bật cười, nói: “Thì ra là như vậy, hi vọng hấn không cần thâm hụt vốn.”

Ngoài cửa phòng vẽ tranh, Nguyên Gia Minh quay lại muốn cùng phụ thân nói chuyện đệ đệ mình gần đây hành động dị thường, ngoài ý muốn nghe cuộc trò chuyện.

Tay gõ cửa treo ở trên không, đã sớm lẹ rơi đầy mặt.

[HẾT]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lua>